

សេចក្តីអធិប្បាយ នៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន

វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park

អ្នកបកប្រែ៖ White Young Jeon

Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park (1905 -1988) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំ អំពីទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះបានដឹកនាំខ្ញុំទៅរកទ្រង់នៅក្នុងសម័យនៃថ្នាក់សិក្សាសាលាខាងទ្រឹស្តីរបស់ខ្ញុំ មហាវិទ្យាល័យ Chong Shin Bible College និង Hapdong Theological Seminary នៅក្បែរខាងត្បូង និងសិក្សាសាលា Westminster California (D. Min 1906) នៅសហរដ្ឋអាមេរិក។ បន្ទាប់មក ចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមការលះបង់ដ៏ ស្មោះត្រង់របស់គាត់ ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា នៅប្រទេសកម្ពុជាដែរ ខ្ញុំចង់ឱ្យគាត់ដូចគាត់ក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំជាបន្តបន្ទាប់ ពី ព្រោះខ្ញុំស្រឡាញ់ចិត្តស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។

នៅក្នុងការពិចារណាបែបនេះ យោងទៅតាមស្រ្តីម្នាក់គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នៃដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំចង់បង្ហាញពិភពលោកនៃការយល់ដឹងដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់អំពីព្រះគម្ពីរ ដើម្បីដាំទ្រឹស្តី ជំនឿរបស់គាត់ និងភ្លើងរស់ឡើងវិញរបស់គាត់នៅក្នុងវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា។ ជាលទ្ធ ផល ខ្ញុំផ្ដោតលើការបកប្រែសៀវភៅរបស់គាត់។ ជាដំបូង ខ្ញុំបានបកប្រែសៀវភៅទ្រឹស្តី របស់គាត់ ទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ កំណែទម្រង់ Dogmatic និងជីវប្រវត្តិ ព្រះគម្ពីរ និងជីវិតរបស់ ខ្ញុំទៅជាភាសាអង់គ្លេស ហើយខ្ញុំបានបកប្រែ 68 ទេសនានៅក្នុងវិវរណៈរបស់គាត់ 57 ទេសនានៅក្នុងរ៉ូមរបស់គាត់ 23 សេចក្តីអធិប្បាយនៅក្នុងសុភាសិត និង 148 ធម្មទេសនា

នៅក្នុង ដំណឹងល្អ Synaptic ជាភាសាអង់គ្លេស ដើម្បីបកប្រែជាភាសាខ្មែរសម្រាប់ក្រុម
ជំនុំកម្ពុជា ដោយក្រុមបកប្រែ CEMF របស់ខ្ញុំ។

ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទានរបស់គាត់; ខ្ញុំបានឃើញចំណងចំណូលចិត្តដ៏អ
ស្ចារ្យដែលត្រូវរបស់ខ្ញុំដែលស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ព្រះគម្ពីរអស់ពីចិត្ត ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យ
ប្រាកដថាយល់ពីទំហំដ៏ខ្ពស់ខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ដើម្បីចាត់ទុកសេចក្តីពិត។ ហើយខ្ញុំ
មានអារម្មណ៍ថាការអធិប្បាយរបស់គាត់គឺដូចជាកំណប់ទ្រព្យដ៏មានតម្លៃនៃសេចក្តីពិតក្នុង
សម័យបច្ចុប្បន្ន។

ខ្ញុំរីករាយក្នុងការចែករំលែក 75 សេចក្តីអធិប្បាយនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាននៅក្នុងអត្ថាធិ
ប្បាយរបស់គាត់ដែលបានបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេសដល់អ្នកដទៃ។ នៅក្នុងព្រះហឫទ័យ
របស់ព្រះ ខ្ញុំមានគម្រោងមួយដើម្បីចែករំលែកការបង្រៀនរបស់គាត់ តាមរយៈការបកប្រែ
អត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់សម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា។ ហើយខ្ញុំក៏មានគម្រោងមួយចំនួនដើម្បី
ចែករំលែកការយល់ដឹងរបស់គាត់អំពីបទគម្ពីរដល់គ្រិស្តសាសនិកខ្មែរទាំងអស់ដោយបើក
សិក្ខាសាលា Jung Am ។

ទោះបីជាក្រសួងអក្សរសាស្ត្រដើរដោយឯកោក្នុងគ្រាបាតជាច្រើនក៏ដោយ ប្រសិនបើវា
ជាឆន្ទៈរបស់ព្រះ ខ្ញុំចង់ធ្វើតាមការណែនាំរបស់គាត់ក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំក្នុងជីវិតរបស់
ខ្ញុំ។ ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណចំពោះអ្នកឧបត្ថម្ភ និងបុគ្គលិករបស់ខ្ញុំ និងសហការីដែលបាន
សហការក្នុងបេះដូងពិតរបស់ខ្ញុំ។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណដល់ក្រុម

គ្រួសាររបស់ខ្ញុំចំពោះការអធិស្ឋាន និងកិច្ចសហការដ៏ស្មោះត្រង់របស់ពួកគេក្នុងកិច្ចបម្រើ
ផ្សាយនេះ។

តើព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃភាពជាព្រះ
របស់ Jung Aim តាមរយៈធម្មទេសនារបស់គាត់ទេ?

ខែវិច្ឆិកា 1 2023

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

White Young Jeon

លំដាប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្ស និងដំណោះស្រាយចំពោះព្រះ (យ៉ូហាន ១: ១-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សុភមង្គលនៃអ្នកជឿ (យ៉ូហាន 1:10-12)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 នៃការពិតដែលថាពាក្យនោះបានក្លាយជាសាច់ឈាម (យ៉ូហាន 1:14)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 នៃចលនានៃការប្រកាសថាណាថាណែលត្រូវបាននាំទៅរកសេចក្តីជំនឿ (យ៉ូហាន 1: ៤៣-៤៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ការលាតត្រដាងអំពីព្រះអម្ចាស់ នៅកន្លែងដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប (យ៉ូហាន ២:១៣-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 សកម្មភាពពិសេសបីរបស់ព្រះអម្ចាស់ (យ៉ូហាន 2:13-22)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 សេចក្តីជំនឿដែលព្រះយេស៊ូវទទួលស្គាល់ (យ៉ូហាន 2:23-25)

សេចក្តីបង្រៀន 8 សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ (យ៉ូហាន 3:16-21)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ (យ៉ូហាន ៣:១៣-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 មនុស្សពីរប្រភេទ (យ៉ូហាន ៣:១៩-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ការធានានៃសេចក្តីជំនឿដ៏អស្ចារ្យបំផុត (ប្លូហាន ៣:៣១-៣៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 របៀបដែលស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារីមកដល់សេចក្តីជំនឿ (ប្លូហាន ៤: ១-២៦)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 13 អំពីសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកបម្រើរបស់ស្តេច (ប្លូហាន ៤:៤៦- ៥៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 បុរសដែលមិនអាចធ្វើបាន (ប្លូហាន ៥:១-៩)

ធម្មទេសនា 15 តើអ្នកចង់ជាសះស្បើយទេ? (ប្លូហាន ៥:៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 ពាក្យរបស់ខ្ញុំ សំឡេងរបស់ខ្ញុំ (ប្លូហាន ៥:១៩-២៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 នៃអច្ឆរិយៈដែលផ្តល់នំប៉័ងដល់បុរសលើសពី ៥០០០ នាក់ (ប្លូហាន ៦:១-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 នំប៉័ងអស់កល្បជានិច្ច (ប្លូហាន 6:22-29)

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 កំហុសបីយ៉ាងរបស់សាសន៍យូដា (ប្លូហាន 6:22-31)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 អត្ថន័យនៃការស៊ីសាច់ព្រះយេស៊ូវ និងផឹកឈាមរបស់ទ្រង់ (ប្លូហាន 6:52-59)

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 អ្នកដឹកនាំមិនត្រូវជឿលេខ (ប្លូហាន ៦:៦៦-៧១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 ជីវិតជាបស់មិនជឿ និងជាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿពិត (យ៉ូហាន ៥: ៥-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 ទីកន្លែងដែលហូរក្នុងចិត្ត (យ៉ូហាន ៧:៣៧-៣៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 ការមិនជឿរបស់ប្រជាជនចំពោះព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន ៧:១-៥៣)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 25 ជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវយាងមកជាពន្លឺ (យ៉ូហាន ៨:១២-៥៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 26 មនុស្សស្លាប់នៅក្នុងអំពើបាបរបស់ពួកគេ (យ៉ូហាន 8:21-30)

សេចក្តីអធិប្បាយ 27 ផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់បុរសដែលកើតចេញពីក្រោម (យ៉ូហាន 8:21-30)

សេចក្តីអធិប្បាយ 28 ទ្រឹស្តីរបស់មនុស្ស និងទ្រឹស្តីនៃកូនប្រុសរបស់ព្រះ (យ៉ូហាន ៩:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 29 វិធីដែលព្រះយេស៊ូវប្រោសមនុស្សខ្វាក់ (យ៉ូហាន ៩:១-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 30 គោលគំនិតនៃពេលវេលានៅក្នុងគ្រីស្ទបរិស័ទ (យ៉ូហាន ៩:៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 31 អំពីការប្រោសមនុស្សដែលកើតមកជាមនុស្សខ្វាក់ (យ៉ូហាន ៩:៦-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 32 សេចក្តីជំនឿរបស់មនុស្សខ្វាក់ដែលបានប្រោសឱ្យជា និងការធានា
របស់គេ (យ៉ូហាន ៩:១-៣៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 33 ការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿដែលមនុស្សខ្វាក់មាន (យ៉ូហាន ៩:
៣៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 34 ទ្វារនៃចៀម (យ៉ូហាន ១០:៧-) ៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 35 ទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកជឿ និងព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន ១០:៧-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 36 បញ្ញត្តិ និងអំណាច (យ៉ូហាន ១០:១៤-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 37 ភស្តុតាងនៃលោកយ៉ូហានបាទីស្ទ និងភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ (យ៉ូ
ហាន ១០:៤០-៤២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 38 ចូរយើងកាន់ឱកាសដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឱ្យ (យ៉ូហាន ១១:៩-
១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 39 គោលគំនិតនៃពេលវេលានៃអ្នកដែលប្រតិបត្តិក្នុងពន្លឺ (យ៉ូហាន ១១:
៩-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 40 ទទួលការធានាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន ១១:២៤-២៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 41 នៃសេចក្តីជំនឿ (យ៉ូហាន ១១:១៥, ២៦, ៤០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 42 ចូរយើងរៀនពេលវេលាដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ
ឡាសារ និងការអធិស្ឋានរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (យ៉ូហាន ១១:៤១-៤២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 43 អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ (យ៉ូហាន ១២:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 44 ការបម្រើព្រះអម្ចាស់ (យ៉ូហាន ១២:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 45 គោលការណ៍នៃការលះបង់ (យ៉ូហាន ១២:២០-៣៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 46 ដូចពន្លឺ ចូរជឿលើវា (យ៉ូហាន ១២:៣៥-៣៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 47 កុំព្រួយឡើយ តែត្រូវជឿលើ (យ៉ូហាន ១៤:១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 48 ការចាកចេញ និងការល្អឯលោមចិត្ត (យ៉ូហាន ១៤:១-៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 49 អត្តសញ្ញាណនៃអ្នកដែលបានទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន (មករា
១៤:១១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 50 សេចក្តីសុខសាន្តដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទាន (យ៉ូហាន ១៤:២៧-៣១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 51 អ្នកដឹកនាំកុំជឿលេខ (យ៉ូហាន 6:66-71)

សេចក្តីអធិប្បាយ 52 ជីវិតជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកមិនជឿ និងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿពិត (យ៉ូ
ហាន 5:5-11)

សេចក្តីអធិប្បាយ 53 ទីករសំដែងរូបក្នុងចិត្ត (យ៉ូហាន 7:37-39)

សេចក្តីអធិប្បាយ 54 ការមិនជឿរបស់ប្រជាជនចំពោះព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន 7:1-53)

សេចក្តីអធិប្បាយ 55 ការក្លាយជាភាពពេញលេញនៃសេចក្តីអំណរ (យ៉ូហាន 15:9-12)

សេចក្តីអធិប្បាយ 56 វិធីសាស្ត្រដើម្បីទទួលបានភាពពេញលេញនៃសេចក្តីអំណរ (យ៉ូហាន 15:9-12))

សេចក្តីអធិប្បាយ 57 បញ្ញត្តិ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ (យ៉ូហាន ១៥:៩-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 58 ព្រះយេស៊ូវធ្វើជាមិត្តរបស់ទ្រង់ (យ៉ូហាន ១៥:១៣-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 59 សេចក្តីរីករាយនៃអ្នកជឿគ្រីស្ទាន (យ៉ូហាន 16:20-24)

សេចក្តីអធិប្បាយ 60 ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន ១៧:៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 61 ព្រះយេស៊ូវដែលទតឃើញការសុគតរបស់ទ្រង់ជាសិរីរុងរឿង (យ៉ូហាន ១៧:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 62 ចូរយើងទទួល ការការពារព្រះ (យ៉ូហាន ១៧:១១-១៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 63 ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះយេស៊ូវសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទ (យ៉ូហាន ១៧:១៥-១៩)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 64 ចូររួមគ្នាជាមួយ (យ៉ូហាន ១៧:២២-២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 65 មូលហេតុដែលពេត្រុសបដិសេធព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន 18:15-18, 25-27)

សេចក្តីអធិប្បាយ 66 ស្តេចព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន 18:33-38)

សេចក្តីអធិប្បាយ 67 ការបម្រើដល់ម្តាយ (យ៉ូហាន 19:25-27)

សេចក្តីអធិប្បាយ 68 អ្នកដែលប្រកាសពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ១៩:៣១-៣៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 69 មឈូសរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងសកម្មភាពរបស់ជនជាតិយូដា (យ៉ូហាន ១៩:៣១-៤២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 70 អារម្មណ៍ និងបញ្ញា (យ៉ូហាន ២០:១-២៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 71 ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពួកទេវតា (យ៉ូហាន 20:11-15)

សេចក្តីអធិប្បាយ 72 ព្រះយេស៊ូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ដែលម៉ាដាលេណា ម៉ារ៉ា បានឃើញ (យ៉ូហាន ២០:១១-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 73 សេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ២០:១៩-២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 74 សេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ២០:១៩-២៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 75 ពរដល់អ្នកដែលមិនឃើញ តែជឿ (យ៉ូហាន ២០:២៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 76 នៃការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន 21:1-14)

សេចក្តីអធិប្បាយ 77 ការស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ និងទំនាក់ទំនងជាមួយកិច្ចបម្រើគ្រូគង្វាល
(យ៉ូហាន 21:15-17)

សេចក្តីអធិប្បាយ 78 តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំទេ? (យ៉ូហាន ២១:១៥-១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 79 គោលការណ៍នៃការព្យាបាលរបស់សាវកពេត្រុសដែលបានទទួល
បេសកកម្មដ៏បរិសុទ្ធ (យ៉ូហាន 21:18-23)

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ភាពល្ងង់ឆ្កោរបស់មនុស្ស និងដំណោះស្រាយចំពោះព្រះ (យ៉ូហាន ១: ១-១១)

ចំពោះការសរសេរនៅក្នុង ខ៤-៥ យើងគិតថាមនុស្សល្ងង់ចំពោះព្រះ។ ព្រះយេស៊ូវគឺជា ព្រះដែលគង់នៅអស់កល្បជានិច្ច ជាអ្នកបង្កើត ព្រះអង្គប្រទានជីវិត និងជាអ្នកបើកបង្ហាញ។ ប៉ុន្តែបុរសនោះមិនសូវស្គាល់គាត់ទេ។

1. មុនពេលបុរសនោះប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ គាត់មិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។

ក្នុងមនុស្សនោះ សេចក្តីវេទនាបំផុតគឺអវិជ្ជា។ បើកូនមិនស្គាល់ឪពុកម្តាយ យើងមិនអាច និយាយថាគាត់ជាមនុស្សប្រុសទេ។ ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើយើងមិនស្គាល់អ្នកដែល បង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ហើយបង្កើតខ្ញុំ នោះមិនមែនជាមនុស្សពិតនោះទេ។ តើវាមានន័យ យ៉ាងណាដែលបទគម្ពីរចង្អុលបង្ហាញថា បុរសនោះជាសេចក្តីងងឹត? មានន័យថា បុរស នោះមិនស្គាល់ព្រះទាំងស្រុង។ បទគម្ពីរចែងថា បុរសជាមនុស្សថោកទាបគ្រប់ទីកន្លែង។ គម្ពីរបានចែងថា៖ ប៉ុន្តែយេស៊ូវទុកចុះពីលើមេឃមកលើកូនមនុស្ស ដើម្បីមើលថាមាន អ្នកណាស់ឬអត់ ដែលស្វែងរកព្រះ។

ពួកគេទាំងអស់បានងាកទៅម្ខាង; រួមគ្នាពួកគេបានក្លាយទៅជាពុករលួយ។ គ្មានអ្នកណា ធ្វើបានល្អ សូម្បីតែម្នាក់™។ (ទំនុកដំកើង ១៤:២-៣) ហើយបើគ្មានបញ្ជាតលើស ជាងអ្វីទាំងអស់ ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង។ តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន? (យេរេមា ១៧:៩)។

21 ដ្បិតដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះ មនុស្សលោកមិនបានស្គាល់ព្រះដោយប្រាជ្ញាឡើយ វាធ្វើឱ្យ

ព្រះពេញចិត្តដោយភាពល្ងង់ខ្លៅនៃអ្វីដែលយើងអធិប្បាយដើម្បីសង្គ្រោះអ្នកដែលជឿ™។
 (១កូរិនថូស ១:២១)។ ប្រវត្តិសាស្ត្រត្រូវបានសម្រេចដោយពាក្យរបស់គាត់។ មានតែអ្នក
 ដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះដែលអាចស្គាល់ព្រះពិត។ លោក Saint
 Augustine ត្រូវបានពុករលួយនៅពេលគាត់នៅក្មេង។ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានធ្លាក់
 ចូលទៅក្នុងការសង្ស័យ។ ប៉ុន្តែ ពេលគាត់យំក្រោមដើមឧទ្ធករនៅសួនច្បារ ហើយប្រែ
 ចិត្ត ព្រះបានជួបគាត់ ពេលគាត់បើកបទគម្ពីរ ហើយគាត់អានពី ១៣:១៣-១៤ គាត់
 និយាយក្នុងចិត្តក្តៅក្រហាយថា ឯព្រះអម្ចាស់បង្កើតយើងសម្រាប់អ្នក ចិត្តរបស់យើងមា
 ន។ គ្មានសេចក្តីសុខទេ មុនយើងស្នាក់នៅក្នុងអ្នក™។

2. បុរសស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាបុរសនោះជឿលើទីបន្ទាល់នៃព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយគាត់
 នឹងប្រែចិត្តយ៉ាងពិតប្រាកដ។

តើទីបន្ទាល់គឺជាអ្វី? ទីបន្ទាល់ពិតមិនថ្វាយបង្គំទីបន្ទាល់ខ្លួនឯងទេ។ ពេលយើងអានសំបុត្រ
 របស់ពេត្រុស យើងគ្មានបំណងចង់ថ្វាយបង្គំពេត្រុសទេ។ ប៉ុន្តែបានបង្ហាញខ្លួនគាត់ជាមេ
 នៃមនុស្សមានបាប។ ពេត្រុសបានអនុញ្ញាតឱ្យជូនដំណឹងអំពីការបរាជ័យរបស់គាត់ដោយ
 ផ្ទាល់ទៅកាន់ពិភពលោក។ ទីបន្ទាល់របស់យ៉ូហានបាទីស្ទគឺ ឯ គាត់បាននិយាយថា ឯ ខ្ញុំ
 ជាសំឡេងនៃអ្នកដែលស្រែកនៅទីរហោស្ថានថា « ចូរតម្រង់ផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ » ដូច
 ជាព្យាករណ៍អេសាយបានមានប្រសាសន៍ដែរ ™ ។ (១:២៣)។ វាមិនមែនដើម្បីផ្ដេងទី
 បន្ទាល់ខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែជាទីបន្ទាល់ពិតដើម្បីបើកសម្ដែងតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ មិនត្រឹម
 តែប៉ុណ្ណឹងទេ ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពួកសិស្សផ្សេងទៀតរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺជាសក្ខី

ភាពពិត ពោលគឺវាគឺជាការផ្សាយដំណឹងល្អដើម្បីនាំអ្នកផ្សេងទៀត (១:៤២) និងការផ្សាយដំណឹងល្អ ម៉ាកមើល™ (១:៤៦)។ ទីបន្ទាល់ពិតត្រូវបានបង្កើតឡើងដូច្នេះ។ បទគម្ពីរជាទីបន្ទាល់ដើម្បីមានធនិតបែបនេះ។ ដូចជាយើងមានបទគម្ពីរ យើងគ្មានបំណងចង់ថ្វាយបង្គំពួកសាវក និងព្យាករឡើយ។ យើងស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈបទគម្ពីរ ហើយជឿលើដំណឹងល្អ។ ដោយសារទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរគឺពិត មានមនុស្សជាច្រើនត្រូវប្រែចិត្តក្នុងការអានបទគម្ពីរ។

(1) មុនប្រហែល 200 ឆ្នាំមុន អ្នកប្រាជ្ញអង់គ្លេសដ៏អស្ចារ្យពីរនាក់គឺលោក Sir Gilbert West និង Lord Lytteton បានសន្យាគ្នាទៅវិញទៅមកថាពួកគេស្វែងរកអ្វីដែលពួកគេមិនជឿលើបទគម្ពីរ។ លោកខាងលិចបានសិក្សាអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយលឺតុនបានសិក្សាពីបញ្ហានៃការប្រែចិត្តជឿរបស់ប៉ុល ។ ក្រោយពីបានសិក្សា ពួកគេបានយល់ថាបទគម្ពីរពិត បន្ទាប់ពីពួកគេបានជួបគ្នា ហើយប្រែចិត្តនៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ។ ចំពោះសៀវភៅដែលលឺតុនបានសរសេរអំពីប៉ុល អ្នកប្រាជ្ញដែលមានសមត្ថភាពក៏ចាប់អារម្មណ៍ដែរ។ បណ្ឌិត ចនស្តុន បាននិយាយថា “នេះជាអ្វីដែលអ្នកមិនជឿមិនអាចឆ្កើយបាន”។

(2) Lord Roshester គឺជាអ្នកប្រឆាំងគ្រិស្តសាសនិកដ៏ក្រអឺតក្រទម។ ហើយគាត់ក៏បានអានបទគម្ពីរដើម្បីប្រឆាំងនឹងវាដែរ ក្នុងការអានអេសាយជំពូកទី 53; គាត់បានប្រែចិត្ត ហើយជឿលើលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងភាពមិនប្រក្រតីនៃបទគម្ពីរ ។

(3) Giovanni Pappinni ដែលជាអ្នកនិពន្ធជនជាតិអ៊ីតាលី គឺជាអ្នកអនាធិបតេយ្យ ជាអ្នកមិនជឿ ជាអ្នកសង្ស័យ និងមិនមែនជាគ្រិស្តសាសនា។ ហើយគាត់ក៏បានអានបទគម្ពីរដើម្បីប្រឆាំងនឹងវា ហើយប្រែចិត្ត ហើយចង្អុលទៅព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានសារភាពថា បំរើទ្រង់ជាស្ដេចនៃសន្តិភាព ជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ជាអ្នកចាក់ប្រេងតាំង ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ និងជាកូនមនុស្ស TM ។

បណ្ឌិត ស៊ីម៉ូន ហ្គ្រីនលីហ្វ ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញផ្នែកច្បាប់ដ៏អស្ចារ្យបំផុតបាននិយាយថា បំរើបន្ទាល់នៃដំណឹងល្អទាំងបួន គឺជាឯកសារពេញលេញដែលតុលាការទាមទារជាឯកសារនៃទីបន្ទាល់។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 2 សុភមង្គលនៃអ្នកជឿ (យ៉ូហាន ១:១០-១២)

តើបុរសនៃសុភមង្គលពិតជាអ្វី? ស្តេចក្នុងនគរមួយមិនសប្បាយចិត្ត ហើយព្រះរាជបុត្រ ក៏មិនសប្បាយដែរ។ បទគម្ពីរចែងថា “ដ្បិត” សាច់ទាំងអស់ប្រៀបដូចជាស្មៅ ហើយសិរី ល្អរបស់វាដូចជាផ្កាស្មៅ។ ស្មៅក្រៀមស្ងួត ហើយផ្កាក៏រលំ™ (១ពេត្រុស ១:២៤)។ សុភមង្គលដែលបទគម្ពីរប្រាប់យើងមានលក្ខណៈអចិន្ត្រៃយ៍ជាចំណុចសំខាន់។ ប៉ុន្តែសុភមង្គលនៃពិភពលោកគឺបណ្តោះអាសន្ន។ តោះដឹងថាសុភមង្គលពិតនៅឯណា។ វាជាការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿធ្វើឱ្យយើងមានសុភមង្គលជារៀងរហូត។

1. ជំនឿមានតម្លៃ

ជំនឿមិនមែនជារបស់មនុស្សគ្រប់រូបទេ។ ប៉ុលនិយាយថា៖ បើយើងដើម្បីឱ្យយើងបានរួចពីមនុស្សអាក្រក់និងមនុស្សអាក្រក់។ ព្រោះមិនមានជំនឿទាំងអស់នោះទេ™។ (២ថេ. ៣: ២) ខ ១០-១២ ក្នុងអត្ថបទចែងថា បំប្លែងគង់នៅក្នុងលោកនេះ ហើយលោកីយបានកើតមកតាមរយៈទ្រង់ ប៉ុន្តែពិភពលោកមិនបានស្គាល់ទ្រង់ទេ។ គាត់បានមកដល់របស់គាត់ ហើយប្រជាជនរបស់គាត់មិនបានទទួលគាត់ទេ។ ប៉ុន្តែចំពោះអស់អ្នកដែលបានទទួលទ្រង់ គឺអ្នកដែលជឿដល់ព្រះនាមទ្រង់ នោះទ្រង់បានប្រទានសិទ្ធិឱ្យក្លាយជាកូននៃព្រះ™។ មនុស្សមិនស្គាល់ព្រះទេ ទោះបីជាពួកគេរស់នៅក្នុងផែនដីដែលព្រះបានបង្កើតក៏ដោយ។ គឺអវិជ្ជាដែលមិនស្គាល់ព្រះគុណជាព្រះគុណ។ យើងគួរតែដឹងថាផែនដីនេះស្អាតណាស់ ហើយវាជាវត្ថុមានរបស់ព្រះ។ អវកាសយានិកបីនាក់ដែលជិះយានអវកាស Apollo 11

បានឃើញពិភពលោកនៅឋានព្រះច័ន្ទ ហើយបាននិយាយថា វាស្រស់ស្អាតជាងតារាវិថី ផ្សេងទៀត។ (ខែកក្កដា ឆ្នាំ 1969) ពិភពលោកនៃព្រះច័ន្ទមិនមានអុកស៊ីសែនទេ។ ព្រះ បានបង្កើតពិភពលោកដ៏មានតម្លៃ ដើម្បីឱ្យមនុស្សអាចរស់នៅបាន។ បើទោះជាមនុស្សរស់ នៅលើផែនដីក៏ដោយ ក៏គេមិនស្គាល់ព្រះដែរ។ វាជាភាពងងឹតរបស់ពួកគេ។

នៅពេលអនាគត នៅពេលដែលវិទ្យាសាស្ត្រអវកាសត្រូវបានអភិវឌ្ឍ វានឹងត្រូវបង្ហាញឱ្យ ឃើញជាក់ស្តែងថា សកលលោកគឺស្រស់ស្អាតជាងគន្លងផ្សេងទៀត។ អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ ផ្នែកអវកាសមួយចំនួនបាននិយាយថា “នៅពេលដែលមនុស្សបានចូលទៅក្នុងពិភពព្រះច័ន្ទ ហើយសង្កេតមើលប្រព័ន្ធនោះ នោះយើងអាចស្គាល់ពិភពលោករបស់យើងបាន”។ នោះ ហើយជាត្រឹមត្រូវ។ ការពិតដែលថាប្រព័ន្ធនៃសកលត្រូវបានធ្វើឱ្យបានល្អនឹងត្រូវបង្ហាញ ឱ្យឃើញនៅក្នុងការប្រៀបធៀបនៃប្រព័ន្ធ orb ផ្សេងទៀតច្រើនជាង។ ចំណេះដឹងពិត ចំពោះបញ្ហាមួយចំនួនតែងតែដឹងដោយការប្រៀបធៀបវាទៅនឹងរឿងផ្សេងទៀត។ យើង ដឹងថាពិភពលោកនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ហើយមានភស្តុតាងគួរឱ្យទុកចិត្តជា ច្រើនដើម្បីជឿលើដូច្នេះ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជំនឿជាក់លាក់បំផុត អ្នករាល់គ្នាគ្មានវាទេ។ លោក Billy Sundy ដែលជាអ្នករស់ឡើងវិញ ជាអ្នកអធិស្ឋានក៏ឡាបេស្សល បាន ប្រកាសការពិតថា មិត្ត 11 នាក់របស់គាត់មិនជឿលើព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែត្រូវបានស្លាប់ដូច នេះ ហើយនោះ ប៉ុន្តែគាត់ផ្ទាល់ដើម្បីជឿលើព្រះយេស៊ូវបានទទួលព្រះគុណ និងដឹកនាំការ ប្រជុំរស់ឡើងវិញ។ ហេតុអ្វីបានជាពិបាកដែលបុរសជឿលើព្រះដូច្នេះ? ព្រោះព្រលឹង មនុស្សស្លាប់ដោយអំពើបាប និងកំហុសរបស់ខ្លួន។ ទោះជាមនុស្សជាច្រើនមិនស្គាល់ព្រះ ក៏ដោយ ក្នុងចំណោមពួកគេ អ្នកដែលស្គាល់ព្រះ ហើយជឿលើទ្រង់មានសុភមង្គល។

2. ខ្លឹមសារដើម្បីជឿលើព្រះគ្រីស្ទពិតជាមានតម្លៃណាស់។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "អ្នកដែលត្រូវជឿលើ" ចំណុច "អ្នកដែលទទួលយក" ។ (ខ១២ ក) បំណងទទួលបានន័យថាទទួល។ ព្រះជាម្ចាស់បង្កើតយើង។ គាត់មិនមែនជាអ្នកដែលទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខ្លះដោយទទួលបានអ្វីមួយពីយើងទេ។ យ៉ូហាន 22:2 បាននិយាយថា៖ បើមនុស្សអាចចំណេញដល់ព្រះឬទេ? ប្រាកដណាស់ អ្នកណាដែលមានប្រាជ្ញា អ្នកនោះមានប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនឯង™។ គាត់ចាំថាយើងជាដីឥដ្ឋ។ (ទំនុកដំកើង ១០៣:១៤) ដូច្នេះ លោកធ្វើឱ្យយើងបានសុខស្រួល ដោយគ្រាន់តែឱ្យអ្វីមួយដល់យើង។ យើងទទួលបានពរជ័យដោយធម្មជាតិដោយទទួលបានអ្វីៗទាំងអស់ចេញពីព្រះ។ យើងគួរតែទទួលយកអាកប្បកិរិយាដើម្បីទទួលបានជានិច្ច មិនមែនដោយរូបខាងក្រៅទេ ប៉ុន្តែដោយព្រលឹងដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់យើង។ ការជឿលើព្រះគឺជាវិធីតែមួយគត់ដើម្បីទទួលបានពរជ័យពីព្រះ។ ភាពស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះក៏ជាវិធីសាស្ត្រក្នុងការទទួល "អ្នកដែលបានប្រោសដោយព្រះយេស៊ូវ បានទទួលដោយការជឿលើទ្រង់។ Lincoln ដែលត្រូវបានជូនដំណឹងថាជាប្រធានាធិបតីដ៏អស្ចារ្យបំផុតមិនបានទទួលមរតកពីឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែគាត់បានទទួលបទគម្ពីរពីម្តាយរបស់គាត់ ហើយគាត់បានរៀនពីសេចក្តីជំនឿផងដែរ។ គាត់បានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះដោយសេចក្តីជំនឿ ហើយបានក្លាយជាប្រធានដ៏អស្ចារ្យ។

ការស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះក៏ជាវិធីដើម្បីទទួល បំណង យើងមិនអាចស្មោះត្រង់នឹងទ្រង់ដោយអំណាចរបស់យើងបានទេ។ យើងចាប់ផ្តើមស្មោះត្រង់ ដោយរំពឹងថានឹងមានព្រះចេស្តាពី

ត្រង់។ ហើយយើងក៏ទទួលបានរង្វាន់សក្តិសមដែលព្រះប្រទានឲ្យជាលទ្ធផលនៃភាពស្មោះ

ត្រង់។ ដូច្នេះ ជំនឿដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទខ្លួនឯងគឺមានពរ។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 3 អំពីការពិតដែលពាក្យបានក្លាយជាសាច់ឈាម (យ៉ូហាន ១:១៤)

ការពិតដែលថាពាក្យនេះបានចូលទៅក្នុងសាច់ឈាមគឺជាវិធីសាស្ត្រចុងក្រោយនិងទិសដៅខ្ពស់បំផុតក្នុងការសង្គ្រោះប្រជាជនរបស់គាត់ផ្ទាល់។ សូមមើល ហេព្រើរ ១:២ ។

1. ការចាប់កំណើតរបស់ទ្រង់គឺជាភាពពេញលេញនៃព្រះគុណ។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ពេញដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីពិត”។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគុណហៅថាពេញដោយព្រះគុណ? អ្នកដែលថ្វាយព្រះគុណគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ នេះ។

បុរសខាងលោកិយដឹងថាការទទួលបាននូវអ្វីដែលខ្លួនចង់បាននោះជាសិរីល្អ។ ប៉ុន្តែព្រះចង់ឱ្យដោយគ្មានតម្លៃ។ តើព្រះប្រទានឱ្យយើងដោយមិនមានតម្លៃប៉ុន្មាន? ដូចដែលយើងគិតថាសត្វទាំងអស់ដែលគាត់បានផ្តល់ឱ្យយើងតាមពិតយើងបានទទួលកំណប់ទ្រព្យដ៏មានតម្លៃជាច្រើន។ ជាឧទាហរណ៍ តើខ្យល់ដែលគាត់ផ្តល់នោះមានតម្លៃប៉ុន្មាន? ដោយយើងមិនយកវាប៉ុន្មាននាទីទេ យើងនឹងត្រូវស្លាប់។ ទ្រង់ប្រទានឱ្យយើងនូវវត្ថុដ៏មានតម្លៃនេះយ៉ាងបរិបូរណ៍។ ហើយតើទឹកដែលព្រះផ្តល់ឱ្យយើងដោយគ្មានតម្លៃមានតម្លៃប៉ុន្មាន? ពេលយើងតម ហើយឃើញទឹក យើងមានចិត្តល្អណាស់។ វាមានម៉ូលេគុលអ៊ីដ្រូសែនពីរ និងម៉ូលេគុលអុកស៊ីសែនមួយ (H₂ O) វាជាថ្នាំល្អបំផុត។ តើការប្រើប្រាស់ទឹកមានទំហំប៉ុណ្ណា? ដូចដែលយើងឃើញប្រព័ន្ធរាងកាយរបស់មនុស្សមាន 80% នៃទឹកនៃរាងកាយ។ បើយើងទិញទឹកដូចយើងអាយុខ្លី តើថ្លៃប៉ុន្មានដើម្បីផឹក? ព្រះដែលប្រទានរបស់ដ៏

វិសេសដោយមិនមានតម្លៃបានប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដល់ពិភពលោកដោយឥតតម្លៃ នេះហើយជាព្រះគុណដ៏ពេញលេញ។ អ្វីដែលគាត់បានចូលមកក្នុងពិភពលោកនេះគឺជាព្រះគុណដ៏ម្យ៉ាងម្តងវិញអស់កល្បជានិច្ច។ (៣:១៦)

2. អនិច្ចា គឺភាពពេញលេញនៃសច្ចៈ។

(1) ព្រះបានបើកសម្តែងការពិតតាមរយៈពួកហោរាដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ការពិតក៏អស្ចារ្យដែរ។ វាគឺជាសេចក្តីពិតនៃក្រឹត្យវិន័យ និងព្យាករណ៍ ដែលជាទំនាយដែលធ្វើឲ្យផែនដីញ័រ។ (ហេ. ១២:២៦ ខ) បន្ទាប់មក ដូចជាទំនាយ ព្រះគ្រីស្ទបានចាប់កំណើត។ នេះគឺដើម្បីអង្រួនផែនដី និងស្ថានសួគ៌។ (ហេ. ១២:២៦ ខ) យោងតាមអ្នកប្រាជ្ញគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានទាយដល់ព្រះគ្រីស្ទ ៤៥៦ ដង។ អ្វីដែលវាបានទាយក្នុងមួយរយដងត្រូវបានសម្រេចគឺជាបញ្ហាដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃការពិត។ គាត់គឺអាម៉ែនចំពោះសេចក្តីសញ្ញាទាំងអស់របស់ព្រះ។ II Cor 1:19-20 មានប្រសាសន៍ថា ឯ ចំពោះព្រះបុត្រានៃព្រះ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលយើងបានប្រកាសនៅក្នុងចំណោមអ្នក គឺស៊ីលវ៉ានុស និងធីម៉ូថេ និងខ្ញុំ មិនមែនបាទឬអត់ទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងទ្រង់គឺតែងតែមាន។ 20 ដ្បិតសេចក្តីសន្យាទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះឃើញថាបាននៅក្នុងទ្រង់។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងនិយាយអំពីអាម៉ែនរបស់យើងចំពោះព្រះដោយសារទ្រង់™។ ព្រះគ្រីស្ទដែលវាបានទាយអំពីការយាងមករបស់ទ្រង់ចំនួន 456 ដងទីបំផុតបានយាងមក ហើយព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏នឹងយាងមកលើផែនដីជាលើកទីពីរដោយផ្ទាល់ និងដោយប្រយោល។ វាប្រាកដណាស់ថាគាត់នឹងមកពិភពលោកផងដែរ។

(2) អ្នកប្រាជ្ញព្រះគម្ពីរបាននិយាយថា ការព្យាករណ៍នៃសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី បង្ហាញ 1518 ដង។ ដូច្នេះហើយ ការយាងមកលើកទីមួយបានទាយចំនួន 456 ដង តើ នឹងមិនមែនជាការយាងមកទីពីរដែលព្យាករណ៍សម្រាប់ឆ្នាំ 1518 បានសម្រេចទេឬ? ដ្បិត គាត់ស្មោះត្រង់ជានិច្ច គាត់នឹងសម្រេចតាមពាក្យរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែយើងស្វែងរកគ្រឹះស្ថានដូចគ្នា កាលពីម្សិលមិញ និងថ្ងៃនេះ និងជារៀងរហូត™, ហេព្រើរ 13:8 បាននិយាយថា។

(3) មានការពិតជាច្រើននៅលើពិភពលោក។ "ការពិតវិទ្យាសាស្ត្រ", "ការពិតអក្សរសាស្ត្រ" និង "ការពិតជាច្រើន" ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេចាកចេញពីព្រះគ្រីស្ទ នោះមិនមែន ជាការពិតនៅក្នុងអត្ថន័យពិតនោះទេ។ មានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលជាសេចក្តីពិតដែល បង្កើតសេចក្តីពិតទាំងអស់យ៉ាងពិតប្រាកដ។ (១៤:៦) មុននឹងយើងរកឃើញការពិតនេះ យើងមិនអាចមានការពិតផ្សេងទៀតទាំងអស់បានទេ។ លោក Herman Dooyeweerd បាននិយាយថា "នៅពេលដែលយើងបញ្ចប់សេចក្តីពិតដែលទាក់ទងគ្នា ប្រសិនបើយើងចាត់ទុកខ្លួនវាថាជាសេចក្តីពិតដែលគ្រប់គ្រាន់ដោយខ្លួនឯង វាធ្វើឱ្យការពិត ដូចជាការកុហក" ។ (hypostatizing ណាមួយ, I. e. ការដាច់ខាតនៃអ្វីដែលទាក់ទង, ប្រែការពិតទៅជាការមិនពិត។ - ការវិះគន់ទ្រឹស្តីថ្មី Vol II ទំព័រ 527)

**សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ចលនានៃការប្រកាសថា ណាថាណែលត្រូវបាននាំទៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ
(យ៉ូហាន 1:43-49)**

1. ទីបន្ទាល់ដើម្បីជួបនឹង ៉ូ អ្នកដែលបានសរសេរ TM (ខទី ៤៥)

ជំនឿរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ គឺមិនត្រូវជឿលើឧត្តមគតិរបស់មនុស្សទេ ហើយក៏ជាអាថ៌កំបាំងដែលមិនច្បាស់លាស់ផងដែរ។ ជំនឿរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ គឺជឿលើការសម្រេចនូវសេចក្តីពិតពិតប្រាកដ។ អ្នកដែលនិយាយថា ជំនឿ និង ជំនឿ តែមិនគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នៅក្នុងបទគម្ពីរដែលបានសរសេរនោះគឺជាប្រភេទនៃអាថ៌កំបាំងខុសដើម្បីស្តាប់ការជឿពិតប្រាកដនោះគឺជាអ្នកសេរីនិយម។ វាមានគ្រោះថ្នាក់សម្រាប់គាត់ដើរលើផ្លូវនៃជីវិតដោយគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែជំនឿពិតមានគោលបំណងពិតប្រាកដ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាទាមទារការពិតជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ។ បុរសមិនបញ្ចប់ត្រឹមពាក្យមួយម៉ាត់ទេ តែទុកឯកសារដើម្បីទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមកនូវឯកសារកិច្ចសន្យា។ ក្នុងបញ្ហានៃការដោះស្រាយបញ្ហាលុយកាក់។

2. ទីបន្ទាល់ ៉ូ ចូរមកមើល TM (46-48)

យើងគិតថាពាក្យដែលមានប្រសិទ្ធភាពក៏ក្នុងការនាំបុរសនោះឱ្យចូលទៅក្នុងសេចក្តីជំនឿដែរ។ ជាការពិតណាស់។ ការនិយាយបែបនេះគួរតែជាព្រះគម្ពីរ។ តាមរយៈពាក្យបែបនេះ មនុស្សជាច្រើនជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្រដែលមានប្រសិទ្ធភាពជាងនេះគឺធ្វើឱ្យបុរសនាំមកព្រះគ្រីស្ទ។ ទីមួយគឺការជឿហើយបន្ទាប់មកដឹងថាវាជាវិធីសាស្ត្រដើម្បី

ដឹងការពិតនៃគ្រិស្តសាសនា។ ព្រោះវាពិបាកក្នុងការដឹងពីការពិតដ៏សំខាន់នៃគ្រិស្តសាសនា ជាមួយនឹងចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស។ វិធីដែលយើងចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់សព្វថ្ងៃនេះ គឺ ដើម្បីអធិស្ឋាននៅចំពោះទ្រង់ និងគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូចយើងបាន ធ្វើដូច្នេះ យើងមានបទពិសោធន៍ការងារអព្វុតហេតុ។

ដូចណាថាណែលបានគោរពតាមការដាស់តឿនរបស់ភីលីព ៤ ចូរមកមើល TM (ខទី 47) ព្រះអម្ចាស់បានជ្រាបពីភាពស្មោះត្រង់នៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ ។ វាត្រូវបានបង្កើត ឡើងដោយការយល់ដឹងដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់និយាយថា ទោះ មិនបានឃើញរូបរាងកាយក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់ថាឃើញថាណាថាណែលនៅក្រោមដើម ឧទុម្ពរ។ វាក៏ជាការងារអរូបីផងដែរ។ ដូចជាកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យដែលចេញមកពីព្រះអម្ចាស់។ យើងទទួលបានការធានាដូចដែលយើងបានជួបប្រទះនឹងកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យ ហើយ ទទួលបានព្រះគុណដើម្បីគោរពតាមព្រះអម្ចាស់ដោយចិត្តស្ម័គ្រចិត្ត។

ខ្ញុំកាលពី 10 ឆ្នាំមុនបានជួបនឹងពួកបរិសុទ្ធមួយអង្គដែលបានទទួលគ្រោះថ្នាក់ដោយគ្រោះ ថ្នាក់ចរាចរណ៍។ គាត់បានធ្វើប្រតិបត្តិការដ៏អស្ចារ្យចំនួន 10 ដងសម្រាប់មុខរបួស។ លោក នោមរបស់គាត់ត្រូវបានបាត់ទៅវិញ ចន្លោះរបស់គាត់ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ ហើយគាត់បាន យកទឹកនោមដោយបង្កើតរន្ធនៅក្នុងពោះ។ គាត់បានព្យាយាមធ្វើអត្តឃាតខ្លួនឯងជាច្រើន លើកច្រើនសារព្រោះឈឺពេក។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់បានជួបប្រទះអព្វុតហេតុរបស់ព្រះជា ច្រើនដង គាត់មិនបានស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែនៅមានជីវិត។ ទោះបីជាឥឡូវនេះរូបកាយរបស់គាត់ រងទុក្ខយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ចិត្តរបស់គាត់នៅតែរក្សាសន្តិភាពដោយព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រី ស្ទ។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ការលាតត្រដាងអំពីព្រះអម្ចាស់ នៅកន្លែងដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប
(យ៉ូហាន ២:១៣-២២)**

ប្រាសាទជាកន្លែងអធិស្ឋាន។ (ម៉ាថ. ២១:១៣) ពេលដែលព្រះវិហាររបស់សាឡូម៉ូនត្រូវបានគេសាងសង់ នោះថ្មក៏បានរើសចេញពីកន្លែងផ្សេងទៀត ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយស្ងាត់។ 1 ស្តេច 6:7 មានបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែពេលដែលគេសង់ផ្ទះ នោះធ្វើដោយថ្មនៅកន្លែងយកថ្ម ដូច្នេះមិនឱ្យឮសំឡេងញញួរ ឮថៅ ឬឧបករណ៍ដែកណាមួយនៅក្នុងផ្ទះពេលដែលគេសង់នោះឡើយ™។ គេដូរកន្លែងស្ងាត់ចូលហាងលក់របស់ល្អ។ លោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា សកម្មភាពរបស់ពួកគេមានន័យថាអំពើចោរ។ (ម៉ាថាយ ២១:១៣)

1. គាត់ស្តីបន្ទោសរដ្ឋដែលពុករលួយ។

ពួកគេបានលក់ទំនិញមួយចំនួនដើម្បីជួយសម្រួលដល់វាស្ត្ររបស់ព្រះពីខាងក្រៅ។ មនុស្សបានប្រើរឿងមួយចំនួនក្នុងលោកនេះដោយគិតថាវាមិនមែនជាអំពើបាបខ្លាំងឡើយ។ ដូចជាដូច្នោះហើយ ជំនឿក៏បាត់បង់អំណាចរស់នៅបន្តិចម្តងៗ។ ប្រសិនបើយ៉ូស្តាប់ការរើចូលផ្កា ដើម្បីទទួលបានទឹកឃ្មុំតិចតួច ពួកវាចូលទៅក្នុងទឹកឃ្មុំក្នុងប្រអប់ឃ្មុំ រាងកាយទាំងមូលត្រូវបានលាយដោយទឹកឃ្មុំ ហើយពួកវាមិនអាចរើបាន។ ពេលណាក៏ដោយ គំនិតខាងលោកិយត្រូវបានរាវាងចំពោះវត្ថុបរិសុទ្ធ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ តាមរយៈវា មនុស្សត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងសាសនាមិនពិត។ សូមមើល ទីតុស 1:16 ។

2. ការសម្អាតផ្ទះផ្ទួររបស់គាត់។

ឥឡូវមកដល់ទីដែលមរណៈគង់នៅ។ ព្រះអម្ចាស់យាងមកក្នុងព្រះវិហារភ្លាមៗ។ បទ
 គម្ពីរចែងថា ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអម្ចាស់ចូលមកក្នុងព្រះវិហារ។ ព្រះអម្ចាស់នៃសិរីល្អ
 យាងមកលើអ្នកដែលដេកក្នុងអំពើបាបដូចចេរ។ ព្រឹត្តិការណ៍នៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន
 នេះគឺជាការសម្រេចនៃពាក្យ ម៉ាល ៣:១។ វាបាននិយាយថា “មើលចុះ ខ្ញុំចាត់ទូតរបស់ខ្ញុំ
 ទៅ ហើយគាត់នឹងរៀបចំផ្លូវនៅចំពោះមុខខ្ញុំ។ ព្រះអម្ចាស់ដែលអ្នកស្វែងរកនឹងយាងមកឯ
 ព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គភ្លាម។ ហើយអ្នកនាំសារនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលអ្នករាល់គ្នាពេញចិត្ត
 មើលចុះ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា គាត់នឹងមក™។ ដាន 5:3-5
 បង្ហាញថាម្រាមដៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានលាតត្រដាងភ្លាមៗដល់ស្តេចបេសាសាដែល
 ពោរពេញដោយភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ទ្រង់ ហើយបានសរសេរពាក្យថា “mene mene
 tegel ubarsin” ។ “Mene” មានន័យថា ជំនាន់ស្តេចត្រូវបានរាប់ ហើយនឹងត្រូវបញ្ចប់
 “Tegel” មានន័យថា ស្តេចត្រូវបានវាស់វែង និងបង្ហាញភាពខ្លី។ “Beres” មានន័យថា
 ប្រជាជាតិរបស់ស្តេចត្រូវបានបែងចែកហើយត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់មេឌីនិងព័រ្ស។ ព្រះជា
 ម្ចាស់វាស់វែងមនុស្សដូច្នេះ ហើយប្រសិនបើពួកគេប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ នោះទ្រង់
 នឹងវិនិច្ឆ័យពួកគេ។ យើងគួរតែអាចត្រូវបានព្យួរនៅលើរង្វាស់របស់ព្រះ។ ទម្ងន់របស់
 បុរសគ្រប់រូបត្រូវបានបង្ហាញដោយមិនលាក់បាំងដោយផ្ទាល់។ ពេលយើងអង្គុយលើ
 ឧបករណ៍វាស់ តើគាត់អាចលើកទម្ងន់បានទេ? គ្រប់ពេលដែលទម្ងន់របស់បុរសម្នាក់ៗ
 ត្រូវបានបង្ហាញដោយផ្ទាល់។ តើអ្វីទៅជាទម្ងន់នៃជំនឿរបស់យើង? ស្រាលដូចច្រៀន
 មែនទេ? ហើយវាមិនភ្លឺដូចខ្យល់ទេ?

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 សកម្មភាពពិសេសបីរបស់ព្រះអម្ចាស់ (យ៉ូហាន 2:13-22)

អ្វីដែលពិសេសរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនមានខ្លះទេ ប៉ុន្តែសកម្មភាពទាំងអស់របស់ទ្រង់គឺប្លែកពីគេ។ យើងនឹងស្វែងរកតែរឿងបីដែលបានបង្ហាញក្នុងអត្ថបទ។

1. គាត់មកភ្លាមៗ (១៣-១៦)

ថ្វីត្បិតតែមនុស្សតែងតែនៅក្នុងអំពើបាបក៏ដោយ ក៏គាត់មិនដឹងថាគាត់ជាអ្នកមានបាបដែរ ផ្ទុយទៅវិញគាត់គឺជាលេសរបស់គាត់។ វាគឺជាជីវិតដែលកំពុងដេក។ មនុស្សដេកដូច្នេះ ហើយចំណាយពេលពេញមួយថ្ងៃ។ ចំពោះមនុស្សដែលបានដេកលក់ក្នុងយប់នៃអំពើបាប ប្រាកដជាមានពេលមួយដែលព្រះអម្ចាស់យាងមកដើម្បីជំនុំជម្រះពួកគេ។ ហេតុនេះ ហើយបានជា ថែស្វាទី 5:3 បាននិយាយថា “ខណៈពេលដែលមនុស្សនិយាយថា “មានសន្តិភាព និងសន្តិសុខ” នោះសេចក្តីវិនាសនឹងកើតមានចំពោះពួកគេភ្លាមៗ នៅពេលដែលការឈឺចាប់ពោះមកលើស្រ្តីមានផ្ទៃពោះ ហើយពួកគេនឹងមិនរួចខ្លួនឡើយ។ ដូច្នេះ វិវរណៈ 16:15 មានបន្ទូលថា “(មើលចុះ ខ្ញុំមកដូចចេរ! មានពរហើយអ្នកណាដែលនៅភ្ញាក់ដោយរក្សាសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន ដើម្បីកុំឱ្យគាត់ទៅស្រាត ហើយត្រូវគេមើលឃើញ!)” ។ ដូច្នេះ វាមានតម្លៃណាស់ដែលអ្នកជឿភ្ញាក់ឡើង ដោយទទួលការស្តីបន្ទោសដោយសេចក្តីពិត។ អេភេសូ ៥:១៣-១៤ បានមានប្រសាសន៍ថា ៉ុ ប៉ុន្តែកាលណាពន្លឺបានលាតត្រដាង នោះវានឹងឃើញ ត្បិតអ្វីដែលមើលឃើញគឺជាពន្លឺ។ ហេតុនេះហើយបានជាវា

និយាយថា “អ្នកដេកលក់អើយ ចូរភ្ញាក់ឡើង! ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយព្រះ គ្រីស្ទនឹងភ្លឺមកលើអ្នក™។

នៅពេលដែលស្តេចហេរ៉ូឌ និងក្រុងយេរូសាឡឹមមានការភ័ន្តច្រឡំដោយការស្តាប់ដំណឹងនៃ ការប្រសូតរបស់ព្រះយេស៊ូវ (Mt 2: 1-3) ការភាន់ច្រឡំក៏ត្រូវបានដាស់ឱ្យភ្ញាក់ផងដែរ ដែលបុរសដែលកំពុងដេកលក់ស្តាប់ព័ត៌មាននៃសេចក្តីសុចរិតថ្មី។ ភស្តុតាងដែលបង្ហាញ ថាពួកគេដេកលក់ដោយអំពើបាប និងអំពើទុច្ចរិតយ៉ាងជ្រាលជ្រៅត្រូវបានបង្ហាញដោយ ឃើញការពិតដែលថាគ្មាននរណាម្នាក់ស្វែងរកការគាប់ព្រះហឫទ័យដល់កំណើតរបស់ព្រះ យេស៊ូវនោះទេ។

កាលដែលលោកយេស៊ូបានត្រូវសម្តែងនៅវិហារក្រុងយេរូសាឡឹម មនុស្សដែលប្រមូលផ្តុំ គ្នានៅទីនោះមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីភ្ញាក់ផ្អើល។ ពួកគេបានបង្កើតកន្លែងអធិស្ឋានដ៏ស្ងប់ ស្ងាត់ទៅជាទីផ្សារជម្លោះ។ ហេតុផលដែលពួកគេគួរបន្តនៅក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់គឺសម្រាប់ កន្លែងនោះគឺជាដំណាក់របស់ព្រះ ហើយអ្នកជឿប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះ។

2. តណ្ហាប្រាថ្នាចង់បានទីសក្ការៈរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលេបគាត់។ (ខ ១៧)

"លេប" មានន័យថាគាត់ត្រូវបានលេបដោយចំណង់ចំណូលចិត្ត។ នេះជាការដុតបំផ្លាញ ចិត្តសុចរិត ដើម្បីទាមទារភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះ។ ពួកបរិសុទ្ធដើម្បីធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់ជាគំរូ នៃចំណង់ចំណូលចិត្តបែបនេះ។ គាត់គួរតែយកបេះដូងដើម្បីការពារភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះអ ម្ចាស់។ ព្រោះគាត់គួរស្រឡាញ់ភាពបរិសុទ្ធលើសជាងអ្វីទាំងអស់។ គាត់ស្រឡាញ់ភាព

បរិសុទ្ធជាជាងសុភមង្គល។ ទំនុកតម្កើង 119:136 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំភ្លែកខ្ញុំស្រែកទឹក
ភ្លែកព្រោះមនុស្សមិនគោរពច្បាប់របស់ទ្រង់™។

3. គាត់មានគំនិតនិងពាក្យជ្រៅដែលបុរសមិនអាចយល់បាន។

យ៉ូហាន 2:19 ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ បំព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ បំប្លែងបំផ្លាញ
ព្រះវិហារនេះចោល ហើយក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ ខ្ញុំនឹងលើកឡើងវិញ™។ ពេលនោះ ពួក
សិស្សក៏យល់ខុសពាក្យនេះដែរ។ យើងក្នុងចំណោមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាពិសេសគួរតែ
ចាប់អារម្មណ៍ដើម្បីយល់ពាក្យពិបាកឱ្យបានច្រើនជាង។ បច្ចុប្បន្ននេះ ពាក្យពិបាកយល់ក៏
ជាពាក្យជូនពរយើងទៅថ្ងៃអនាគត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះយើងជាកូនរបស់លោក
ម្ចាស់ យើងគួរយកពាក្យនិងការប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអនាគតដ៏មានន័យ។ ជីវិតយើងក៏មិនគួរ
រស់នៅក្នុងទុក្ខលំបាកដែរ តែគួរយកចិត្តទុកដាក់។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 7 សេចក្តីជំនឿដែលព្រះយេស៊ូវបានទទួល (យ៉ូហាន ២:២៣-២៥)

1. ជំនឿដែលថាព្រះយេស៊ូវអាស្រ័យលើខ្លួនគាត់ (ខ២៤)

ព្រះចង់មកឯបុរស ហើយគង់នៅក្នុងពួកគេ។ នេះគឺជារឿងដ៏អស្ចារ្យមួយ។ ទោះបីគាត់នៅក្នុងទីខ្ពស់ក៏ចង់នៅក្នុងចិត្តមនុស្សទាបដែរ។ គឺ 57:15 មានបន្ទូលថា៖ បង្អិតព្រះដែលមានព្រះជន្មខ្ពស់ហើយមានព្រះបន្ទូលថា

ដែលរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលមានព្រះនាមថាបរិសុទ្ធថា៖ បំរុងនៅក្នុងទីសក្ការៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ហើយជាមួយនឹងអ្នកដែលមានចិត្តទន់ជ្រាយ និងមានវិញ្ញាណទាប ដើម្បីប្រោសវិញ្ញាណនៃមនុស្សទាបឱ្យរស់ឡើងវិញ ហើយធ្វើឱ្យចិត្តនៃមនុស្សទន់ខ្សោយរស់ឡើងវិញ។ នៅទីនេះ “ចិត្តទន់ខ្សោយ” និង “ភាពរាបទាប” មានទំនាក់ទំនងស្មើគ្នាជាមួយគ្នា។ នេះគឺជាការលាតត្រដាងពីការពិតដែលថាបើគ្មានអារម្មណ៍ពិត ភាពរាបទាបពិតមិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងបានទេ។ ព្រះគង់នៅជាមួយមនុស្សរាបទាប។

បុរសដែលព្រះអាចតាំងខ្លួនបានគឺជាមនុស្សដែលមានចិត្តរាបទាប។ ទោះបីជាវាជារឿងដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលក៏ដោយ ក៏វាមិនអាចបង្កើតភាពរាបទាបបានដែរ ដែលអព្វុតហេតុដែលយើងឃើញដោយផ្ទាល់ មិនអាចធ្វើឱ្យមានភាពរាបទាបបានទេ។

ព្រោះអ្នកដែលឃើញតែអព្វុតហេតុ រស់នៅក្នុងភាពក្រអឺតក្រទម ដែលខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានឃើញរបស់ចម្លែកនៅក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណ និងដើម្បីដឹងវា (ឬដើម្បីធានា)។ វាបាននិយាយថាអារក្សក៏ជឿលើហើយញាប់ញ័រ (Jm 2: 19) វាធានានូវអំណាចនៃព្រះហើយ

ញាប់ញ័រ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់អារក្សមិនមានអារម្មណ៍ថាមានកំហុសទេ វាមិនអាចបន្ទាបខ្លួនបានទេ។ ការដែលបុរសអាចបន្ទាបខ្លួនចេញមកពីអារម្មណ៍តែភ្លាមប៉ុណ្ណោះ។

ពេលខ្ញុំជួបបងប្រុសស្មោះត្រង់ ហើយបានសួរពីស្ថានភាពនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់។ ខ្ញុំបានសួរថា “តើអ្នកទទួលបានចម្លើយច្រើនពីការអធិស្ឋានឬទេ?” បន្ទាប់មកគាត់បានឆ្លើយថា៖ ឯកាលដែលខ្ញុំវាយប្រហារមកលើខ្លួនឯង ជាពិសេសខ្ញុំទទួលបានចម្លើយពីការអធិស្ឋានជាច្រើន™។ ការយំសោកគឺមានតម្លៃណាស់។

2. ជំនឿដែលមានចំណុចកណ្តាលពិត។ (ខ ២៥)

ទំនុកតម្កើង 51:6 ចែងថា៖ ឯចូរងើបភ្នែកឡើងទៅលើមេឃ ហើយមើលទៅផែនដីនៅខាងក្រោម។ ដ្បិតផ្ទៃមេឃរលត់ទៅដូចផ្សែង ផែនដីនឹងរលត់ទៅដូចជាសម្លៀកបំពាក់ ហើយអស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងនោះនឹងត្រូវស្លាប់យ៉ាងដូច្នេះ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំនឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូត ហើយសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្ញុំនឹងមិនត្រូវបានស្រងាកចិត្តឡើយ™។ ព្រះទទួលយកបេះដូងរបស់យើងច្រើនជាងផ្នែកខាងក្រៅរបស់យើង។ ហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់ប្រទានប្រាជ្ញាដើម្បីយល់ពីអំពើបាបក្នុងចិត្តយើង។ វាមិនងាយស្រួលទេដែលបុរសយល់ពីអំពើបាប។ ប៉ុន្តែបុរសនោះមានអំពើបាបយ៉ាងធំនៅក្នុងចិត្តដ៏ជ្រៅរបស់គាត់។ វាជាប្រាជ្ញាក្នុងការយល់ពីរឿងនេះ។ ព្រះសំអាតយើងដោយប្រទានប្រាជ្ញាបែបនេះ។ អ្នកដែលសម្អាតចិត្តរបស់ខ្លួនត្រូវទទួលស្គាល់ដោយព្រះ។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ជំនឿរបស់យើងក្នុងការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនចេញពីខួរក្បាល របស់គាត់ទេ តែជាចំណុចកណ្តាល។ ព្រោះសេចក្តីជំនឿក្នុងចិត្តគឺសេចក្តីជំនឿដោយ សេចក្តីស្រឡាញ់។ ដូចជាយើងមានខ្លះ គោលគំនិតដើម្បីមានស្នេហាមិនពិតទេ។ អ្វីដែល មិនត្រូវទាក់ទងនឹងស្នេហាគឺមិនមែនជារបស់ខ្ញុំទេ។ ដូចជាខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ពិតជា ព្រះអម្ចាស់ជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ។ ទំនាក់ទំនងពិតរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់គឺត្រូវបាន បង្កើតឡើងតែនៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលរបស់ខ្ញុំដែលជាបេះដូងរបស់ខ្ញុំ។ បទគម្ពីរបង្រៀន យើងពីសេចក្តីពិតនេះ ហើយបានមានបន្ទូលថា ប៉ តើព្រហ្មចារីអាចបំភ្លេចគ្រឿងតុបតែង ខ្លួន ឬសម្លៀកបំពាក់កូនក្រមុំបានទេ? ប៉ុន្តែប្រជាជនរបស់ខ្ញុំបានភ្លេចខ្ញុំ

ថ្ងៃដែលគ្មានលេខ។ (យេ. ២:៣២) ជំនឿដែលយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវមានមូលដ្ឋាននៃ សេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះ។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 4:8 បាននិយាយថា៖ ប៉អ្នកណាដែលមិន ស្រឡាញ់ អ្នកនោះមិនស្គាល់ព្រះទេ ពីព្រោះព្រះទ្រង់ជាសេចក្តីស្រឡាញ់™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ (យ៉ូហាន ៣:១៦-២១)

យើងនឹងអធិប្បាយនៅខទី ១៦ ជាពិសេស។ សម្រាប់ខគម្ពីរនេះល្បី មានមនុស្សជាច្រើន ទន្ទេញចាំ។

1. សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ព្រះ

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា បង្កើតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់លោកីយ៍™ ត្រង់នេះ ពាក្យ ប សេចក្តីស្រឡាញ់™ ចង្អុលទៅប្រភេទទំនួលយាយ។ រ៉ូម 3:22 មានប្រសាសន៍ថា៖ បសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះដោយសារសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សម្រាប់អស់អ្នកដែលជឿ។ សម្រាប់ការមិនមានការខុសគ្នា៖ "។ ដូចជាគ្រីស្ទសាសនា សាសនាដើម្បីយកលក្ខណៈនៃ ពិភពលោករហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ។ ដោយសារបុត្ររបស់ព្រះជាអ្នកសង្គ្រោះ។ ព្រះមិនមែនជាព្រះនៃប្រជាជាតិមួយទេ។ ព្រះរាជបុត្រនៃព្រះក៏ដូច្នោះដែរ។ ប្រជាជាតិទាំងអស់ដែលទ្រង់បានបង្កើត តាំងនៅកន្លែងទទួលព្រះគុណ។ លទ្ធិខុងជឺ មិនត្រូវបានបន្ទូលទុកពីការរើសអើងរបស់ប្រទេសចិនទេ ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនត្រូវបានបោះចោលចេញពីទំលាប់របស់ឥណ្ឌាទេ ប៉ុន្តែគ្រីស្ទសាសនាប្រកាសការពិតនៃព្រះដើម្បីជួយសង្គ្រោះមនុស្សជាតិទាំងអស់។ ព្រះបានប្រទានកូនប្រុសបង្កើតមកយើង។ ដូចថាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់មានជម្រៅជ្រៅ។ ការដែលទ្រង់បានពលីកូនប្រុសបង្កើតរបស់ទ្រង់សម្រាប់ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់យើងគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ក្តៅគគុកដែលមិនអាចនិយាយបាន។

2. សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះ។

ខទី ១៦ បានចែងថា វា អ្នកណាដែលជឿលើអ្នកនោះ មិនត្រូវវិនាសឡើយ គឺមានជីវិត អស់កល្បជានិច្ចTM។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា យើងគួរត្រូវបានសង្គ្រោះ ដោយកុសលរបស់យើង នោះគ្មានមនុស្សណាម្នាក់បានសង្គ្រោះឡើយ។ ប៉ុន្តែ កាលណា យើងជឿលើទ្រង់ មានតែយើងប៉ុណ្ណោះនឹងបានសង្គ្រោះ មានន័យថាជាដំណឹងដ៏រីករាយ ដែលយើងត្រូវសង្គ្រោះដោយការទទួលយកតែប៉ុណ្ណោះ។ ទទួលយកដោយសេរីមិនមែន ជារឿងពិបាកទេ។ វាគឺជាភាពរីករាយនិងសម្រាក។ បុរសចូលចិត្តទទួលអ្វីៗទាំងអស់។ ដូច្នេះ ជំនឿមិនដែលជាទុក្ខលំបាកឡើយ។ ប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបែបនេះមិនមែនជា ចំណុចកំពូលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បុរសស្អប់ការជឿលើ ព្រះគ្រីស្ទ។ បើយើងជឿលើមនុស្សស្មោះត្រង់ ហេតុអ្វីបានជាយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ? សំណួរ បុរាណបាននិយាយដូចតទៅ។ ថ្ងៃមួយ ជាងឈើ និងជាងម្ខាងសិលា បានបង្ហាញ ជំនាញម្តង។ បន្ទាប់មកជាងម្ខាងសិលាដឹកដីហើយលាបលើច្រមុះរបស់គាត់ក្នុង១អុីញ ជាងឈើត្រូវយកដីដែលលាបលើច្រមុះរបស់ជាងម្ខាងឱ្យច្បាស់ ហើយសន្យាគ្នាទៅវិញ ទៅមក។ បន្ទាប់មកបុរសពីរនាក់បានប្រហារជីវិតដោយផ្ទាល់។ នោះគឺជាងឈើមិនបាន ធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ច្រមុះរបស់ជាងម្ខាងសិលា ហើយដកដីចេញយ៉ាងច្បាស់។ វាច្បាស់ ណាស់ថាអ្នកឯកទេសពីរនាក់ត្រូវបានគេទុកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដូចជាបុរសនោះជឿ លើជំនាញរបស់អ្នកដទៃ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទដ៏ស្មោះត្រង់ ទាំងស្រុង? ពេលយើងជឿលើទ្រង់ យើងនឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ (យ៉ូហាន ៣:១៣-២១)

1. ឱ្យកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់។

ហេតុអ្វីស្នេហា? ព្រោះជាការដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាប។ ហេតុអ្វីបានជាអំពើបាបជាបញ្ហាធំ? មានតែអ្នកដឹងការពិតទេ ទើបដឹងថាជាបញ្ហាធំ។ ចំពោះអំពើបាបធ្វើឱ្យចម្ងាយរវាងព្រះនិងខ្ញុំវាចាំបាច់ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានេះ។ គឺ 59:1-2 មានបន្ទូលថា “មើលចុះ ព្រះហស្តរបស់ព្រះយេស៊ូវាមិនបានខ្ចីទេ ដែលវាមិនអាចសង្គ្រោះបាន ឬត្រចៀករបស់ទ្រង់ទ្រុឌទ្រោម ដែលវាមិនអាចស្តាប់បាន។ ប៉ុន្តែអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកបានធ្វើឱ្យអ្នកនិងព្រះរបស់អ្នកបែកគ្នា ហើយអំពើបាបរបស់អ្នកបានលាក់មុខគាត់ពីអ្នក ដើម្បីកុំឱ្យគាត់ឮ™។ វាចាំបាច់បំផុតដែលយើងដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាបរបស់យើង ហើយផ្សះផ្សាជាមួយព្រះ។ ទោះបីជាបុរសបដិសេធបញ្ហានេះ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេសារភាពការពិតនៅពេលចាំបាច់បំផុត។ ពេលវេលាមុនយើងស្លាប់គឺជាពេលចាំបាច់បំផុត នៅពេលនោះ បើអ្នកណាប្រាប់ពាក្យចាំបាច់ នោះពាក្យរបស់យើងត្រូវតែជា ឯព្រះអត់ទោសបាប™។ ហេតុនេះហើយបានជាការពិតដែលព្រះបានប្រទានឱ្យកូនប្រុសបង្កើតរបស់លោកដើម្បីអត់ទោសបាបរបស់យើងគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យ។ កាលដែលលោកបានឱ្យកូនប្រុសបង្កើតមកយើង លោកមិនបានឱ្យជាទូទៅទេ ប៉ុន្តែលោកបានឱ្យជាយញ្ញបូជាដង្វាយជូន។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះដែលទ្រង់បានប្រទានព្រះអង្គសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បដល់យើងនោះទេ។

2. វិធីសាស្ត្រទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ក៏ក្លាយទៅជាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។

វិធីសាស្ត្រទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ មិនមែនថាយើងបង្កើតកុសលខ្លះទេ ប៉ុន្តែយើងទទួលបានតែសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ សម្រាប់សេចក្តីជំនឿគឺការពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ វាគ្រាន់តែជាការងាយស្រួលនិងអំណរប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែមានតែការចប់បាត់បង់ប៉ុណ្ណោះដែលមិនត្រូវជឿលើវារហូតដល់វាដោះស្រាយជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។

រ៉ូម 10:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប៉ន៖ សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការឮ ហើយការឮតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ™។ យើងជឿលើជំនាញរបស់មនុស្សផងដែរ។ ដោយសារយើងជឿលើគ្រូពេទ្យ យើងប្រគល់ខ្លួនឱ្យគាត់ ហើយយើងមិនទទួលការរកាត់ដ៏អស្ចារ្យទេ? ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យយើងអស់ជាច្រើនពាន់ឆ្នាំ។ វាត្រូវបានគេជឿជាក់ជាង។ យើងជឿលើវាដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឱ្យយើងជឿតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ ចលនានៃសេចក្តីជំនឿពិតមិនដែលបរាជ័យឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 មនុស្សពីរប្រភេទ (យ៉ូហាន ៣:១៩-២១)

ដូចជំនួយនៅលោកុប្បត្តិ 3:15 ពិភពលោកនេះមានពូជពង្សរបស់ស្រ្តី (ប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើស) និងកូនចៅរបស់សត្វពស់ (កូនចៅរបស់អារក្សដែលមានន័យថា វាមិនមែនមានន័យថាត្រូវបង្កើតឡើងដោយអារក្សទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកដែលត្រូវទទួល។ គំនិតនៃអារក្ស។) អត្ថបទរបស់យើងបង្ហាញពីបុរសពីរប្រភេទ។

1. អ្នកដែលស្រឡាញ់ភាពងងឹតច្រើនជាងពន្លឺ។

នេះជាពាក្យ ឯពន្លឺ™ ជាពាក្យប្រៀបធៀបរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលបានយាងមកពីស្ថានសួគ៌។ ពិភពលោកដែលមិនទទួលយកព្រះយេស៊ូវ តាមពិតគឺជាពិភពងងឹត។ តើបុរសអាចរស់នៅក្នុងភាពងងឹតបានដោយរបៀបណា? ពេលភ្លើងឆេះបន្ទប់ត្រូវរលត់ តើយើងជួបបញ្ហាកម្រិតណា? ទោះបីជាបែបនេះក៏ដោយ មនុស្សអាក្រក់ស្អប់ពន្លឺ (ព្រះយេស៊ូវ) ប៉ុន្តែស្រឡាញ់ឯសេចក្តីងងឹត™។ ភាពធំធេង និងអំពើពុករលួយស្អប់ពន្លឺដូច្នេះ។ មេរោគអាក្រក់ស្អប់ពន្លឺ។ ជំងឺរបេង mycobacterium tuberculosis ក៏មាននៅកន្លែងដែលមិនមានពន្លឺ។ បុរសមិនអាចរស់នៅក្នុងពិភពងងឹតបានទេ។ (យ៉ូហ ១២:២៥) បុរសជនជាតិមួយរូបបានចាកចេញពីផ្ទះទៅឆ្ងាយ។ ថ្ងៃដែលគាត់ត្រឡប់មកផ្ទះវិញគឺងងឹតណាស់ក្នុងយប់ពពក។ ព្រោះគាត់ទៅពេលយប់ ហើយចូលខុសផ្លូវ គាត់មានបញ្ហាច្រើន។ ពេលដែលគាត់បានឃើញម៉ោងដែលត្រូវដាច់ថ្ងៃនោះ គាត់បានដឹងថាគាត់បានក្រោកឈរនៅលើច្រាំងថ្មដ៏គ្រោះថ្នាក់។ បុគ្គលដើរតាមអំពើបាប ប្រៀបដូចជាមនុស្សដើរទៅលើ

ភ្នំក្នុងវេលាយប់។ ជាថ្មីម្តងទៀត នៅពេលដែលយើងគិតអំពីពាក្យប្រៀបធៀបមួយទៀត គាត់ប្រៀបដូចជាអ្នកដែលជ្រើសរើសផ្លូវដ៏គ្រោះថ្នាក់ ដោយមិនដឹងពីការពិតដ៏គ្រោះថ្នាក់។ នៅថ្ងៃផ្សេងទៀត (1969, 12.11) យន្តហោះរបស់យើងត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយកូរ៉េខាងជើង សមាជិក 40 នៅទីនោះមិនដឹងថាយន្តហោះនោះមានគ្រោះថ្នាក់ទេ។ ផ្លូវដែលពួកគេទៅគឺដឹកផ្លូវចិត្ត លើកលែងតែវិធីដើម្បីដើរតាមព្រះយេស៊ូវ ផ្លូវទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះគឺដឹក និងគ្រោះថ្នាក់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលមិនចូលទៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ ស្រឡាញ់ភាពងងឹត (ខ ១៩) តើកន្លែងដែលមានគ្រោះថ្នាក់ប៉ុណ្ណា?

2. អ្នកដែលស្វែងរកការពិត។

ពាក្យ បំណងដែលស្វែងរកសេចក្តីពិត™ មានន័យថា អ្នកដែលធ្វើតាមសេចក្តីពិត។ អ្នកដែលដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជាមនុស្សដែលត្រូវនិយាយតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយកិច្ចការរបស់គាត់ គាត់បង្ហាញការពិតដែលគាត់ជឿ ឬគាត់ដោះស្រាយបញ្ហានៃកំហុសរបស់គាត់ដោយការប្រែចិត្ត។ ដូចនេះដែរ ការប្រែចិត្តរបស់គ្រីស្ទានបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពដ៏អស្ចារ្យ។ នៅត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងគួរគិតគឺព្រះបន្ទូលនៃខទី 21 ខ “ដើម្បីឱ្យគេមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា កិច្ចការរបស់ទ្រង់បានប្រព្រឹត្តទៅនៅក្នុងព្រះ”។ នេះនិយាយថាភាពក្លាហានដែលអ្នកជឿចូលទៅជិតព្រះ។ ភាពក្លាហានរបស់អ្នកជឿមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ទេ តែកើតចេញពីការងារដូចដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលយើងគួរប្រយ័ត្នមិនមែនមានន័យថាវាត្រូវការភាពក្លាហានចំពោះអាកប្បកិរិយាដែលអ្នកជឿអួតថាជាគុណសម្បត្តិរបស់គាត់នោះទេ។ នៅពេលដែលបុរសតែងតែគិតពីខ្លួនឯង និងគុណ

សម្បត្តិរបស់គាត់ តាមពិតគាត់មិនអាចទទួលបានភាពក្លាហាននោះទេ។ នៅពេលគាត់ គិតពីកិច្ចការរបស់គាត់ គាត់គួរតែដឹងថាវាជាបច្ចុប្បន្ននៃព្រះ អាស្រ័យហេតុនេះគាត់មាន អារម្មណ៍ថា សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះត្រូវបានទាក់ទងមកគាត់។ ដូច្នេះគាត់ទទួលបាន ភាពក្លាហាន។ សាវកយ៉ូហានបានបើកបង្ហាញគំនិតបែបនេះនៅក្នុង ១ មករា ៤:១២, ១៧-១៨ ដែរ។ ជាពិសេស ខទី ១៧-១៨ បាននិយាយទៅកាន់អ្នកដែលប្រតិបត្តិសេចក្តី ស្រឡាញ់ដោយបច្ចុប្បន្ននៃព្រះថា “ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ បានឥតខ្ចោះជាមួយយើង ដើម្បីឲ្យយើងមានទំនុកចិត្តចំពោះថ្ងៃជំនុំជំរះ ព្រោះទ្រង់ក៏ដូច្នោះដែរ យើងនៅក្នុងលោក នេះ . ស្នេហាមិនមានការភ័យខ្លាចទេ ប៉ុន្តែការស្រឡាញ់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះអាចបំបាត់ការភ័យ ខ្លាច។ ដ្បិតការភ័យខ្លាចជានឹងការដាក់ទោស ហើយអ្នកណាដែលខ្លាចនោះមិនបានគ្រប់ លក្ខណ៍ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ™។ ដូចយ៉ាកុបបានមានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតការជំនុំ ជម្រះគឺគ្មានមេត្តាចំពោះអ្នកណាដែលមិនបានបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាឡើយ។ សេចក្តី មេត្តាករុណាល្មោះលើការវិនិច្ឆ័យ™។

3. ពាក្យនេះក៏បង្ហាញពីអត្ថន័យដូចគ្នាដែរ។ សូមយោងទៅ អេភេសូរ ៣:១២, ហេប ៤: ១៦។

ពេលយើងចូលទៅជិតព្រះ យើងគួរបង្ហាញពីអ្វីដែលយើងគួរបង្ហាញភស្តុតាងដើម្បីទទួល បានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនៅចំពោះព្រះ។ វាមិនមែនដើម្បីអួតខ្លួនយើងទេ តែជាការ ធានាចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំណងប្រាថ្នាដែលរស់គឺជា ព្រះគ្រីស្ទ ហើយការស្លាប់គឺជាការចំណេញ™។ (ភីលីព ១:២១) ហើយគាត់ក៏មាន

ប្រសាសន៍ថា៖ បំហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំរងទុក្ខដូចខ្ញុំដែរ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនខ្មាសឡើយ ដ្បិតខ្ញុំ
ស្គាល់អ្នកណាដែលខ្ញុំបានជឿ ហើយខ្ញុំជឿជាក់ថា គាត់អាចការពាររហូតដល់ថ្ងៃនោះនូវអ្វី
ដែលខ្ញុំបានប្រគល់ឱ្យ™។ (ធីម្ហូមេទី២ ១:១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ការធានានៃសេចក្តីជំនឿអស្ចារ្យបំផុត (ប្លូហាន ៣:៣១-៣៦)

អ្នកដែលធានាជំនឿរបស់យើងយ៉ាងខ្លាំង គឺគ្រាន់តែជាព្រះគ្រីស្ទ។ អត្ថបទរបស់យើងបាន និយាយដូចខាងក្រោមអំពីព្រះគ្រីស្ទជានិច្ច។

1. ចេញពីខាងលើ។ (ខ៣១)

មនុស្សជាតិត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញដោយសារអំពើបាប។ លុះទៅកើតក្នុង លោកហើយ ក៏យំសោក ហើយទីបញ្ចប់របស់គេជាទុក្ខដ៏ក្រៃលែង ពោលគឺមរណៈ។ ផ្នែកកណ្តាលនៃជីវិតរបស់ពួកគេគឺទុក្ខព្រួយ។ ពួកគេស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះ។ សេចក្តី សង្គ្រោះនៃអ្នកដែលត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងទឹក កើតចេញពីអំណាចនៃផែនដី ហើយសេចក្តី សង្គ្រោះនៃអ្នកដែលទម្លាក់ចុះទៅក្នុងផែនដីដែលគ្មានបាតគឺចេញពីវត្តមានបើ ដែលជា អំណាចនៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ។ អំណាចដែលចេញមកពីខាងលើនេះគឺជាឥទ្ធិបូព៌ា។ បើ គ្មានជំនួយពីអំណាចបែបនេះទេ បុរសនោះមិនអាចសង្គ្រោះបានទេ។ ដោយអំណាចនៃ លោកិយនេះ មនុស្សមានបាបមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីការសង្គ្រោះ។ ការអត់ទោសបាប របស់ជនមានបាបហើយបានសង្គ្រោះដោយអំណាចអរូបីគួរតែចេញពីវិមាត្រខ្ពស់។ នាវិកម្នាក់បានរុញអ្នកមិនជឿព្រះម្នាក់ចូលទៅក្នុងទឹក ហើយត្រូវបានទម្លាក់ចុះក្នុងស មុទ្រ។ គាត់បានចូលទៅក្នុងបាតកប៉ាល់ ហើយបានផឹកទឹក ហើយបន្ទាប់មកស្ទើរតែស្លាប់ បុរសនោះបានបញ្ជូនគាត់ ហើយយកដង្ហើមសិប្បនិម្មិត ហើយបន្ទាប់មកបានរស់ឡើងវិ ញ។ នៅពេលដែលគាត់បានរស់ឡើងវិញ ពាក្យដំបូងដែលគាត់បាននិយាយគឺការអរព្រះ

គុណដល់ព្រះអម្ចាស់។ ពេលគាត់ស្លាប់ក្នុងទឹក ដោយសារគាត់មិនអាចភ្ញាក់ គាត់បានស្តាប់សំឡេងម្តាយ គាត់ឃើញថាអំពើបាបគាត់ដូចអ្នកខ្ពស់អីចឹង។ បន្ទាប់មក គាត់ស្វែងរកការអត់ទោសដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មកបានទទួលសេចក្តីសុខសាន្តនៃការលើកលែងទោសរបស់គាត់។ ដូច្នេះ គាត់បានអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់។

ព្រះគ្រីស្ទគឺជាអ្នកដែលចេញមកខាងលើ។ គាត់មករកខ្លួនឯង។ ទ្រង់បានយាងមកក្នុងឋានជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ យាងមកក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជានិច្ច ហើយទីបំផុតទ្រង់ក៏យាងមកជាព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីជំនុំជំរះ។ គាត់គឺជា "អ្នកដែលមក" ។ គាត់ត្រូវតែមកជានិច្ច។ ទន្ទេរស្តីដែលបានសរសេរនៅក្នុង អេសេគាល ៤៧:១-១២ ហូរចេញពីព្រះវិហារ ហើយកំពុងហូរជាបន្តបន្ទាប់។ ព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់មករកព្រះអង្គដើម្បីស្រែកឥតឈប់ឈរ។ ការមករបស់គាត់មិនដែលឈប់ទេ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿរបស់យើងតែងតែទទួលបានភាពក្លាហាននៃការអធិស្ឋាន ពាក្យ បំអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ™ (ថៃស្យាទី ១ ៥:១៧) គឺជាការសន្យាដែលទ្រង់យាងមករកអ្នកអធិស្ឋាន។

2. ជាអ្នកប្រកាសអំពីអ្វីដែលគាត់បានឃើញ ហើយបានស្តាប់ (ខ ៣២)

អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានឃើញគឺជាការពិត។ ពីព្រោះអ្វីដែលគាត់ឃើញនិងស្តាប់ជារឿងខាងវិញ្ញាណ។ គាត់មិនបានមើលរូបកាយមុនគាត់ចូលមកក្នុងពិភពលោកទេ ប៉ុន្តែគាត់បានរស់នៅស្ថានសួគ៌។ បន្ទាប់មក គាត់បានឃើញវត្ថុនៅស្ថានសួគ៌ដោយភ្នែកខាងវិញ្ញាណ។ យើងក៏ព្យាយាមមើលខាងវិញ្ញាណដែរ។ ឃើញដូច្នេះគឺជាការពិត។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី

បុរសនោះដឹងថា បុរសឃើញដោយភ្នែក។ ភ្នែករបស់បុរសពិតជាទាបជាងភ្នែកឥន្ទ្រី។ សត្វឥន្ទ្រីដាក់សំណាញ់នៅលើច្រាំងថ្មចោទ ហើយឃើញទន្សាយងាប់នៅលើភ្នំ ដែលមាន ទីតាំងនៅខាងក្រៅជាច្រើនគីឡូម៉ែត្រ ពីទីទួលខ្ពស់។ ដូចថាឥន្ទ្រីកែភ្នែកដូចតេឡេស្កុប ហើយអាចមើលឃើញវត្ថុរហូតមកដល់ពេលនេះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ វាអាចមើល ឃើញវត្ថុតូចៗដោយការកែភ្នែករបស់វាដូចជាមីក្រូទស្សន៍យ៉ាងច្បាស់។ ដូច្នេះ យើងគួរ ព្យាយាមមើលវត្ថុស្ថានសួគ៌ដោយភ្នែកនៃចិត្តរបស់យើង។ មិនមែនដោយភ្នែករាងកាយ របស់យើងទេ។ អ្វីដែលភ្នែកខាងសាច់ឈាមរបស់យើងមើលមិនអាចនាំមកនូវសេចក្តីស ង្គ្រោះរបស់យើងបានទេ។ កាលដែលព្រះយេស៊ូគង់នៅលើផែនដី ក្នុងចំណោមមនុស្ស ដែលទៅជួបទ្រង់ផ្ទាល់ មានបុរសជាច្រើនមិនបានសង្គ្រោះឡើយ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលយើង ឃើញដោយភ្នែកខាងសាច់ឈាមរបស់យើង គួរតែទាក់ទងនឹងបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ យើងមិនគួរទាក់ទងនឹងបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការមើលឃើញដោយភ្នែកខាងសាច់ ឈាមរបស់យើងឡើយ។ ការពិតដែលថាភ្នែកនៃបេះដូងរបស់យើងមើលឃើញនិង ត្រចៀកនៃបេះដូងរបស់យើងស្តាប់គួរតែត្រូវបានប្រកាសដោយព្រះយេស៊ូវ។ អ្វីដែលគាត់ ឃើញនិងស្តាប់គឺគ្រាន់តែខាងវិញ្ញាណ។ អ្វីដែលមើលឃើញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយស្តាប់តាមទ្រង់គឺពិតជានិច្ច។

3. អ្នកដែលនិយាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ខ ៣៤)

ការនិយាយពាក្យរបស់ព្រះគឺខុសគ្នាក្នុងការប្រកាសវា។ វាមានន័យថាពាក្យទាំងអស់នៃ ជីវិតឯកជនរបស់គាត់និងជីវិតសាធារណៈរបស់គាត់គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះនៅ

ទីនេះ ពាក្យ ឯកាត់បានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធខ្លានទីបញ្ចប់™ ត្រូវបានធ្វើតាម។ (វគ្គ ពាក់កណ្តាលចុងក្រោយ)

ជំនឿគឺជាការសម្រេចចិត្តដែលបានកើតឡើងនៅចំពោះមុខសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ។ សិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺជាអំណាចរបស់ព្រះ។ នៅចំពោះអំណាចរបស់ព្រះ តើនរណាអាចលុតជង្គង់ចុះ? យើងមានទីពឹង ហើយសម្រាកនៅចំពោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះប៉ុណ្ណោះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដូចជាការលើកឡើងខាងលើ ពាក្យរបស់លោក គឺព្រះវិញ្ញាណដែលបានរស់ឡើងវិញ។ (យ៉ូហាន ៦:៦៣) បន្ទាប់មក អត្ថបទរបស់យើងចែងថា ព្រះវិញ្ញាណគឺគ្មានទីបញ្ចប់។ (ខ ៣៤ ខ) ព្រះគុណរបស់ព្រះតែងតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយភាពស្របគ្នានៃព្រះបន្ទូល និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ អំណាចនៃព្រះមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយគ្មានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (សេចក្តីពិត) ។ ការធ្វើឱ្យគេស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ចេញពីអំណាចនៃសេចក្តីពិត។ ទោះបីជាការសុំទោសរបស់មនុស្សរួមបញ្ចូលការពិតមួយចំនួនដើម្បីពន្យល់ពីបញ្ហានេះក៏ដោយក៏វាមិនពេញលេញដែរ យោងទៅតាមអំណាចមិនត្រូវបានបង្ហាញរួមគ្នា។ ដូច្នេះហើយបាននិយាយថា ការសុំទោសគឺគ្មានន័យ។ (ផ្ទៃម៉ូថេទី២ ២:១៤)

ប៉ុន្តែ អ្វីដែលព្រះធ្វើតែងតែមានសេចក្តីពិត និងអំណាចផងដែរ។ អំណាចនៃសេចក្តីពិតមិនមែនជារបស់ព្រះទេ។ បន្ទាប់មកសម្រាប់វានិយាយថាប៉ារ៉ាឡែលបែបនេះគឺគ្មានកំណត់។ ជាលទ្ធផល ព្រះគុណនៃព្រះដែលបានបង្ហាញដោយលំដាប់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះគឺគ្មានកំណត់។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ ពេលយើងសង្កេតមើលផ្នែកមួយចំនួននៃអំណាចរបស់ទ្រង់

ខ្លឹមសារគឺអស្ចារ្យ។ (១) ដូចដែលយើងនិយាយថា ព្រះគុណនៃការលើកលែងទោស កន្លែងដែលមានបាបច្រើន មានព្រះគុណច្រើន។ (រ៉ូម ៥:២០) ហើយទោះបីជាអំពើបាប របស់យើងគឺដូចជាក្រហមឆ្កៅដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យវាសង្ខតព្រិល។ (គឺ ១:១៨) (២) កាលដែល យើងនិយាយថាព្រះគុណខាងក្រៅទ្រង់សម្រេចគ្រប់ការទាំងអស់ជាសេចក្តីល្អ។ (រ៉ូម ៨: ២៨) ការពិតដែលសត្វទាំងអស់ក្លាយទៅជាព្រះគុណ។ (រ៉ូម ៨:៣២, ១កូរិនថូស ៣:២១ -២៣) ការពិតដែលបំផ្លាញកិច្ចការរបស់សាតាំងដោយដាវនៃពាក្យនៅទីបំផុត (២ថៃ. ២: ៨)។ល។ ព្រះគុណគឺអស្ចារ្យណាស់។ ដូច្នេះ ខគម្ពីរ ៣៥ របស់យើងនិយាយថា ការពិត នេះត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យផ្សេងទៀត។ គឺជាពាក្យដែលគាត់បានទទួលរបស់ទាំង អស់នៅក្នុងដៃ។ គោលបំណងដើម្បីទទួលបានវិញ្ញាណគ្មានដែនកំណត់បែបនេះ គឺដើម្បីផ្តល់ពាក្យរស់នៅជានិរន្តរ៍ដល់អ្នកជឿ។ នៅពេលយើងស្តាប់ព្រះបន្ទូលដ៏បរិបូណ៌របស់ព្រះ គ្រីស្ទ យើងទទួលបានសេចក្តីជំនឿគ្មានដែនកំណត់។ (រ៉ូម ១០:១៧)

ដូចដែលយើងចង់បាន យើងអាចទទួលបានទីករស់។ (បប. ២២:១៧) ការដែលយើង ទទួលដូចយើងចង់មានន័យថាគុណដ៏បរិបូររបស់លោក។ ដោយសារបុរសនោះមិនមាន ចិត្តចង់បាន ជាពិសេសព្រះគុណមិនបានមកដល់គេឡើយ។ តើពាក្យ "ចង់បាន" ជាអ្វី? វាមានចរិតស្មោះត្រង់ជាលក្ខណៈពិសេសរបស់វា។ បើបុរសនិយាយថាចង់បាន តែគ្មាន ចិត្តស្មោះ នោះមិនមែនជាការទាមទារពិតទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 របៀបដែលស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារីមកដល់សេចក្តីជំនឿ (យ៉ូហាន ៤:១-២៦)

ស្ត្រីនោះយល់ខុសថាជំនឿរបស់^៣ដែលព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថាជាសម្ភារៈ (១៤-១៥) គាត់បានព្យាយាមយកខ្លឹមសារនៃពិភពលោកមកតាមវា។ ស្ត្រីនៅក្មេងតាំងពីដំបូង។ ប៉ុន្តែនាងចាប់ផ្តើមយល់បន្តិចម្តង ៗ ។

1. ស្ត្រីត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញពីអំពើបាបរបស់នាង។ (១៦-១៨)

នាងមានអំពើបាបជាច្រើនដើម្បីបំបែកគ្រួសារ។ ដោយសារស្ត្រីនោះមិនបានដឹងថាខ្លួននាងមិនមែនជាមនុស្សមានបាប នាងក៏គ្មានផ្លូវទទួលជីវិតខាងវិញ្ញាណដែរ។ ក្នុងជីវិតបញ្ចាត់គឺមិនដឹងថាខ្លួនជាមនុស្សមានបាបនោះទេ។ អ្នកជំងឺផ្លូវចិត្តដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់នៅមន្ទីរពេទ្យផ្លូវចិត្តមិនបានដឹងពីជំងឺដែលរស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែអះអាងថាពួកគេខ្លួនឯងគឺជាបុរសដែលមានសុខភាពល្អ។

ដូចមនុស្សប្រុសមិនដឹងការពិតថាខ្លួនគួរសោកស្តាយអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ (1) ក្នុងចំណោមអំពើបាប វាពិបាកនឹងយល់ពីអំពើបាបខាងវិញ្ញាណ។ (២) វាក៏ពិបាកយល់ពីការពិតក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើបាបតិចតួចណាស់។ ដោយសារមនុស្សមានបាបមិនចាត់ទុកវាជាបញ្ហាធំ ហើយបំភ្លេចវាចោល បើមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយមិនយល់ ហើយមិនប្រែចិត្ត តើគេនឹងទទួលបានជីវិតខាងវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្តេច? ទំនុកតម្កើង 66:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯប្រសិនបើខ្ញុំស្រឡាញ់អំពើទុច្ចរិតនៅក្នុងចិត្ត នោះព្រះអម្ចាស់នឹងមិនស្តាប់

ឡើយ™។ គឺ 59:1-2 មានបន្ទូលថា “មើលចុះ ព្រះហស្តរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនបានខ្ចីទេ ដែលវាមិនអាចសង្គ្រោះបាន ឬត្រចៀករបស់ទ្រង់ទ្រុឌទ្រោម ដែលវាមិនអាចស្តាប់បាន។ ប៉ុន្តែអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកបានធ្វើឱ្យអ្នកនិងព្រះរបស់អ្នកបែកគ្នា ហើយអំពើបាបរបស់អ្នក បានលាក់មុខគាត់មិនអោយគាត់ស្តាប់ឬ?™។ តើអ្វីទៅជាអាថ៌កំបាំងដើម្បីដឹងពីអំពើបាប? វាត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញនៅចំពោះមុខព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ស្ត្រីជនជាតិសាម៉ារីត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញពីអំពើបាបរបស់នាង។

2. ស្ត្រីនោះបានរៀនសូត្រធម៌ដោយអបិយជំនឿឥឡូវនេះ (19-20)

បន្ទាប់មក ស្ត្រីនោះបានរៀនសូត្រធម៌ថ្វាយព្រះ។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ បំណងពេលអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ពិតនឹងថ្វាយបង្គំព្រះវរបិតាដោយវិញ្ញាណនិងសេចក្តីពិត™ ការថ្វាយបង្គំពិតគឺផ្ដោតលើអ្វីដែលមើលមិនឃើញ។ ប៉ុន្តែប្រឆាំងនឹងមជ្ឈមណ្ឌលខាងក្រៅ។ ដូច្នេះ វាគឺជាការទទួលយកព្រះពិត ដោយសេចក្តីជំនឿ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងព្រះគ្រីស្ទ (ព្រះវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិត)។ អ្នកជឿទទួលបានពរជ័យដ៏អស្ចារ្យជាងសកលលោកដោយទទួលបានព្រះចេស្ដានៃព្រះគ្រីស្ទ។

3. ស្ត្រីនោះបានយល់ពីការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវជាមេស៊ី ហើយបានជឿលើវា។ (ខ ២៦)

ដ្បិតព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា បំណងដែលត្រូវប្រាប់អ្នកគឺគាត់™។ វាជាពាក្យប្រឈមមុខរបស់ព្រះមេស៊ី។ រឿងបែបនេះគឺជាគោលការណ៍មួយនៃសកម្មភាពរបស់ព្រះក្នុងការទៅ

សួរសុខទុក្ខមនុស្សដែលព្រះបានជ្រើសរើស។ (១) កាលដែលអំប្រាហាំបានលេងសើច
 នឹងពួកទេវតាដោយមិនមានព័ត៌មានខ្លះ នោះតាមពិតគឺព្រះយេហូវ៉ា។ វាគឺជាដំណឹងដ៏ថ្លៃថ្លា
 ពីស្ថានសួគ៌ “ខ្ញុំគឺគាត់” ដែលគាត់បានជួបនៅក្នុងការខិតខំធ្វើការល្អ។ (លោកុប្បត្តិ ១៨:
 ១-៥ ហេ. ក្រោយពីបើកភ្នែកឡើង ហើយបានស្គាល់ព្រះយេស៊ូហើយ គេក៏ពោលថា៖ ឯ
 គេនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ ឯតើចិត្តរបស់យើងមិនឆេះក្នុងខ្លួនយើងទេ កាលដែល
 លោកមានប្រសាសន៍នឹងយើងនៅតាមផ្លូវ កាលលោកបើកគម្ពីរឱ្យយើងស្តាប់? (លូកា
 ២៤:៣២)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 13 អំពីសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកបម្រើរបស់ស្តេច (យ៉ូហាន ៤:៤៦-៥៤)

ជំនឿគឺសំខាន់។ នៅពេលដែលមនុស្សមានការសង្ស័យគ្នាទៅវិញទៅមក ទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេត្រូវបានរារាំង។ បើគ្រួសារមិនជឿគ្នាទៅវិញទៅមក គ្រួសារនោះនឹងពោរពេញដោយសោកនាដកម្ម។ ដូចដែលយើងមិនជឿលើព្រះ នោះជីវិតរបស់ព្រះ និងសេចក្តីអំណររបស់ទ្រង់នឹងទាក់ទងមកយើង។

1. គាត់បានស្វែងរកព្រះយេស៊ូវ ហើយមករកគាត់សម្រាប់បំណងប្រាថ្នាដ៏ខ្លាំងក្លារបស់គាត់។ (៤៦-៤៧)

ទោះបីជាអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចជាមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់ក៏ដោយ គាត់បានទៅសួរសុខទុក្ខព្រះយេស៊ូវដើម្បីព្យាបាលជម្ងឺរបស់កូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់ ទោះបីជាយើងមិនអាចនិយាយបានថាវាជាជំនឿដ៏អស្ចារ្យក៏ដោយ ក៏វាជាសកម្មភាពរបស់ ជំនឿ។ ក្នុងការស្នើសុំនេះ លោកមិនបាននិយាយលក្ខខណ្ឌណាមួយដើម្បីលើកខ្លួនឡើយ។ គាត់គ្រាន់តែចង់បានសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការទទួលស្គាល់វិបត្តិដ៏ជ្រៅ។ សេចក្តីប្រាថ្នាអាចកើតឡើង សេចក្តីជំនឿ។

2. គាត់ជឿលើអព្ភតហេតុច្រើនជាងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (48-49)

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា “បើអ្នករាល់គ្នាមិនឃើញទីសំគាល់និងការអស្ចារ្យទេ អ្នកនឹងមិនជឿឡើយ”។ គឺជាអ្នកស្តីបន្ទោសចំពោះហេតុផលដែលមានចិត្តជឿលើអ្នក

បម្រើរបស់ស្តេចទាបពេក។ ដូចដែលយើងបានឃើញពាក្យនេះ វាត្រូវបានលាតត្រដាងពីការពិតដែលថាអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចស្រឡាញ់អព្វតហេតុរបស់គាត់ ហើយចូលចិត្តវាច្រើនជាងព្រះយេស៊ូផ្ទាល់ទៅទៀត។ អ្នកជឿគួរស្រឡាញ់បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវកាន់តែច្រើន ហើយអ្នកជឿដើរលើផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ កូរិនថូស 1:22-23 បាននិយាយថា “ដ្បិតសាសន៍យូដាទាមទារទីសំគាល់ ហើយសាសន៍ក្រិចស្វែងរកប្រាជ្ញា តែយើងប្រកាសព្រះគ្រីស្ទដែលជាប់គ្នា ជាឧបសគ្គដល់សាសន៍យូដា និងភាពល្ងង់ខ្លៅដល់សាសន៍ដទៃ”

3. គាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូវសម្រាប់ពាក្យតែមួយរបស់គាត់។

ឥឡូវនេះ អ្នកបម្រើរបស់ស្តេចមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃជំនឿត្រឹមត្រូវ។ ឥឡូវនេះ គាត់មានអារម្មណ៍ថាការពិតដែលថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាអព្វតហេតុពិតប្រាកដ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាការបង្ហាញអំពីបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះ យើងគួរមានអារម្មណ៍ថាមានទម្ងន់នៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់នៅពេលណាដែលយើងប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ពាក្យរបស់គាត់ក៏នៅក្នុងយើងដែរ។ សិទ្ធិអំណាចនៃពាក្យរបស់គាត់ដែលជាអំណាចនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។ ទោះជាបែបនេះក្តី បើអ្នកណាដែលមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយអះអាងថាជឿលើវាដោយឃើញព្រះអម្ចាស់ នោះវាជាការខុសគ្នាដែលមិនទទួលស្គាល់អំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

ជំនឿរបស់អ្នកបម្រើរបស់ស្តេចត្រូវបានបើកសម្តែងរឿងពីរនៅទីនេះ។ នោះគឺថា៖ បុរសនោះបានជឿពាក្យដែលលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ ហើយបន្តដំណើរទៅមុខទៀត™។ (ខ ៥០ ខ) (១) វាគឺជាជំនឿនៃការស្តាប់បង្គាប់; (2) វាគឺជាជំនឿនៃការសម្រាក។ ដ្បិតគាត់បានដើររហូតដល់ថ្ងៃបន្ទាប់យឺតៗ (ខ ៥២ ខ) វាច្បាស់ជាសម្រាក។ មុនពេលនោះ គាត់ប្រញាប់សួរទៅគាត់ថា៖ មន្ត្រីប្រាប់គាត់ថា “លោកម្ចាស់ចុះមកមុនកូនខ្ញុំស្តាប់”។ (ខ៤៩)

4. គាត់ជឿលើកាន់តែច្រើន។ (51-53)

គាត់បានសួរអ្នកបម្រើរបស់គាត់អំពីពេលវេលាដែលកូនប្រុសរបស់គាត់ចាប់ផ្តើមជាសះស្បើយ។ ពាក្យថា "ទៅ; កូនប្រុសរបស់អ្នកនឹងរស់នៅ។ អ្នកបម្រើរបស់លោកបានលើកឡើងដោយស្មើចរសរសើរចំពោះពាក្យរបស់លោកយេស៊ូ។ (ខ៥១) ពាក្យនេះក៏ធ្វើឱ្យជំនឿរបស់គាត់កាន់តែស៊ីជម្រៅ។ ពេលដែលលោកបានជាសះស្បើយ គឺជាពេលដែលលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា បំពេញប្រសូលបានរស់ឡើងវិញ™។ ការពិតក៏បានពង្រឹងជំនឿរបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំងផងដែរ។ សកម្មភាពដែលមនុស្សមានបាបចូលជួបមនុស្សមានបាបខ្លួនឯងគឺសេចក្តីជំនឿ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលពរពីព្រះគ្រីស្ទ ជំនឿរបស់គាត់កាន់តែរឹងមាំ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 បុរសដែលមិនអាចធ្វើបាន (ប្រការ ៥:១-៩)

1. បុរសដែលព្រះយេស៊ូវស្វែងរកជាពិសេស (5-6)

អ្នកជំងឺអស់រយៈពេល 38 ឆ្នាំបានដេកនៅ Bedethda គឺជាអ្នកដែលមិនអាចធ្វើបានភាគច្រើនក្នុងចំណោមអ្នកជំងឺទាំងអស់។ ព្រះអម្ចាស់បានយាងចូលទៅក្នុងតែគាត់ប៉ុណ្ណោះ។ លោកយេស៊ូវចង់ផ្តល់សេចក្តីសង្ឃឹមដើម្បីសង្គ្រោះអ្នកជំងឺ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ បើអ្នកចង់ព្យាបាលឬទេ?™។

ព្រះចង់ទាក់ទងទៅមនុស្សម្នាក់នៃការខកចិត្ត។ ដោយសារសាវ័កប៉ូលក៏ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពខកចិត្ត គោលបំណងដើម្បីធ្វើដូច្នេះគឺដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះកាន់តែច្រើន។ ២ កូរិនថូស ១:៨-៩ មានប្រសាសន៍ថា “បងប្អូនអើយ យើងមិនចង់ឱ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងអំពីទុក្ខលំបាកដែលយើងបានជួបប្រទះនៅអាស៊ីទេ។ ពីព្រោះយើងមានបន្ទុកធ្ងន់ហួសកម្លាំងរហូតដល់យើងអស់សង្ឃឹមនឹងជីវិតខ្លួនឯង។ ៩ ពិតហើយ យើងមានអារម្មណ៍ថា យើងបានទទួលទោសប្រហារជីវិត។ ប៉ុន្តែ នោះគឺដើម្បីធ្វើឱ្យយើងមិនពឹងលើខ្លួនឯងទេ គឺពឹងលើព្រះដែលប្រោសមនុស្សស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញ™។

ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យអ្នកដែលពឹងផ្អែកលើគាត់ភាគច្រើន ទោះបីយើងធ្វើរបស់ល្អដែលលោកបានឱ្យយើងធ្វើជាការថ្វាយបង្គំប្រព្រះក៏ដោយ ក៏លោកគួរបំបែកវាចេញ។ ពេលជួបរឿងលំបាក យើងមិនគួរខ្វល់ខ្វាយហើយត្អូញត្អែរ។ បន្ទាប់មក យើងអាចសាកល្បងខ្លួនឯងថាតើយើងមានចិត្តពឹងលើព្រះកម្រិតណា ស្របពេលជាមួយគ្នានេះយើងអាច

ពង្រឹងជំនឿរបស់យើងបន្ថែមទៀត។ ព្រះស្រឡាញ់ជំនឿរបស់យើងច្រើនជាងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង ហើយច្រើនជាងចំណេះដឹង សុខភាពរបស់យើង និងអ្វីមួយរបស់យើង។ ទំនុកតម្កើង ១៤៦:៣-៥ មានប្រសាសន៍ថា បំរុងទុកចិត្តអ្នករាល់គ្នាទៅលើពួកអ្នកដឹកនាំលើកូនមនុស្ស ដែលគ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ នៅពេលដែលដង្ហើមរបស់គាត់ចាកចេញ គាត់ក៏ត្រឡប់ទៅផែនដីវិញ។

នៅថ្ងៃនោះ ផែនការរបស់គាត់ត្រូវវិនាស។ មានពរហើយអ្នកណាដែលជំនួយគឺជាព្រះរបស់យ៉ាកុបដែលមានសេចក្តីសង្ឃឹមនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់គាត់" ទំនុកតម្កើង 118:8 បាននិយាយថា "ការជ្រកកោនក្នុងព្រះអម្ចាស់ប្រសើរជាងការទុកចិត្តលើមនុស្ស" ។ យេរេមា 17:5 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ បំរុងអ្នកណាដែលទុកចិត្តលើមនុស្ស ហើយធ្វើឱ្យសាច់ឈាមមានកម្លាំង អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា™។ យើងគួរយកស្ថានភាពដែលមិនអាចទៅរួចជាឱកាសល្អ ហើយគួរបង្កើតឱកាសដើម្បីបង្អាតជំនឿរបស់យើងឱ្យរឹងមាំលើព្រះ។

2. វិធីសាស្ត្រនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះយេស៊ូវ (8-9)

ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំរុងក្រោកឡើង យកគ្រែរបស់អ្នកដើរទៅ™។ ដល់អ្នកជំងឺ 38 ឆ្នាំបានរួមបញ្ចូលអំណាចនៃព្រះអម្ចាស់ថាជំងឺរបស់គាត់នឹងត្រូវបានជាសះស្បើយដូចដែលគាត់គោរពតាមវា។ អំណាចនៃព្រះយេស៊ូវត្រូវតែមករកអ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់។ ហេតុនេះហើយបានជាបញ្ហារបស់គាត់គឺនៅពេលជាមួយនឹងព្រះគុណ។ ពីព្រោះព្រះនឹង

ធ្វើដូច្នេះដល់អ្នកណាឱ្យប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីដែលទ្រង់បង្គាប់។ បុរសទាំងអស់ដែលមាន
បទពិសោធន៍-ជំនឿយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដឹងពីការពិតដ៏អាថ៌កំបាំងនេះយ៉ាងច្បាស់។ ហេតុនេះ
ហើយបានជា Augustine ក៏បានអធិស្ឋានថា ឱ ចូរប្រទាននូវអ្វីដែលទ្រង់បង្គាប់ ហើយ
បញ្ជានូវអ្វីដែលអ្នកចង់ធ្វើ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 តើអ្នកចង់ជាសះស្បើយទេ? (យ៉ូហាន ៥:៦)

អ្នកជំងឺ 38 ឆ្នាំរូបនេះត្រូវបានទម្លាក់នៅកោរអីដើម្បីបោះបង់សូម្បីតែបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់។ វាជាអ្វីដែលអ្នកជំងឺខ្លួនឯងបានសារភាព។ (ខ៧) នោះគឺថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកជំងឺឆ្លើយទៅគាត់ថា “លោកម្ចាស់ ខ្ញុំគ្មានអ្នកណាដាក់ខ្ញុំចូលក្នុងអាងទេ នៅពេលទឹកឡើង ហើយពេលខ្ញុំដើរមួយដំហានទៀតចុះពីមុខខ្ញុំTM។ គាត់មានការខកចិត្ត ហើយមិនមានសូម្បីតែការចង់បាន។

1. បំណងប្រាថ្នាដើម្បីជាសះស្បើយត្រូវការជាដាច់ខាត។

1) បើគ្មានការចង់បាន ក៏គ្មានជំនឿដែរ។ សេចក្តីជំនឿមាននៅតែកន្លែងដែលប្រាថ្នាមាន។ សេចក្តីប្រាថ្នាតូច សេចក្តីជំនឿ។ ព្រោះជំនឿជាវិធីដោះស្រាយសេចក្តីប្រាថ្នាពិត។ បំណងប្រាថ្នាពិតរបស់មនុស្សគឺជីវិតដើម្បីរស់នៅជាមួយនឹងព្រះ។ វិធីសាស្ត្រដើម្បីបំពេញបំណងប្រាថ្នាគឺមានតែជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ (២) ការមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នា (សេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត) ជាសេចក្តីក្រអឺតក្រទម។ ការមិនសប្បាយចិត្តចំពោះការមានអំណាច មានន័យថាមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាប្រភពនៃព្រះ និងការខកចិត្តដោយសារគាត់មានអំពើបាប មានន័យថា មើលងាយព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីបង្អួចរលាយរបស់គាត់សម្រាប់អំពើបាបរបស់យើង (ជាពិសេសចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្ញុំ)។ បុរសគួរតែដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមដល់ព្រះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ទី ១ ឆឹម ៦:១៧, ១៩ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែអ្នកមានក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ចូរប្រាប់ពួកគេកុំឱ្យក្រអឺតក្រទម ឬកុំឱ្យសង្ឃឹមលើទ្រព្យសម្បត្តិមិនប្រាកដ

ប្រជាឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវរំលឹកព្រះដែលប្រទានដល់យើងនូវអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងយ៉ាងបរិបូណ៌។ ដូច្នេះហើយបានស្តុកទុកទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់ខ្លួនឯង ដើម្បីជាគ្រឹះដ៏ល្អសម្រាប់ថ្ងៃអនាគត ដើម្បីឱ្យពួកគេកាន់យកវត្ថុដែលជាជីវិតពិត™។ ទំនុកតម្កើង 39:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯ ឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើខ្ញុំចាំអ្វី? ក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំគឺនៅក្នុងអ្នក” ។

ប៉ុន្តែបុរសគ្មានសង្ឃឹម និងប្រាថ្នាដោយស្មោះ។ យើងអាចដឹងថា ពេលយើងឃើញការពិត ដែលបុរសទាំងនោះបាននិយាយថានឹងដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមលើព្រះ ប៉ុន្តែពួកគេគ្មានចិត្តស្មោះ ត្រង់ទេ។ ប៉ុន្តែបុរសមានបំណងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងចំពោះវត្ថុនៅលើផែនដី។ យ៉ាកុបបានធ្វើ ការអស់រយៈពេល៧ឆ្នាំជាមួយថ្ងៃដើម្បីទទួលវាដែល (លោកុប្បត្តិ ២៩:២០) បុរសមាន បំណងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអ្វីៗនៅលើផែនដី។ ដូច្នេះ តើយើងមានបំណងប្រាថ្នាចំពោះ ព្រះឬ? ឬអត់? សំណួរ "តើអ្នកចង់ឱ្យអ្នកជាសះស្បើយទេ?" មកលើយើងខាងវិញ្ញាណ ដោយស្ងប់ស្ងាត់។ បំណងប្រាថ្នារបស់យើងចំពោះព្រះគឺស្រាលណាស់។

ឬទោះបីជាយើងមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាចំពោះព្រះសម្រាប់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាផ្សេងទៀត មានច្រើន ហើយមានចរិតលក្ខណៈផ្សេងៗដោយ ក៏សេចក្តីប្រាថ្នាចំពោះព្រះគួរតែត្រូវ បានបំផ្លាញចោល។ ចំណងមិត្តភាពចំពោះពិភពលោកគឺជាអវិភាពចំពោះព្រះ។ (យ. ដោយសារតែបំណងប្រាថ្នារបស់ដាវីឌគឺសាមញ្ញ គាត់បានដាក់វាតែលើព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ទំនុកតម្កើង 27:4 ទូលបង្គំទូលសូមដល់ព្រះអម្ចាស់ អំពីរឿងមួយ ដែលទូលបង្គំនឹងស្វែង រក គឺទូលបង្គំបានគង់នៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ អស់មួយជីវិត ដើម្បីសម្លឹង មើលព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយទូលសួរព្រះអង្គ។ នៅក្នុងព្រះវិហាររបស់គាត់។ “។

2. បំណងប្រាថ្នាដ៏ស្មោះចំពោះព្រះធ្វើឱ្យយើងបានទទួលព្រះគុណ។

វិវរណៈ 22:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំព្រះវិញ្ញាណនិងកូនក្រមុំនិយាយថា៖ បមក™។ ហើយទុកឱ្យអ្នកណាដែលពួកពោលថា បមក™។ សូមអោយអ្នកដែលស្រែកទឹកចូលមក។ ចូរឱ្យអ្នកដែលបង់ប្រាថ្នាយកទឹកជីវិតដោយឥតតម្លៃ។ “។ ទោះបីជាមនុស្សមានក្តីសង្ឃឹម ប៉ុន្តែគាត់គ្មានហេតុផលដែលមិនអាចសម្រេចបានដោយយុត្តិធម៌នោះទេ។ មូលហេតុដែលយើងសង្ឃឹម និងស្វែងរក ប៉ុន្តែវាមិនបានសម្រេច គឺដោយសារយើងប្រើវាក្នុងគោលបំណងខុស ដោយលួចទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះ។ យ៉ូហាន ៤:២-៣ មានប្រសាសន៍ថា បមករាល់គ្នាប្រាថ្នាចង់បាន ហើយមិនមាន ដូច្នេះអ្នកនឹងធ្វើឃាត។ អ្នកលោភលន់មិនអាចទទួលបាន ដូច្នេះអ្នកឈ្លោះប្រកែកគ្នា។ អ្នកមិនមានទេព្រោះអ្នកមិនសួរ។ អ្នកសួរហើយមិនទទួល ព្រោះអ្នកសួរខុស ត្រូវចំណាយលើតណ្ហា™។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងយកក្តីសង្ឃឹមទៅកាន់ព្រះ ហើយស្វែងរកវាដោយត្រឹមត្រូវ នោះយើងគួរតែទទួលបានចម្លើយ។ ដោយសារព្រះបានមានបន្ទូលថា៖ បំព្រះវិញ្ញាណនិងកូនក្រមុំមានបន្ទូលថាបមក™។ ហើយទុកឱ្យអ្នកណាដែលពួកពោលថា បមក™។ សូមអោយអ្នកដែលស្រែកទឹកចូលមក។ ចូរឱ្យអ្នកដែលបង់ប្រាថ្នាយកទឹកជីវិតដោយឥតតម្លៃ។ “។ (វិវរណៈ ២២:១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 ពាក្យរបស់ខ្ញុំ សំឡេងរបស់ខ្ញុំ (យ៉ូហាន ៥:១៩-២៨)

1. អត្ថន័យនៃពាក្យរបស់ខ្ញុំ និងសំឡេងរបស់ខ្ញុំ។

ខទី 24 របស់យើងបង្ហាញពីការបញ្ចេញមតិ "ពាក្យរបស់ខ្ញុំ" (ὁ λόγος μου) ហើយ ខ 25 បង្ហាញពីពាក្យថា "សំឡេងនៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ" (τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ) ។ តើវត្ថុទាំងពីរនេះមានន័យដូចម្តេច? នេះជាការផ្សាយដំណឹងល្អនៃដំណឹងល្អ ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្កើត។ ដំណឹងល្អដែលអ្នកនាំសារចុងក្រោយបានប្រកាសមិន មានសិទ្ធិអំណាចដូចព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានមានបន្ទូលនិងសំឡេងរបស់ទ្រង់ទេ។ ហេតុអ្វីបាន ជាមានសិទ្ធិអំណាចដូច្នេះ? ដោយសារខ្លឹមសារនៃខទី ១៩-២៣ ខាងលើបានបង្ហាញឱ្យ ឃើញច្បាស់ នោះព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចកិច្ចការប្រោសលោះនៅក្នុងពិភពលោកដោយទ្រង់ បានយាងមកទីនេះ។ នោះគឺគាត់បានសំរេចចលនាដែលគាត់បានរស់ឡើងវិញ។ (ខ២១) ចំពោះទឹកផឹកត្រូវបានរៀបចំក្នុងប្រភពទឹក ដែលទឹកត្រូវបានផ្តល់ចូលក្នុងទីក្រុងយ៉ាងងាយ។ ចំពោះពាក្យដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រកាសគឺដូចគ្នានឹងពាក្យដែលព្រះគ្រីស្ទ បានប្រកាសនោះ វាអាចបង្ហាញឱ្យឃើញប្រសិទ្ធភាពដូចជាសំឡេងពិត។

តើអ្វីទៅជាអ្នកបម្រើពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? គាត់គឺជាអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់។ រ៉ូម 10:14-15 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែគេនឹងអង្វររកទ្រង់ដោយរបៀបណាដែលពួកគេមិន បានជឿ? ហើយធ្វើដូចម្តេចទើបគេជឿលើព្រះអង្គ ដែលគេមិនធ្លាប់ឮ? ហើយធ្វើម៉េចឱ្យ គេស្តាប់ដោយគ្មានអ្នកអធិប្បាយ? ហើយតើគេត្រូវផ្សព្វផ្សាយយ៉ាងដូចម្តេចទៅបើមិន

បានបញ្ជូន? ដូចមានចែងទុកមកថា៖ បំផ្លើងអ្នកដែលផ្សាយដំណឹងល្អស្អាតយ៉ាងណា!TM។
តើព្រះបានចាត់អ្វីមក?

1) គាត់គឺជាអ្នកដែលទទួលតែពាក្យ។ ដូចព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ព្យាករណ៍ ព្រះអង្គបាន
ប្រទានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដល់ពួកគេ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាគ្រឹះនៃអ្វីៗទាំង
អស់របស់ពួកគេ។ ពាក្យគឺដាវ (ហេប ៤:១២) អាហារ (ហេប ៥:១២ ១ពេត្រុស ២:២)
ព្រះវិញ្ញាណ និងជីវិត។ (យ៉ូហាន ៦:៦៣)

2) គាត់គួរតែក្លាយជាសំឡេងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលអាចដើរតួជាសំឡេងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ?
គាត់គឺជាអ្នកដែលដើរតាមជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំសម្រាប់ខ្ញុំដែល
រស់គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយការស្លាប់គឺជាការចំណេញTM។ (គីលីព ១:២១) បំបាត់ពីពេល
នេះតទៅ កុំឱ្យអ្នកណាបង្កបញ្ហាដល់ខ្ញុំឡើយ ដ្បិតខ្ញុំទ្រាំនឹងស្នាមរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅលើ
ដងខ្លួនTM។ (កាឡាទី ៦:១៧) បំហើយយើងទាំងអស់គ្នា ដោយមើលឃើញសិរីល្អនៃព្រះ
អម្ចាស់ ដោយទឹកមុខបានត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជារូបភាពដូចគ្នា ពីកម្រិតមួយទៅកម្រិត
មួយទៀត។ ដ្បិតការនេះមកពីព្រះអម្ចាស់ជាព្រះវិញ្ញាណ។ (២កូរិនថូស ៣:១៨)

2. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងបុរស។

ខទី ២៤ បានចែងថា បំ ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលឮពាក្យខ្ញុំ ហើយជឿដល់
អ្នកដែលចាត់ខ្ញុំឱ្យមក អ្នកនោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ទ្រង់មិនចូលមកក្នុងការជំនុំ
ជម្រះទេ គឺបានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅរស់វិញTM។ នៅទីនេះយើងអាចដឹងថាតើទំនាក់

ទំនងជិតស្និទ្ធរវាង "ការស្តាប់" និង "ជំនឿ" យកប៉ុន្មាន។ រ៉ូម 10:17 បានមាន
 ប្រសាសន៍ថា៖ បង្កឡើងដោយសេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការឮ ហើយការឮតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃ
 ព្រះគ្រីស្ទ។ “។ ហេតុអ្វីបានជាវាភ្លាយជាដូច្នេះ? ពីព្រោះការប្រតិបត្តិដើម្បីមានជំនឿលើ
 មនុស្សនោះ ជារបស់តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ពេលយើងស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់
 ព្រះ យើងទទួលដោយការជឿលើព្រះដែលបានចាត់ព្រះគ្រីស្ទ។ កាឡាទី 3:2 មាន
 ប្រសាសន៍ថា៖ បង្កបង្កើនឱ្យសុំតែប៉ុណ្ណឹងថា តើអ្នកបានទទួលព្រះវិញ្ញាណដោយការប្រព្រឹត្ត
 តាមក្រឹត្យវិន័យ ឬដោយការស្តាប់ដោយសេចក្តីជំនឿឬ? ដោយសារការស្តាប់និងជឿគឺ
 ដើម្បីទទួលយកព្រះ លទ្ធផលគឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចគឺមិនខុស
 គ្នាទៅនឹងពេលដែលមានព្រះ។ ជីវិតពិតនោះគឺ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច មិនអាចត្រូវបាន
 រៀបចំឡើងដោយមនុស្សនោះទេ ហើយមិនអាចបង្កើតបាន។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដែល
 គ្រីស្ទសាសនាប្រកាសថាជាព្រះផ្ទាល់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 នៃអង្គវិយ័យដែលផ្តល់នំប៉័ងដល់បុរសលើសពី ៥០០០ នាក់ (យូហាន ៦:១-១៥)

1. ការសន្មតដែលនឹងមកដល់សម្រាប់ការរៀបចំ

ភីលីពបាននិយាយថាពួកគេត្រូវការប្រាក់ ២០០ ឌីណារីដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាអាហារសម្រាប់មនុស្សដ៏ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់។ វាគឺជាការបង្ហាញពីបេះដូងដែលបានរាប់របស់គាត់។ នៅពេលដែលបុរសនោះជួបបញ្ហាលំបាក ជាទូទៅគាត់មានការមិនជឿក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាដោយវិធីសាស្ត្រដែលអាចមើលឃើញ។ ភីលីពជាបុរសដែលសុំបង្ហាញព្រះដល់ព្រះយេស៊ូ។ គាត់និយាយថា៖ លីលីពមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ លីលីពអម្ចាស់អើយ សូមបង្ហាញព្រះវរបិតាឱ្យយើងឃើញ នោះវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងហើយ™។ “។ (១៤:៨) ដូចដែលគាត់ទទួលបានការមិនជឿដើម្បីប្រតិបត្តិតាមអ្វីដែលមើលឃើញ។ ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីជំនឿមិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទេ។ បុរសដែលមានជំនឿមានរបស់ដែលមើលមិនឃើញដូចជាអាហាររបស់គាត់ហើយទទួលយកវាជាគោលបំណងរបស់គាត់និងសំបុករបស់គាត់។ សកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបានបញ្ចប់នៅក្នុងអ្វីដែលអាចមើលឃើញ (ជំនឿបញ្ចប់ដោយការមើលឃើញ) ហើយវាដឹងថាមិនអាចទៅរួច” គឺដូចជាការងារនៃគោលបំណងកំណើតរបស់គាត់ ហើយដើរឆ្ពោះទៅរកយ៉ាងលឿន។ ដូច្នេះគោលបំណងនៃជីវិតដែលបុរសមានជំនឿ Samuel Chapman Armstrong មានគឺ “សម្រេចបាននូវអ្វីដែលមិនអាចទៅរួច។ ជំនឿអាចកើតឡើងនៅក្នុងបរិយាកាសដែលមានបញ្ហា។ ដូចមនុស្សប្រុសចង់បានពោះពេញមិនគិតអាហារ បរិយាកាសសុវត្ថិភាពមិនធ្វើ

ឲ្យយើងគិតថាអាហារនោះទេ។ ផ្ទៃទីមជនជាតិអង់គ្លេសម្នាក់បាននិយាយថា “ខ្ញុំចង់ដើរ
ដោយសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងទីងងឹតជាមួយព្រះ ជាជាងទៅតែម្នាក់ឯងក្នុងពន្លឺ។ ខ្ញុំចង់ដើរ
ដោយសេចក្តីជំនឿជាមួយទ្រង់ ជាជាងទៅតែម្នាក់ឯងដោយមើលឃើញ™។

2. គោលការណ៍ចាត់ទុករបស់តូច និងរបស់ដែលមានតម្លៃ។

ព្រះយេស៊ូបានអរព្រះគុណដល់ព្រះសម្រាប់នំប៉័ងប្រាំដុំ និងត្រីពីរ។ វាជាបរិមាណតិចតួច
សម្រាប់មនុស្សដ៏ច្រើនលើសពី 5000 នាក់។ ប៉ុន្តែ លោកយេស៊ូបានអរព្រះគុណចំពោះ
ការមានវា។ នៅពេលដែលយើងអរព្រះគុណចំពោះការមានរបស់តូច ព្រះទ្រង់ប្រទាន
របស់កាន់តែច្រើនដល់យើង។ ប៉ុន្តែ ដោយសារយើងមិនបានអរព្រះគុណទ្រង់ ទ្រង់ដក
យកអ្វីៗជាច្រើនរបស់ទ្រង់។ មានន័យថា បំណុលដែលជាគ្រិស្តបរិស័ទក្នុងរឿងតូច
តាច មិនមែនជាគ្រិស្តសាសនិកតូចនោះទេ™។ ព្រះចង់ឲ្យយើងស្មោះត្រង់នឹងរឿងតូចតា
ច។ នៅថ្ងៃជំនុំជំរះ បុរសដែលគេសរសើរក៏ជាបុរសដែលស្មោះត្រង់នឹងរឿងតូចតាច។
(ម៉ាថាយ ២៥:២០-២៣)

ព្រះយេស៊ូបានអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងរបស់តូចមួយ បន្ទាប់ពីគាត់ចិញ្ចឹម
មនុស្សលើសពី 5000 គាត់បានធ្វើឱ្យពួកគេប្រមូលកំទេចកំទី។ ចិត្តដែលប្រព្រឹត្តនឹងអដ្ឋ
ធាតុយ៉ាងនោះបានធ្វើឲ្យព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យចាក់លើគេ។ យើងត្រូវចេះគោរពអដ្ឋធាតុ។
គ្រូគង្វាលដ៏អស្ចារ្យម្នាក់របស់ស៊ុយអែត លោក Herik Schartau បានសប្បាយនៅចំពោះ
ព្រះថា “ដូចដែលព្រះបានបង្កើតខ្ញុំយ៉ាងត្រឹមត្រូវ; ខ្ញុំនឹងដើរទៅរកការងាររបស់ព្រះអម្ចាស់

ដោយអស់ពីចិត្ត។ រហូតដល់ខ្ញុំសម្រាកនៅផ្ទះ ខ្ញុំនឹងប្រកាសដំណឹងល្អ™។ គាត់មិនបាន
ប្រកាសដំណឹងល្អចំពោះតែវត្ថុនៃថ្នាក់ខ្ពស់ ឬបងមនុស្សដ៏ច្រើននោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានហៅ
អ្នកបម្រើម្នាក់ទៀតដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយបង្រៀនដំណឹងល្អ។ ដោយសារតែចលនានេះ
តំបន់ឆ្នេរសមុទ្រភាគខាងលិចនៃប្រទេសស៊ុយអែតត្រូវបានហៅសម្រាប់ទឹកដីនៃសេចក្តី
ជំនឿ ហើយអ្នកស្រុកនៅលើតំបន់នោះត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយដំណឹងល្អ ចរិតលក្ខណៈ
របស់ពួកគេបានក្លាយជាស្មោះត្រង់ ហើយបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ពួកគេមានភាពស្មោះត្រង់។

កាលដែលគ្រូគង្វាលម្នាក់បានធ្វើកិច្ចបម្រើគ្រូគង្វាល នោះមិនមានអ្នកជឿថ្មីទេ ប៉ុន្តែមានតែ
កូនម្នាក់ប៉ុណ្ណោះគឺ Robert Moffat ។ ប៉ុន្តែ គ្រូគង្វាលបានចាត់ទុកគាត់យ៉ាងមានតម្លៃ។
Moffat បានក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដ៏អស្ចារ្យម្នាក់នៃទ្វីបអាហ្វ្រិក។ ថ្ងៃនេះ គ្រូ
គង្វាលនៃព្រះវិហារកូរ៉េគួរតែព្យាយាមប្រមូលបុរសដូចជាកំទេច។ វាជាព្រះគម្ពីរ។ មថ
១១:៥, ១កូរិនថូស ១:២៧-២៨ យម ២:៥។

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 នំប៉័ងអស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន 6:22-29)

1. បំណងប្រាថ្នារបស់ហ្វូងមនុស្ស

ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ ណុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាតាមពិតថា អ្នកកំពុងស្វែងរកខ្ញុំ មិនមែនដោយសារអ្នករាល់គ្នាបានឃើញទីសំគាល់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារអ្នករាល់គ្នាបាន បរិភោគនំប៉័ងពេញ™។ (ខទី 26) អព្វុតហេតុដែលផ្តល់អាហារដល់មនុស្ស 5000 នាក់ ដោយនំប៉័ងគឺជាសញ្ញាថាព្រះយេស៊ូគឺជាមេស៊ី ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានដឹងពីអត្ថន័យខាង វិញ្ញាណបែបនេះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដើម្បីបរិភោគនំប៉័ងគឺជាគោលបំណងដែលពួកគេធ្វើតាម។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកយេស៊ូបានកែតម្រូវពួកគេ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ ណុំ កុំធ្វើការដើម្បីអាហារដែលវិនាសឡើយ គឺសម្រាប់អាហារដែលនៅស្ថិតស្ថេររហូតដល់ ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលបុត្រមនុស្សនឹងប្រទានដល់អ្នកវិញ។ ដ្បិតព្រះជាព្រះវរ បិតាបានដាក់ត្រាលើទ្រង់™។ (ខ ២៧)។ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ អាហារដែលយើង យកជួយតែជីវិតដែលបាត់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីបុរសនោះដាំគ្រាប់ធញ្ញជាតិជាច្រើននៅ ក្នុងពិភពលោកក៏ដោយ ក៏វាមិនអាចរស់ឡើងវិញបានដែរ។ សេដ្ឋីល្ងង់ដែលស្វែងរកគ្រាប់ ធញ្ញជាតិដែលរលួយអស់ពីចិត្តអាចធ្វើឱ្យព្រលឹងរស់ឡើងវិញដោយបញ្ជារបស់គាត់ គាត់ បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីដំឡើងអស់ពីចិត្ត។ សេដ្ឋីឆ្គួតនោះនិយាយថា “ខ្ញុំនឹងប្រាប់ព្រលឹងខ្ញុំ ថា “ព្រលឹងអើយ អ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនណាស់ដែលបានទុកជាច្រើនឆ្នាំមកហើយ។ (លូក. ១២:១៩) អំពីពាក្យនេះរបស់អ្នកមានដែលល្ងង់នោះ ព្រះមានបន្ទូលថា៖ ណុំតែព្រះ មានបន្ទូលទៅគាត់ថា «មនុស្សល្ងង់! យប់នេះព្រលឹងអ្នកត្រូវការពីអ្នក ហើយរបស់ដែល

អ្នកបានរៀបចំ តើវានឹងទៅជាអ្នកណា?™។ (លូក. ១២:២០) ដោយសារបុរសអ្នកមាន ដែលល្ងង់នោះមិនដឹងថាព្រះបានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះព្រលឹងគាត់។

សេដ្ឋីល្ងង់មិនដឹងខុសថាគ្រាប់ធញ្ញជាតិរលួយអាចធ្វើឱ្យព្រលឹងគាត់រស់ឡើងវិញ។ ព្រលឹងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ ប៉ុន្តែបញ្ហាមិនអាចគ្រប់គ្រងព្រលឹងបានទេ។ អរិយធម៌សហសម័យ គឺជាអរិយធម៌នៃសម្ភារៈ។ បុរសសម័យថ្មីគិតខុសដូចគេយកខ្លឹមសារដោយវា។ មានបុរសដែលអរិយធម៌មេកានិកត្រូវបានអភិវឌ្ឍយ៉ាងខ្លាំង មានបុរសគិតថាមិនចាំបាច់មានសាសនា។ នៅក្នុងថ្ងៃនៃ cosmos នៅពេលដែលដំណើរនៃ cosmos ត្រូវបានបង្កើតឡើង បុរសនោះរីករាយនឹងខ្លឹមសារចុងក្រោយ ហើយគិតថាគាត់មិនត្រូវការអ្វីផ្សេងទៀតទៀតទេ បុរសសម័យទំនើបគិតខុស។ ប៉ុន្តែ បុរសមិនប្រកាន់យកនូវភាពគ្រប់គ្រាន់ជាទីបំផុតទេ ប៉ុន្តែគាត់យកខ្លឹមសារមកត្រឹមតែបុគ្គលដែលមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។

2. ការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់ព្រះយេស៊ូវ

3. ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅមហាជនអោយមករកព្រះអង្គ, ស្វែងរកអាហារសម្រាប់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា ខ្លួនលោកផ្ទាល់ជាអាហារនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ បន្ទាប់មកវិធីសាស្ត្រដើម្បីទទួលបានអាហារគឺជាជំនឿ។ នោះគឺ កិច្ចការដើម្បីទទួលនំប៉័ងនេះគឺ ឯ ព្រះយេស៊ូវបានឆ្លើយទៅពួកគេថា ឯ នេះជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ដែលអ្នករាល់គ្នាជឿលើទ្រង់ដែលទ្រង់បានចាត់ឱ្យមក ™ (ខទី ២៩) ។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺការពិតដែលថាអាទិកំបាំងដើម្បីទទួលបាននំប៉័ងនេះគឺត្រូវជឿលើគាត់។ នេះជាពាក្យប្រឆាំងនឹងការព្រួយបារម្ភខាងជំនួញ និងភាពរីកចម្រើន។ បុរសនេះ

មានចំណុចអាក្រក់ដែលគាត់មិនរក្សាជំនឿដោយបង្កើតបរិយាកាសស្ងប់ស្ងាត់និងសាមញ្ញ ប៉ុន្តែប្រាប់ឈ្មោះរបស់គាត់ដោយអាជីវកម្មជាច្រើន។ នៅក្នុងព្រះវិហារផងដែរ អ្នកជឿ មិនព្យាយាមលះបង់ខ្លួនដើម្បីរក្សាជីវិតសេចក្តីជំនឿ ប្រាប់ខ្លួនគាត់ដោយភាពស្ងៀមស្ងាត់ នោះទេ ប៉ុន្តែចង់ប្រាប់ខ្លួនឯងទៅកាន់មនុស្សជាច្រើនដើម្បីទទួលបានឋានៈខ្លះៗ នោះគឺពួក គេព្យាយាមដើម្បីទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយធ្វើការងារកម្រិតខ្ពស់។ សម្រាប់ កិច្ចការសម្រាប់នំប៉័ងដើម្បីមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច គឺសេចក្តីជំនឿ ព្រះយេស៊ូវគឺជានំប៉័ង នៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះ ការជឿលើព្រះយេស៊ូវដោយស្មោះ គឺប្រៀបធៀប នឹងការបរិភោគអាហារ។ (1) ដូចជាអាហារដែលយើងទទួលយកព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងយើង និងធ្វើឱ្យសហជីពដែលជាអ្វីដែលចាំបាច់បំផុត។ ដូចជាយើងមិនអាចរស់ដោយមិនបាន បរិភោគអាហារនោះទេ ដូចជាយើងមិនទទួលយកព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងយើងយើងមិនអាច រស់នៅ។ (2) ការបរិភោគអាហារជាសេចក្តីរីករាយ; ដើម្បីជឿលើព្រះយេស៊ូវ ក៏ត្រូវ មានសេចក្តីរីករាយផងដែរ។ ព្រោះដើម្បីយកអាហារអស់កល្បជានិច្ច ហេតុអ្វីបានជាមិន ពេញចិត្តយើង? កិច្ចនេះជារបស់ដែលគួរឱ្យរីករាយក្នុងសេចក្តីសុខក៏ដោយក្នុងទុក្ខលំបាក ។ នៅពេលដែលយើងធ្វើការដោយរីករាយ យើងមិនដឹងថាវាលំបាកនោះទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 កំហុសបីរបស់សាសន៍យូដា (យ៉ូហាន 6:22-31)

នៅក្នុងការសន្ទនារវាងព្រះយេស៊ូវ និងសាសន៍យូដា វាចង្អុលបង្ហាញពីកំហុសចំនួនបីរបស់ពួកគេ។

1. សម្ភារៈនិយម

ព្រះយេស៊ូវស្តីបន្ទោសជនជាតិយូដាថា៖ ឯព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេថា៖ ឯខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា អ្នកមករកខ្ញុំ មិនមែនដោយសារអ្នករាល់គ្នាបានឃើញទីសំគាល់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារអ្នករាល់គ្នាបានបរិភោគនំប៉័ងពេញ™។ (ខទី ២៦) បទគម្ពីរបានចង្អុលបង្ហាញថា អ្នកសម្ភារៈនិយមគឺជាសត្រូវនៃឈើផ្កាង អ្នកដែលបំផ្លាញ ហើយព្រះរបស់ពួកគេគឺពោះ។ (ភីលីព ៣:១៨-១៩) បុរសនោះប្រកាន់អាកប្បកិរិយាខុសចំពោះសម្ភារៈ ទើបទទួលហេតុមិនឃើញសម្ភារៈខាងលើ ។ វាត្រូវបានពន្យល់ដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថាព្រះបានបង្កើតមនុស្សនៅដើមដំបូង ហើយបានបញ្ជាឱ្យគាត់គ្រប់គ្រងលើសម្ភារៈ (លោកូបូតិ ១:២៨)។ អ្នកដែលគ្រប់គ្រងលើសម្ភារៈ ហើយយកឈ្នះវាស្គាល់ព្រះ ហើយបម្រើទ្រង់។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី គាត់ក្លាយជាអ្នកបម្រើដើម្បីបម្រើសម្ភារៈ។ បុរសដែលត្រូវគ្រប់គ្រងដោយសម្ភារៈក្លាយជាងងឹតនៅក្នុងភ្នែករបស់គាត់។ ហើយគាត់មិនអាចមើលឃើញសម្ភារៈខាងលើទេ។ ទោះបីជ្រូកស៊ីដើមផ្លិតក្រោមដើមឈើក៏ដោយ ក៏វាមិនអាចមើលដើមឈើបានដែរ។

2. ការយកចិត្តទុកដាក់លើអាជីវកម្ម

បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំរើធ្វើការដើម្បីអាហារដែលវិនាសឡើយ គឺសម្រាប់ អាហារដែលនៅស្ថិតស្ថេររហូតដល់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលបុត្រមនុស្សនឹង ប្រទានឱ្យអ្នក។ ដូចព្រះជាព្រះវរបិតាបានដាក់ត្រាលើទ្រង់™។ (ខ២៧) ជនជាតិយូដា បានសួរថា៖ បំបន្ទាប់មកពួកគេសួរគាត់ថា៖ បំរើយើងត្រូវធ្វើយ៉ាងណា ដើម្បីនឹងធ្វើការ របស់ព្រះ? (ខ២៨) នៅត្រង់នេះ ពាក្យ បំរើការរបស់ព្រះ™ មានន័យថាបំរើការរបស់ ព្រះ។ ពួកគេបានដឹងថា នៅពេលពួកគេធ្វើការច្រើន ពួកគេទទួលបានជីវិតអស់កល្បជា និច្ច។ បុរសគួរតែធ្វើការ។ ប៉ុន្តែវាជាការឥតប្រយោជន៍ដែលគាត់ធ្វើការតែមួយជីវិតដែល គ្មានជំនឿ។ ទំនុកតម្កើង 127:2 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើឥតប្រយោជន៍ទេដែលអ្នកក្រោកពី ព្រលឹម ហើយចូលទៅសម្រាកយឺត ហើយបរិភោគអាហារដែលមានការថប់បារម្ភ។

ព្រោះគាត់បានដេកលក់ជាទីស្រឡាញ់™។ ការយកចិត្តទុកដាក់លើអាជីវកម្មដោយគ្មាន ជំនឿនៅទីបំផុតនឹងត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងវិវរភាព។ វាគឺជាអំពើបាបដែលបុរសនោះជំនួស ព្រះនៅក្នុងសកម្មភាពរបស់គាត់។ ដូច្នេះការយកចិត្តទុកដាក់លើអាជីវកម្មគឺឥតប្រយោជ ន៍។

ត្រង់ចំណុចនេះក្នុងន័យរបស់ព្រះយេស៊ូដើម្បីកែកំហុសរបស់ពួកគេ ហើយបានប្រទាន ពាក្យដូចខាងក្រោម។ វាគឺជាពាក្យដែលថា៖ បំរើព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ បំរើ ជាបំរើការរបស់ព្រះដែលអ្នករាល់គ្នាជឿលើទ្រង់ដែលទ្រង់បានចាត់ឱ្យមក™។ (ខ២៩)

កិច្ចការដែលបុរសត្រូវធ្វើដូចពាក្យនេះគឺការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ឯព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលឆ្លើយទៅគេថា នេះជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ហើយឱ្យអ្នករាល់គ្នាជឿលើទ្រង់ដែលទ្រង់បានចាត់ឱ្យមក™។ ហេតុអ្វីបានជាការងារល្អម្ល៉េះដើម្បីជឿលើព្រះគ្រីស្ទ?

១) ព្រះគ្រីស្ទជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ។

[1] ព្រះបានកំណត់ទុកជាមុននៅមុនភាពអស់កល្បជានិច្ចដែលព្រះជាច្រើនបានបញ្ជូនព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិភពលោកនេះ។ [2] គាត់បានទាយដោយព្យាករណ៍ I គម្ពីរសញ្ញាចាស់ [3] គាត់បានស្លាប់ហើយត្រូវបានរស់ឡើងវិញហើយត្រូវបានឡើង [4] នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គាត់ត្រូវបានប្រកាស [5] នៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោកគាត់បានត្រឡប់មកវិញម្តងទៀតហើយ វិនិច្ឆ័យវា។ ដូចដែលយើងឃើញវាយើងអាចដឹងថាកិច្ចការរបស់ព្រះតាមរយៈប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិគឺជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចដែលយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទមិនទាមទារផ្សេងទៀតនៃខាងលើ។ អ្វីដែលយើងគួរធ្វើគឺគ្រាន់តែជឿលើព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ សកម្មភាពផ្សេងទៀតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាតែស្ថិតនៅចំកណ្តាលនៃសេចក្តីជំនឿនេះ។ ពេលយើងធ្វើអ្វីក៏ដោយ យើងគួរធ្វើនៅកណ្តាលនៃសេចក្តីជំនឿ។ ការងារដែលត្រូវជឿ មិនគួរត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយគំនិតរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែដោយសកម្មភាព និងអាជីវកម្មរបស់យើង។ អាជីវកម្មដែលត្រូវធ្វើដោយជំនឿគឺជំនឿ។ សិស្សថ្នាក់សិក្សាសាលានៅសាលា Westminster Theological Seminary បានលក់ព្រះគម្ពីរដល់មនុស្សក្នុងការដើរជុំវិញតំបន់នីមួយៗសម្រាប់រយៈពេលវិស្សមកាលរដូវក្តៅ។ ពួកគេបាន

រៀបចំការសិក្សារបស់ពួកគេដោយធ្វើការដូច្នេះ។ ដោយសារពួកគេមិនពឹងផ្អែកលើអ្នកដទៃ ហើយព្យាយាមរក្សាជីវិតចិញ្ចឹមខ្លួនតាមបទគម្ពីរ នោះក៏ជាជំនឿដែរ។

(២) តើឥទ្ធិពលនៃជំនឿខ្លាំងប៉ុណ្ណា? ជំនឿគឺជាសេចក្តីសុចរិត (លោកុប្បត្តិ ១៥:៦) ជំនឿគឺជាជ័យជំនះ។ (យ៉ូហាន ៥:៤)។ ពេលយើងឃើញព្រះបន្ទូលរបស់លោកយេស៊ូថា៖ ឯលោកមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ ឯបន្ទាប់មកលោកពាល់ភ្នែកគេ ដោយមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯតាមជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នា ចូរធ្វើចំពោះអ្នកចុះ™។ (មថ ៩:២៩) យើងអាចដឹងថាជំនឿគឺអស្ចារ្យណាស់។ ពេលនោះ វាកាន់តែរីករាយក្នុងការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ទីមួយ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់។ សរីរវិទ្យារបស់យើងដើម្បីជឿលើគាត់គឺរីករាយណាស់។ ទីពីរ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាព្រះដែលព្រះបានចាត់មកយើង ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យលើជំនឿរបស់យើងចំពោះអង្គទ្រង់។ ដូច្នេះ កាលដែលយើងជឿលើទ្រង់ យើងមានចិត្តរីករាយ។ ទីបី មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បទគម្ពីរដែលធ្វើឲ្យយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ផ្តល់សេចក្តីអំណរដល់យើង។ ពិភពលោកមានបញ្ហា និងការផ្លាស់ប្តូរជាច្រើន មានតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះដែលមិនផ្លាស់ប្តូរ។ ចិត្តយើងដែលជឿលើបទគម្ពីរ គឺដូចជាស្ថានភាពដែលបុរសលិចកប៉ាល់អង្គុយលើកំពូលថ្ម។

3. ការយកចិត្តទុកដាក់អព្វតហេតុ

ជនជាតិយូដាបានប្រាប់លោកយេស៊ូថាលោកគួរបង្ហាញភស្តុតាងដែលពួកគេអាចជឿដោយការធ្វើអព្វតហេតុខ្លះ។ ពួកគេនិយាយថា៖ ឯដូច្នេះគេសួរគាត់ថា៖ ឯចុះអ្នកធ្វើទីសំគាល់អ្វី ដើម្បីឲ្យយើងឃើញ ហើយជឿលោក? តើអ្នកធ្វើកិច្ចការអ្វី? (ខ៣០)។ ១ កូរិ

នថ្ងស 1:22 បាននិយាយថា នៅពេលដែលជនជាតិយូដាស្វែងរកទីសំគាល់នោះ ពួកគេ
 ពិតជាបង្ហាញការអះអាងបែបនេះនៅពេលនោះ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯព្រះ
 យេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ ឯខ្ញុំនេះហើយជាអាហារជីវិត។ អ្នកណាដែលមករកខ្ញុំ
 អ្នកនោះនឹងមិនស្រេកឃ្លានឡើយ ហើយអ្នកណាដែលជឿលើខ្ញុំនឹងមិនស្រេកឡើយ™។ (ខ
 ៣៥) ក្នុងន័យជឿលើបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ជាអព្វហេតុរបស់គាត់។ ទោះបីជា
 អព្វហេតុខាងក្រៅធ្វើឱ្យពួកគេភ្ញាក់ផ្អើលក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាមិនធ្វើឱ្យព្រលឹងបុរសរស់ឡើង
 វិញនោះទេ។ ប៉ុន្តែបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទធ្វើឱ្យព្រលឹងមនុស្សរស់ឡើងវិញ។
 ដោយសារបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តល់ជាយញ្ញបូជា ដូចជានំប៉័ង ដើម្បី
 រស់ឡើងវិញនូវព្រលឹងរបស់យើង នៅពេលដែលមនុស្សស្រេកឃ្លានបរិភោគអាហារនោះ
 គាត់អាចទទួលបានសកម្មភាព និងមានអំណាច។ ដូចដែលយើងបរិភោគព្រះគ្រីស្ទ ពេល
 យើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ យើងទទួលបានអំណាចខាងវិញ្ញាណ។

អ្វីដែលយើងគួរចងចាំនោះគឺការពិតដែលថាយើងមិនគួររង់ចាំបទពិសោធន៍ផ្សេងទៀតជា
 ចម្បងក្នុងការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ពេលដែលអ្នកស្រេកឃ្លានបរិភោគនំប៉័ង គាត់មាន
 ថាមពលល្អ និងបទពិសោធន៍ដើម្បីទទួលយកសន្តិភាពនៅក្នុងខ្លួនគាត់ទាំងមូល។ ដូច្នេះ
 យើងគួរតែជឿលើព្រះគ្រីស្ទជាជាងបទពិសោធន៍នៃសេចក្តីជំនឿដ៏រីករាយ។ បន្ទាប់មក
 យើងអាចទទួលបានបទពិសោធន៍ដ៏មានពរទាំងអស់ ។ ដូចមនុស្សគិតថា ឯ នៅពេលខ្ញុំ
 ទទួលបានអារម្មណ៍រឹងប៉ឹងដោយការប្រែចិត្តកាន់តែខ្លាំង នោះខ្ញុំនឹងជឿថាខ្ញុំជាព្រះគ្រីស្ទ™

។ ប៉ុន្តែវាមានន័យថាអារម្មណ៍មានកំហុសគឺដូចគ្នានឹងព្រះគ្រីស្ទ។ វាជាកំហុសដែលគាត់
ទទួលយកអារម្មណ៍មានកំហុសជាអ្នកសង្គ្រោះរបស់គាត់។

ព្រះគ្រីស្ទជានិមិត្តរូបនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ អ្នកជឿ! បរិភោគ (វាមានន័យថាជឿលើ)
គាត់ដោយគ្មានការថប់បារម្ភ

ដូចដែលអ្នកមិនជឿលើគាត់ ចូរជឿលើគាត់ជាជាង បរិភោគគាត់ឱ្យបានពេញលេញ! មិន
ដឹងថាអ្នកជឿលើគាត់ខ្លាំងពេកក៏មិនអាចធ្វើបានដែរ ញ៉ាំគាត់ជាញឹកញាប់ ១ យើងគួរញ៉ាំ
អាហារឱ្យបានញឹកញាប់។ កុំយកតែបទពិសោធន៍អតីតកាលរបស់យើង នៅពេលផ្សេង
ទៀតខ្ញុំមានការថប់បារម្ភមួយចំនួនខ្ញុំមិនអាចដេក។ បន្ទាប់មកវិធីដោះស្រាយគឺការបន់
ស្រន់ និងទទួលបានសេចក្តីសុខដោយការជឿលើគ្រប់សព្វគ្រប់ទាំងអស់

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 អត្ថន័យនៃការស៊ីសាច់ព្រះយេស៊ូវ និងផឹកឈាមរបស់ទ្រង់ (យ៉ូហាន 6:52-59)

ព្រះយេស៊ូវបានដាក់សេចក្តីស្លាប់ជំនួសទ្រង់នៅចំពោះមុខទ្រង់ ហើយអធិប្បាយព្រះបន្ទូលថា បំណងរបស់ខ្ញុំនឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច™ ជាយូរមកហើយ។ ហើយគាត់បានសន្និដ្ឋានថាជាពាក្យថានាំប៉ងអស់កល្បជានិច្ចមានន័យថាសាច់និងឈាមរបស់គាត់។

(៥៣-៥៨) ដូច្នេះ តើការស៊ីសាច់របស់គាត់ និងផឹកឈាមរបស់គាត់មានន័យយ៉ាងណា?

1. មានន័យថា យល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ ចូលចិត្តស៊ីសាច់របស់គាត់ និងផឹកឈាមរបស់គាត់ ដូចដែលគាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូវ។

ពេលយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ យើងគួរមានអារម្មណ៍ស្រឡាញ់ទ្រង់ដើម្បីហែកសាច់ទ្រង់ ហើយបង្ហូរឈាមទ្រង់។ ជំនឿដើម្បីជឿលើព្រះយេស៊ូវ មិនមែនជាការយល់ព្រមដោយបញ្ញាដ៏ត្រជាក់នោះទេ ប៉ុន្តែសកម្មភាពដើម្បីទទួលអារម្មណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះយេស៊ូវ និងដើម្បីយល់ពីវា។ សារកប៉ុលមានអារម្មណ៍ថាមានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបាននិយាយថា បំផ្លិតសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទគ្រប់គ្រងយើង ពីព្រោះយើងបានសន្និដ្ឋានថា មនុស្សម្នាក់បានស្លាប់សម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ដូច្នេះហើយទាំងអស់គ្នាបានស្លាប់។ ហើយទ្រង់បានសុគតសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកដែលនៅរស់ មិនអាចរស់សម្រាប់ខ្លួនគេទៀតទេ គឺសម្រាប់អ្នកដែលបានស្លាប់ ហើយរស់ឡើងវិញដោយប្រយោជន៍គេ™។ (២កូរិនថូស ៥:១៤-១៥) កាឡាទី ២:២០ បាននិយាយថា បំណុល

ត្រូវបានគេផ្ដាច់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ វាមិនមែនជាខ្ញុំទៀតទេដែលរស់នៅប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទ ដែលគង់នៅក្នុងខ្ញុំ។ ហើយជីវិតដែលខ្ញុំរស់នៅក្នុងសាច់ឈាមឥឡូវនេះ ខ្ញុំរស់ដោយសេចក្ដី ជំនឿលើព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដែលបានស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយបានប្រគល់ខ្លួនគាត់សម្រាប់ខ្ញុំ™ ។ យើងគួរតែមានអារម្មណ៍ស្រឡាញ់របស់គាត់។ កាលដែលគាត់ស្រឡាញ់ខ្ញុំ គាត់ ស្រឡាញ់យើងរហូតដល់រូបកាយរបស់គាត់ត្រូវបានបូជា។ នេះគឺជាសេចក្ដីស្រឡាញ់ ដែលទ្រង់បានប្រទានរបស់ទាំងអស់មកខ្ញុំ។ វាហាក់ដូចជាពិបាកដែលសេចក្ដីស្រឡាញ់ បែបនេះមករកខ្ញុំ។ (១) បើគាត់មិនមើលមនុស្សមានបាប តែមើលតែមនុស្សមានបាប វា ពិតជាពិបាកណាស់ដែលស្នេហាបែបនេះមករកខ្ញុំ។ (២) បើវាសម្រាប់តែបុរស ឬពាក្យ សាច់ឈាមរបស់គាត់ជារបស់វត្ថុនោះ គាត់នឹងធ្វើឱ្យសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ មិនអាចមកដល់ខ្ញុំបានឡើយ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់គាត់គឺជាព្រះ ហើយសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែល បានផ្តល់ដោយសាច់ឈាមរបស់គាត់ ហើយឈាមរបស់គាត់គឺខាងវិញ្ញាណ គាត់បានចាក់ ចេញសេចក្ដីស្រឡាញ់នេះដល់ខ្ញុំ។ គាត់បានធ្វើឱ្យវាអាចធ្វើទៅបានដោយព្រះវិញ្ញាណបរិ សុទ្ធ។

ដូច្នេះ ខទី ៤៤ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ គ្មានអ្នកណាអាចមកឯខ្ញុំបានឡើយ លុះត្រាតែ ព្រះវរបិតាដែលចាត់ខ្ញុំឱ្យមកទាញគាត់មក។ ហើយខ្ញុំនឹងលើកគាត់ឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ” ។ យ៉ូហាន 2:20 មានបន្ទូលថា ឯ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាបានត្រូវចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះដ៏ វិសុទ្ធ ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏មានចំណេះដឹង™។ ដោយសារអ្វីដែលយើងទទួលបានសាច់ ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងមិនមែនដោយស

អ្នកនោះទេ ប៉ុន្តែដោយខាងវិញ្ញាណ វាមិនពិបាកទេ។ ថាមពលនៃសម្ភារៈសព្វថ្ងៃនេះបានយកឈ្នះលើប្អូកនៃចម្ងាយឆ្ងាយ ហើយត្រូវបានធ្វើឱ្យកប៉ាល់អវកាសអាចចូលទៅក្នុងពិភពនៃព្រះច័ន្ទបាន។ បន្ទាប់មក យើងមិនអាចនិយាយថាអ្វីទៅជាប្រធានភាពរបស់ព្រះ និងវិញ្ញាណរបស់លោកឡើយ។ លោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះបន្ទូលនៃសាច់និងលោហិតរបស់លោកគឺ វិញ្ញាណ និងជាជីវិត™។ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា ដោយប្រធានភាព ប៉ុន្តែដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ™។

2. មានន័យថា ជំនឿដ៏ជ្រាលជ្រៅនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ដូចជាការហូបចុក និងផឹក។

អ្នកបរិភោគអាហារមិនប្រកាន់ទោស។ គាត់ស្រូបចូលយ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងខ្លួន និងក្នុងកោសិការបស់គាត់។ ដូចនេះ អ្នកដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ គួរជឿដង្វាយធូលីរបស់គាត់ក្នុងចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ ជំនឿត្រូវលាបលើមាត់យើងក៏ដូចជាយើងមិនគួរនៅជាប់នឹងមុខយើងដែរ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពីអត្ថន័យដើម្បីបន្ទោសមនុស្សលាក់ពុតយ៉ាងច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ឧទាហរណ៍ Mt 15:8 បាននិយាយថា "ប្រជាជននេះគោរពខ្ញុំដោយបបូរមាត់របស់ពួកគេប៉ុន្តែបេះដូងរបស់ពួកគេនៅឆ្ងាយពីខ្ញុំ" ។ ហើយនៅក្នុងអត្ថន័យនៃសារៈសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿព័កំណើត រ៉ូម 10:10 បានមានប្រសាសន៍ថា "ដ្បិតអ្នកណាជឿដោយចិត្ត ហើយបានសុចរិត ហើយដោយមាត់ នោះអ្នកនោះសារភាព ហើយបានសង្គ្រោះ" ។ នៅទីនេះ "បេះដូង" ចង្អុលទៅកណ្តាល។ ការជឿលើវានៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ចង្អុលទៅជឿលើផ្នែកដ៏ជ្រៅបំផុត។ ដូចនេះហើយដែលវាជាជំនឿរស់។ ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការ

ថា៖ ប៉ស្ទែមលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ឱព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ និងអ្វីៗដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ សូមប្រទាន
ពរដល់ព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ!™។ (ទំនុកដំកើង ១០៣:១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 អ្នកដឹកនាំមិនត្រូវជឿលេខ (ប្រការ ៦:៦៦-៧១)

1. ទោះបីជាការពិតត្រូវបានប្រកាស មនុស្សជាច្រើននៅសេសសល់ ប៉ុន្តែមានតែមនុស្សមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះដែលនៅសេសសល់។

ព្រះវិហារមានពេលដែលមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នា និងពេលដែលមនុស្សតិចតួចត្រូវបានប្រមូល។ ទោះបីជាមនុស្សតូចៗត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងព្រះវិហារក៏ដោយក៏គ្រូគង្វាលមិនគួរបាត់បង់ភាពក្លាហានរបស់គាត់ឡើយ។ ពេលដែលលោកយេស៊ូមើលឃើញថាអ្នកកាន់តាមលោកជាច្រើនបានចាកចេញពីលោក នោះលោកមិនបានធ្វើបាបអ្វីបន្តិចសោះក្នុងចិត្តលោក។ ដោយសារគាត់បានដឹងថា វានឹងក្លាយទៅជាដូច្នេះហើយ។ ខទី ៦៤ បានចែងថា ៖ ប៉ុន្តែមានអ្នកខ្លះដែលមិនជឿ TM ។ (ដ្បិតព្រះយេស៊ូជ្រាបតាំងពីដើមដំបូងមកថា អ្នកដែលមិនជឿ ហើយជាអ្នកណាដែលនឹងក្បត់ទ្រង់)TM។ មេដឹកនាំក្រុមជំនុំមិនគួរលោភលន់នឹងលេខនោះទេ។ គ្រូគង្វាលដ៏អស្ចារ្យ Baxter មិនបានជ្រើសរើសព្រះវិហារដែលសមាជិកជាច្រើនត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនោះទេ ដោយសារគាត់ជ្រើសរើសផ្នែកបម្រើរបស់គាត់ ដូចដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅសម្រាប់តំបន់ខ្លះ មានគ្រួសារអ្នកជឿតែមួយប៉ុណ្ណោះនៅស្រុកដែលមានចំនួនប្រជាជនច្រើន។ បន្ទាប់មក ជាលទ្ធផលដែលគាត់បានលះបង់ខ្លួនដើម្បីទទួលយកការផ្សាយដំណឹងល្អ នោះប្រជាជនជាច្រើននៃតំបន់នេះបានប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅព្រះអម្ចាស់វិញ។ នៅពេលដែលគាត់បានលាលែងពីក្រសួង ហើយបានចាកចេញពីតំបន់នោះ មនុស្សស្ទើរតែទាំងអស់នៃតំបន់នេះត្រូវបានគេជឿ ប៉ុន្តែមានតែគ្រួសារមួយប៉ុណ្ណោះដែលមិនជឿ។

2. ថ្វីត្បិតតែមានបុរសតិចតួចក៏ដោយ ក៏គាត់មិនគួរយកសុវត្ថិភាពដែរ។

នៅក្នុង ខ ៦៧-៦៩ ចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ ពេត្រុសបានឆ្លើយដោយតំណាងថា ឯ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលទៅសិស្សទាំងដប់ពីរនាក់ថា ឯ តើអ្នកចង់ទៅដែរឬ? លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសទូលព្រះអង្គថា៖ ឯលោកម្ចាស់ តើយើងនឹងទៅឯណា? ទ្រង់មានព្រះ បន្ទូលនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយយើងបានជឿ ហើយបានដឹងថា ទ្រង់ជាព្រះដ៏ បរិសុទ្ធនៃព្រះ TM ។ “គាត់មានមោទនភាពចំពោះមនុស្សតូចៗដែលបានបន្សុត។ ប៉ុន្តែ លោកយេស៊ូវបានបញ្ចេញមោទនភាពរបស់លោកយេស៊ូវ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯ លោកយេស៊ូវបានឆ្លើយតបទៅពួកគេ។ ឯខ្ញុំមិនបានជ្រើសរើសអ្នកទាំងដប់ពីរនាក់ឬ? ហើយម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកគឺជាអារក្ស។ (ខ៧០)។ គ្រូគង្វាលប្រតិបត្តិកិច្ចបម្រើគ្រូ គង្វាលឱ្យបានត្រឹមត្រូវ មិនអាស្រ័យលើអ្នកដែលបានបរិសុទ្ធប៉ុន្មាននាក់នោះទេ។ ដោយសារមនុស្សមួយចំនួនដែលបានបន្សុតក៏ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការល្អៗ ពួកគេ អាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ក្រុមជំនុំគ្រប់ពេលវេលា។ វាគួរឱ្យរន្ធត់ណាស់ដែលសេះដែលរត់ ចេញបានទាត់ដោយវានៅពីក្រោយជើង។

នៅពេលដែលយើងជឿលើបុរសដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឱ្យយើងបរាជ័យ យើងមិនគួរជឿលើ ការប្រជុំដ៏អស្ចារ្យដោយគ្មានការបន្សុតទេ (កិច្ចប្រជុំដោយគ្មានការឧទ្ទិស)។ យើងគួរតែ ជឿលើព្រះតែមួយ យើងគួរតែមនុស្សទាំងអស់ ហើយក៏គួរតែប្រកាសព្រះបន្ទូលដល់ពួក គេដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 ជីវិតជាប់រស់មិនជឿ និងជាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿពិត (យ៉ូហាន ៧:១-៩)

បុរសនោះមិនប្រតិបត្តិអ្វីតាមពិតទេ ទើបបរាជ័យ។ បើអ្នកលក់មិនដាក់ចិត្តនឹងការលក់ដែលចាប់ផ្តើមលក់ ហើយធ្វើតាមការគិតរបស់គាត់ តើគាត់អាចទទួលបានភាពជោគជ័យដែរឬទេ? ប្រាកដណាស់ គាត់មិនអាចទៅដល់ភាពជោគជ័យបានទេ។ សិស្សក៏មានក្នុងការសិក្សារបស់គាត់ដែរ។ ចូរយើងផ្ទុយពីជំនឿ និងភាពមិនជឿនៅទីនេះ។

1. ជីវិតចង់លាតត្រដាង និងជីវិតចង់លាក់។

ភាពផ្ទុយគ្នានេះត្រូវបាននិយាយដោយបងប្អូនរបស់ព្រះយេស៊ូវ ពួកគេមានភាពផ្ទុយគ្នារវាងជំនឿ និង ការមិនជឿគ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងសន្លប់របស់ពួកគេ។ ខទី 4 បាននិយាយថា "" ។ អ្វីដែលយើងឃើញនៅទីនេះគឺជាជីវិតចង់លាតត្រដាងដល់មនុស្ស ហើយម្យ៉ាងទៀតមិនចង់បង្ហាញវាទេ។ ជីវិតដែលចង់បង្ហាញខ្លួនឯងតែងតែមិនជឿ។ ដ្បិតវាធ្វើចលនាដោយចិត្តដែលមនុស្សទទួលស្គាល់ វាមិនមែនជាជីវិតដើម្បីជឿលើព្រះទេ ប៉ុន្តែជាជីវិតដើម្បីពឹងផ្អែកលើមនុស្ស និងស្វែងរកសិរីល្អរបស់មនុស្ស។ ជីវិតបែបនេះតែងតែមានការថប់បារម្ភ។ ដោយសារតែមនុស្សតែងតែរង្គោះរង្គើ ទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេក៏តែងតែមិនរក្សាសន្តិភាព។ ជីវិតដែលចង់ឱ្យមនុស្សចូលចិត្តគឺនៅកណ្តាលនៃកិត្តិយស និងឥតប្រយោជន៍។ បុរសដែលនិយាយថាជឿលើព្រះអម្ចាស់ស្វែងរកសិរីល្អនៃពិភពលោកមិនអាចចេញពីទិដ្ឋភាពនៃអង្គដែលក្លាយជាទិដ្ឋភាពនៃពិភពលោកបានឡើយ។ ពួកគេ

មិនចង់តាំងពិព័រណ៍នៅក្នុងកន្លែងតាំងបង្ហាញនោះទេ។ ប៉ុន្តែជីវិតដែលចង់បានការរស់នៅ ក្នុងទីលាក់កំបាំង គឺជាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿពិត។ ពួកគេមិនចង់ឲ្យពួកគេក្លាយជាមុខមាត់ របស់មនុស្សពិភពលោកទេ។ ពួកគេមិនចង់ក្លាយជាកន្លែងតាំងពិព័រណ៍ក្នុងការតាំងបង្ហាញ នោះទេ។ ពួកគេចង់បានថាមានតែព្រះទេដែលទទួលស្គាល់ពួកគេ។ (1) ពួកគេចង់បាន របស់ដែលកាត់បន្ថយជាជាងការកើនឡើង។ នោះគឺពួកគេចង់ស្មោះត្រង់ចំពោះរឿងតូចតា ច។ (២) គេចង់ជ្រៅជាងទូលាយ។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេចង់ប្រកបជាមួយព្រះ ហើយនៅ ជាមួយនឹងព្រះ ជាជាងប្រាប់ពួកគេឆ្ងាយ និងធ្វើជំនួញខ្លះ។ (3) ពួកគេចង់ទាបជាងត្រូវ បានលើក។

2. ជីវិតដើម្បីផ្លាស់ទីដោយមិនមានពេលវេលានិងដើម្បីផ្លាស់ទីដោយពេលវេលាពិតប្រាកដ។

នៅក្នុង ខទី ៦ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា ឯ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលទៅពួកគេថា ឯ ពេលវេលារបស់ខ្ញុំមិនទាន់មកដល់ទេ ប៉ុន្តែពេលវេលារបស់អ្នកគឺនៅតែជានិច្ច™ ។ ពាក្យ នេះក៏ផ្ទុយពីជីវិតមិនជឿ និងជីវិតដែលមានជំនឿដែរ។ ជីវិតដែលផ្លាស់ទីដោយព្រងើយ កន្តើយនឹងជីវិតមានន័យថាមិនដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់ទេតែដើម្បីផ្លាស់ទី។ ពិភពធម្មជាតិរក្សាពេលវេលា។ យេរេមា 8:7 ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯសូម្បីតែសត្វ ក្រៀលនៅស្ថានសួគ៌ក៏ស្គាល់គ្រាបស់វា ហើយសត្វលលក លេប និងសត្វក្រៀលរក្សា ពេលវេលានៃការមកដល់ ប៉ុន្តែប្រជាជនរបស់ខ្ញុំមិនស្គាល់ក្រឹត្យក្រមរបស់ព្រះអម្ចាស់™។ យើងធ្វើខុសដោយងាយដោយការពិតថាពេលខ្លះយើងមិនស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ

ប៉ុន្តែធ្វើដោយខ្លួនយើង។ វាគឺជាការមិនជឿ។ ប៉ុន្តែជីវិតដើម្បីដើរតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះ គឺមានតម្លៃ វាជាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ។ ជីវិតរបស់មនុស្សតែងតែរស់ ដូច្នេះតែងបដិសេធជីវិតខាងក្រៅ។ ប៉ុន្តែចង់រស់នៅក្នុងជម្រៅជាងមួយរយពាក្យ។ ការអធិស្ឋាន ចូរបន្ទាបចុះដល់កម្រិតដែលទ្រង់ដាក់មាត់លើធ្វើលើពីទីខ្ពស់រហូតដល់ស្ថានសួគ៌។ (ឡាម ៣:២៩) គាត់ជួបព្រះនៅទីនោះ។ (2) គាត់បានពង្រឹងការអនុវត្តមួយ។ ជីវិតរបស់គាត់បន្តដើរក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់។ ម្យ៉ាងទៀត ទ្រង់ជ្រាបពីភាពស្ងៀមស្ងាត់រហូតដល់ស្គាល់ព្រះហឫទ័យនៃព្រះ ហើយបន្ទាប់ពីទ្រង់ជ្រាបពីព្រះហឫទ័យនៃព្រះ ទ្រង់បានដើរឆ្ពោះទៅរក។ នៅពេលដែលយើងធ្វើចលនាតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ នោះយើងតែងតែមានភាពចម្រុះចម្រើន និងទទួលបានសន្តិភាព។ ក្នុងសមុទ្រដែលមានរលកខ្ពស់ បុរសហែលទឹកយ៉ាងសប្បាយដោយឡើងចុះ ប៉ុន្តែបុរសមិនចេះហែលមិនតាមរលកទេ ទើបលង់ទៅក្នុងទឹក ។ បុរសដែលស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងជ្រៅគួរបានជាល្អដោយមិនមានការរង្គោះរង្គើអ្វីឡើយ។ មានភ្នំ Iceberg នៅលើមហាសមុទ្រអាត្លង់ទិកពេលខ្លះ; ទំហំនៃភ្នំទឹកកកដែលលើកលើផ្ទៃទឹកគឺខ្ពស់បំផុត 300-400 ហ្វីត។ ទោះបីជាវាគ្មានយុថ្នា និងកៅស៊ូក៏ដោយ ក៏វាហូរចូលតំបន់ភាគខាងត្បូងដោយខ្យល់ខ្លាំង។ ដោយសារតែ 7/8 នៃផ្ទាំងទឹកកកត្រូវបានចូលទៅក្នុងទឹក។ អ្នកជឿដើម្បីដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ គឺមិនរង្គោះរង្គើ ហើយបានជាសះស្បើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 ទឹករស់ដែលហូរក្នុងចិត្ត (យូហាន ៧:៣៧-៣៩)

1. អត្ថន័យទឹករស់ឱ្យហូរដូចទឹកទន្លេ។

សម្រាប់វាហូរក្នុងពោះ វាមិនទាក់ទងនឹងរូបខាងក្រៅរបស់បុរសនោះទេ ។ វាបាននិយាយថាការធ្វើឱ្យខាងក្នុងនៃបុរសបោះនិងបរិបូណ៌នៃភាពគ្រប់គ្រាន់និងសន្តិភាព។ (ទំនុកដំកើង ៧៨:១៦) អ្នកជឿនៅសម័យនេះរស់រវើកដើម្បីប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិតក្នុងផ្នែកខាងក្រៅ ហើយពួកគេរិះគន់ និងស្អប់គ្នាទៅវិញទៅមក។ អាស្រ័យហេតុនេះហើយបានជា ប័ណ្ណសូសុចរិត™ជាច្រើនត្រូវបានបើកសម្តែង។ បុរសមិនទទួលបាននូវសេចក្តីសុចរិតទៅភ្ជាប់នឹងរូបខាងក្រៅ រមែងធ្លាក់ក្នុងទុក្ខខ្លះ។ គ្រិស្តបរិស័ទគួរមានខ្លឹមសារ និងសន្តិភាពយ៉ាងបរិបូណ៌។ វាគឺជារបៀបរស់នៅពិត។ ចូរយើងគិតពីអណ្តូង។ អណ្តូងមិនចេញពីអណ្តូងទេ ព្រោះភ្លៀងមកតែទឹកភ្លៀងប្រមូលផ្តុំហើយនៅតែក្តៅហើយមានក្លិនស្អុយចេញមកពីទឹកស្អុយ។ យើងមិនអាចផឹកទឹកបានទេ។ វាមិនល្អនៅក្នុងអត្ថន័យពិត។ សូមឱ្យមានសន្តិភាព និងភាពគ្រប់គ្រាន់ដែលផុសចេញពីវា ១ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។

2. វិធីសាស្ត្រយកទឹកទន្លេរស់ឱ្យហូរក្នុងចិត្ត។

1) មានអារម្មណ៍ស្រេកទឹក។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ នៅមុខពិធីបុណ្យពន្លា។ ដ្បិតព្រះយេស៊ូនឹកចាំពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចាស់ ដែលស្រេកទឹកនៅវាលរហោស្ថាន។ ពេលនោះ ការស្រេកទឹកនៅទីរហោស្ថានជាវិបត្តិនៃសេចក្តីស្លាប់នៅអ៊ីស្រាអែល។ ព្រោះទី

រហោស្ថានគ្មានទឹកទេ។ បន្ទាប់មក ព្រះបានយាងចេញពីថ្ម ហើយធ្វើឱ្យពួកគេរស់ឡើងវិញ។ ព្រះយេស៊ូបានគិតអំពីការពិតនេះ ហើយបានបង្រៀនមនុស្សឱ្យស្រេកឃ្លានចំពោះព្រះគុណ។ ពួកគេក៏ចង់បានព្រះគុណដោយស្មោះ។ ពួកគេគួរតែធ្វើជាមួយនឹងអារម្មណ៍ប្រឈមមុខនឹងវិបត្តិនៃការស្លាប់។ ថ្ងៃនេះយើងក៏គួរមានអារម្មណ៍ថាទុក្ខវេទនានៃការស្លាប់ទៅការពិតស្លាប់នៃព្រះគុណ។ នេះគឺជាវិធីដើម្បីទទួលបានព្រះគុណ។ ទំនុកតម្កើង 42:1 មានប្រសាសន៍ថា៖ “បំពេញខ្ញុំស្រេកឃ្លានចំពោះព្រះ ជាព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ តើពេលណាខ្ញុំនឹងមកបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះ?” ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើមនុស្សម្នាក់ដែលចង់បាន។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ “បំរើយករបស់ដែលបរិសុទ្ធទៅឱ្យផ្អែ ហើយកុំបោះគុជរបស់អ្នកនៅមុខជ្រូក ក្រែងលោភជាន់ជើង ហើយបែរមកវាយអ្នក™។ (ម៉ាថ. ៧:៦) ព្រះប្រទានទឹករស់ដល់មនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលស្វែងរកព្រះគុណដោយស្រេកទឹក។ (លូកា ១១:១៣)

2) និយាយថាមករកខ្ញុំ

តើការមកមានន័យដូចម្តេច? Surly វាមានន័យថាជំនឿ។ ពាក្យ "អ្នកណាជឿលើខ្ញុំ" ខាងក្រោមវាបកស្រាយវា។ ហេតុផលដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីជំនឿដូចជាពាក្យ បំរើ™ គឺសម្រាប់ការពិតថា ជំនឿមិនមែនជាគោលគំនិតទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាពជាក់ស្តែង។ បើយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទពិត មិនមែនសម្រេចបានដោយគ្រាន់តែអង្គុយគិតដើម្បីជឿលើព្រះគ្រីស្ទតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ យើងអាចសម្លាប់ទ្រឹស្តីនៃការមិនជឿដោយសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿ។ រសជាតិនៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបានដឹងដោយការជឿលើសេចក្តីជំនឿមិនមែនជាទ្រឹស្តី

ទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាព។ ជឿតាមទ្រឹស្តី អាចនឹងត្រូវប្រហារជីវិតដោយអារក្សផងដែរ។ ក្នុងចំណោមព្រលឹងដែលធ្លាក់ចុះទៅក្នុងនរកនោះគ្មានអ្នកជឿព្រះទេ។ ពួកគេដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ពិតជាមានមែន។ ប៉ុន្តែ អារក្ស និងព្រលឹងដែលចូលទៅក្នុងនរកមិនស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ហើយមិនស្តាប់បង្គាប់គាត់ឡើយ។ វាជាណាចក្ររបស់ព្រះមិនមែនជាកន្លែងដែលទ្រឹស្តីមិនអាចទៅរួចអាចចូលទៅក្នុងនោះទេ។ ពួកបរិសុទ្ធដែលចូលទៅក្នុងទីនោះមានចិត្តបូមសម្រាប់ភាពតានតឹងចំពោះព្រះ ភ្នែករបស់ពួកគេមានពន្លឺ ហើយពួកគេសរសើរទំនុកតម្កើងជាបន្តបន្ទាប់។ មនុស្សដែលនិយាយតែគ្មានការងារធ្វើ គឺជាអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់របស់អារក្ស។ អ្នកដែលជឿដោយមិនមានជំនឿជាក់ច្បាស់គ្មានជីវិតនិងគ្រោងដើរ។ យើងគួរចូលទៅជិតព្រះយេស៊ូ ហើយដាក់ខ្លួនឯងចូលទៅក្នុងទ្រង់អស់ពីចិត្ត។

ពាក្យដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា “មកមើល” ដល់សិស្សពីរនាក់ដែលបានសួរអាសយដ្ឋានរបស់ព្រះយេស៊ូវបានចង្អុលទៅកាន់សេចក្តីជំនឿដោយការងារ (១:៣៩) និងពាក្យថា “មកមើល” ដែលភីលីពបានប្រាប់ណាថាណែលក៏មានន័យបែបនេះដែរ។ (1:46)

3) និយាយថាផឹក។

វាងាយស្រួលណាស់ដែលបុរសផឹកទឹក។ វាជាសកម្មភាពសាមញ្ញ។ បុរសល្ងង់ និងល្ងង់ក៏អាចផឹកទឹកបានដែរ។ វាមានតម្លៃណាស់ដែលអ្នកដឹកនាំនៃសេចក្តីជំនឿសិក្សាឱ្យបានច្រើន ព្រមទាំងពួកគេទទួលបានបទពិសោធន៍ច្រើន។ ប៉ុន្តែពួកគេទាំងអស់ត្រូវការដើម្បីទទួលយកជំនឿដ៏សាមញ្ញ។ អ្នកដឹកនាំគួរតែនាំឱ្យជីវិតរបស់ពួកគេមានភាពសាមញ្ញក្នុង

ការជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយអ្នកជឿទូទៅ។ ជំនឿមានភាពសាមញ្ញដូចជីវិតរបស់វា។ (ម៉ាថាយ ២២:៣៧)

ប្រការពយ៉ាងខាងលើនេះហៅថាជាលក្ខណៈពយ៉ាងនៃជំនឿ។ ដូច្នេះហើយ ពាក្យ ឯ អ្នកដែលត្រូវជឿលើខ្ញុំTM នៅក្នុងផ្នែកទីមួយនៃ ខទី 38 ត្រូវបានប្រាប់ដោយការរួបរួមនៃរឿងបី។ យើងមានអ្វីដែលយើងគិតភ្លាមៗនៅចំណុចនេះ។ ពាក្យ ឯអ្នកជឿTM (ὁ πιστεύων) មានន័យថា អ្នកដែលជឿជាបន្តបន្ទាប់។ ការជឿជាក់ជាបន្តបន្ទាប់គឺការជឿជាក់ជាមិនខាន។ ទោះបីជាមនុស្សជាច្រើនជឿលើព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែពួកគេមានទម្លាប់បញ្ឈប់ជំនឿរបស់ពួកគេ។ ពេលដែលពួកគេមានសន្តិភាព ពួកគេរីករាយក្នុងពិភពលោក ប៉ុន្តែពេលមានទុក្ខលំបាក ពួកគេបានបោះចោលភាពស្មោះត្រង់នៃជំនឿ។

អ្នកដែលជឿដើម្បីទទួលបានកិត្តិយសពីព្រះគ្រីស្ទគឺកម្រណាស់។ ពិត។ (២:២៣-២៥) ប៉ុន្តែអ្នកជឿកាន់តាមជំនឿដោយស្ម័គ្រចិត្តដោយល្អ គាត់នឹងទទួលស្គាល់ពីព្រះអម្ចាស់។

សព្វថ្ងៃនេះ មានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនបោះបង់ចោលជំនឿក្រោមការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដ៏អាក្រក់របស់កុម្មុយនិស្តចិន។ យោងតាមរបាយការណ៍ដែលត្រូវពឹងផ្អែកនាពេលថ្មីៗនេះ បើទោះបីជាអ្នកជឿដែលជាប់ឃុំក្នុងគុកកុម្មុយនិស្តចិនបានមកដល់យ៉ាងពេញលេញក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនត្រូវបានគេដោះលែងដែរ។ ដូចដែលជំនឿរបស់គេត្រូវបានបន្ត។ កូនស្រីរបស់គ្រូគង្វាលស៊ីង ដែលត្រូវបានហៅឱ្យទៅវេសលីនីប្រទេសចិនបានប្រកាសដំណឹងល្អ ហើយបានទទួលការជាប់គុក 20 ឆ្នាំ ហើយឥឡូវនេះនាងក៏ត្រូវជាប់គុកដែរ។

ហើយគ្រូគង្វាល Wang Min Do ត្រូវបានជាប់គុកនៅឆ្នាំ 1955 ហើយត្រូវបានជាប់គុក
រហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ន។ Watchman Nee ក៏ធ្លាប់ជាប់គុកនៅគុកសៀងហៃដែរ។ មាន
ទីក្រុងជាក់លាក់មួយនៅក្នុងទីក្រុងមាត់សមុទ្រក្នុងប្រទេសចិនដែលមានមនុស្ស 30000
រស់នៅ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ 3000 នាក់គឺជាអ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនា ដែលពួកគេបានរត់
គេចពីពួកកុម្មុយនិស្ត ហើយប្រតិបត្តិចលនានៃជំនឿនៅក្រោមដី ហើយគ្រូគង្វាលម្នាក់
ដឹកនាំពួកគេ។ ពួកគេបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅផ្ទះសម្ងាត់ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះ។ យើងដឹង
ច្បាស់ហើយ។ ទន្លេដែលមានជីវិតនឹងហូរចូលក្នុងការប្រជុំនៃអ្នកជឿនោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 ការមិនជឿរបស់ប្រជាជនចំពោះព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន ៧:១-៥៣)

ជនជាតិយូដាបានបម្រើព្រះមេស៊ីនៅចំពោះមុខពួកគេ ដែលពួកគេបានរង់ចាំជាយូរមកហើយ ហើយបានសួរសំណួរជាច្រើន។ ភាគីជាលក្ខណៈផ្ទុយគ្នានៃអំពើបាបដែលមនុស្សជាតិទទួលយកភាពថោកទាបទាំងស្រុងត្រូវបានបង្ហាញជាតំណាង។ មនុស្សលោកងងឹតណាស់ នាំមកនូវវេទនា មកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ដូចជាសេចក្តីល្អ សេចក្តីល្អជាអាក្រក់ ងងឹតដូចពន្លឺ ពន្លឺដូចងងឹត ជួរចត់ដូចផ្អែម ផ្អែមដូចជួរចត់។ (គឺ ៥:២០)

1. សំណួររបស់បងប្អូនអំពីមូលហេតុដែលគាត់បង្ហាញនៅក្នុងពិភពលោក។ (1-13)

បងប្អូនរបស់គាត់បានដាស់តឿនព្រះយេស៊ូវថា នៅក្នុងពិធីជប់លៀងឧបោសថ ទ្រង់ត្រូវទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ពោលថា បើទ្រង់ចង់ឱ្យគេស្គាល់ដោយបើកចំហរ គ្មានអ្នកណាធ្វើការដោយសម្ងាត់ឡើយ។ ប្រសិនបើអ្នកធ្វើការទាំងនេះ ចូរបង្ហាញខ្លួនទៅកាន់ពិភពលោក™។

(ខ៤) នេះជាការខុសក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដែលថាព្រះយេស៊ូវនឹងបានជោគជ័យដូចដែលពិភពលោកនឹងទទួលស្គាល់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែការពិតបង្រៀនថា បុរសមិនគួររស់ដោយការទាញដោយលោកីយ៍ទេ ប៉ុន្តែគាត់គួរយកឈ្នះលើពិភពលោក។ ព្រោះពិភពលោកអាក្រក់។ អ្នកដែលយកភាពស្និទ្ធស្នាលជាមួយពិភពលោកក្លាយជាសត្រូវជាមួយព្រះ។ (យ. តើអ្នកមិនដឹងថាមិត្តភាពជាមួយនឹងពិភពលោកជាសត្រូវនឹងព្រះឬ? ដូច្នេះ អ្នកណាដែលចង់ធ្វើជាមិត្តនឹងពិភពលោក អ្នកនោះនឹងធ្វើជាសត្រូវរបស់ព្រះ™។ ដូច្នេះ Athanasius បានប្រយុទ្ធដើម្បីការពិតហើយបាននិយាយថា: “តើពិភពលោកទាំងអស់ផ្ទុយនឹងខ្ញុំ? ខ្ញុំនឹង

ផ្ទុយទៅនឹងពិភពលោកទាំងអស់។ បើយើងមិនគួរចាប់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែយើងគួរយកឈ្នះដោយសេចក្តីពិត។ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង មិនបានស្វែងរកការអបអរសាទរពីពិភពលោកទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែបានចង្អុលបង្ហាញពីអំពើបាបនៃពិភពលោកយ៉ាងច្បាស់។

2. សំណួររបស់ជនជាតិយូដាថា "ដូច្នេះជនជាតិយូដាភ្លៀងឆ្ងល់ដោយនិយាយថា "តើបុរសនេះរៀនយ៉ាងដូចម្តេចនៅពេលដែលគាត់មិនដែលសិក្សា?" (ខ ១៥)

នេះគឺជាពាក្យតំណាងនៃស្វ័យភាព។ ស្វ័យគិតថា បុរសនោះមិនចេះដឹងការពិត។ គេមិនទទួលស្គាល់សិទ្ធិអំណាចខាងលើរបស់បុរសនោះទេ។ គេមិនយល់ពីវិធីសាស្ត្រដែលទទួលការពិតដែលបុរសនោះមិនដឹង។ ពួកគេប្រឆាំងនឹងជំនឿលើអត្ថន័យនេះ។ ប៉ុន្តែវាជាគំនិតដែលមានជម្លោះ។ ពួកគេគិតថាហេតុផល (បេះដូង) របស់មនុស្សគឺជាសិទ្ធិអំណាចខ្ពស់បំផុតនៃចំណេះដឹង។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា "ចិត្តគឺបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយយើងយ៉ាងក្រៃលែង។ តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន? (យេរេមា ១៧:៩)

ដ្បិតព្រះយេស៊ូវរៀនដោយបុរសនោះ ទ្រង់មិនបានដឹងសេចក្តីពិតឡើយ ទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់ដឹងដោយទទួលពីព្រះ។ (ខ១៦) ព្រោះពាក្យរបស់គាត់គឺពិត។ យើងគួរតែដឹងថា សេចក្តីពិតដែលបានបើកសម្តែងតែងតែពិតជាសេចក្តីពិតដែលយើងដឹងដោយខ្លួនឯង ទំនុកតម្កើង ១២:៦ បានមានប្រសាសន៍ថា បំពាក្យរបស់ព្រះយេស៊ូវវាជាពាក្យបរិសុទ្ធ ដូចជាប្រាក់ដែលចម្រាញ់ក្នុងភ្លើងនៅលើដីបានបរិសុទ្ធផង™។ ទោះបីសតវត្សបានកន្លងផុតទៅ ហើយក៏បានកន្លងផុតទៅក៏ដោយ ក៏បទគម្ពីរនៅតែមាន។ ទោះជាគេបានកើតឡើង

ប៉ុន្តែត្រូវបានបំផ្លាញចោលក៏ដោយ ក៏បទគម្ពីរនៅតែមាន។ ការគ្រប់គ្រងត្រូវរលត់ទៅ
 គម្ពីរក៏នៅតែមាន ទោះបីស្តេចត្រូវបានតាំងឡើង ប៉ុន្តែបាត់ទៅហើយ គម្ពីរក៏នៅតែមាន។
 ពួកអ្នកមិនជឿព្រះបានចំអកបទគម្ពីរ; ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលតិះដៀលនឹងបទ
 គម្ពីរ បុគ្គលដែលមើលងាយនូវសេចក្តីពិត រមែងក្រោកឈរឡើង។ ទោះបីជាអណ្តាតភ្លើង
 រាលដាលដល់ពួកគេក៏ដោយវានៅតែឈរ។ ថ្វីបើធ្មេញនៃពេលវេលាខាំវាក៏ដោយក៏វានៅតែ
 ឈរ។ ទោះបីជាការក្បត់សាសនាបះបោរនៅលើវា ហើយទ្រឹស្តីទំនើបថ្មីបានកាត់វាចេញក៏
 ដោយ ក៏វានៅតែឈរដែរ។

3. ពួកគេបាននិយាយថាព្រះយេស៊ូវគឺជាមនុស្សមានអារក្ស។ (ខ២០)

ព្រះយេស៊ូវគឺជាអ្នកមានគុណតែមួយគត់ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលកើតដោយមនុស្សជាតិ។
 (ទោះបីជាយើងគិតតែពីចរិតមនុស្សរបស់គាត់) សូក្រាតបានបង្រៀន 40 ឆ្នាំ ផ្លាតុន 50
 ឆ្នាំ ហើយអារីស្តបានបង្រៀន 40n ឆ្នាំ។ ពួកគេគឺជាទស្សនវិទូដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៅក្នុង
 ពិភពលោក។ ប៉ុន្តែ ទោះជាលោកយេស៊ូវបានបង្រៀនអស់រយៈពេល៣ឆ្នាំក៏ដោយ លោក
 បានផ្តល់ការបង្រៀននិងចលនាដ៏អស្ចារ្យដែលលោកមិនអាចប្រៀបធៀបនឹងពួកគេទៅនឹង
 ពិភពលោកបានឡើយ។ គាត់បានសាងសង់ថ្ងៃដែលហៅថាថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។
 ទោះបីជាគាត់មិនបានគូរសូម្បីតែមួយរូបភាពក៏ដោយ ក៏វិចិត្រករ និងជាងចម្លាក់ និងតន្ត្រី
 ករដ៏អស្ចារ្យបំផុតបានកើតចេញពីការចាប់អារម្មណ៍របស់គាត់។ សិល្បករ Raphael,
 Michael, Angelo Leonard da Vinci, Poet, Dante, Milton Musician Handel,
 Beethoven, Bach Mendelssohn ជាដើម។ ក្នុងផ្នែកសីលធម៌ខាងសីលធម៌ គ្មាន

អ្នកណាដឹងខ្ពង់ខ្ពស់ដូចព្រះយេស៊ូទេ។ ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ក៏ជនជាតិយូដានៅសម័យ
 ព្រះយេស៊ូវបានអះអាងថា ទ្រង់គឺជាមេកំណាច។ វាគឺជាភាពច្របូកច្របល់នៃការមិនជឿ
 របស់ពួកគេ។ ថ្វីត្បិតតែអ្នកណាដែលមិនជឿក៏ដោយ ក៏ត្រូវតែជាភោគសញ្ញាឆ្គួតដែរ។
 (២១-២៤)

4. ជនជាតិយូដាព្យាយាមចាប់ព្រះយេស៊ូ។ (30-36)

ជនជាតិយូដាមិនបានចាប់មេស៊ីដោយមានជំនឿទេ ប៉ុន្តែគាត់ចាប់គាត់ដើម្បីធ្វើបាបគាត់។
 នេះមិនមែនជាសកម្មភាពដើម្បីធ្វើបាបលោកយេស៊ូទេ ប៉ុន្តែជាទង្វើល្ងង់ដើម្បីបំបែកពួក
 គេ។ នៅពេលដែលសកម្មភាពអាក្រក់បែបនេះត្រូវបានបង្ហាញ អ្នកជឿព្រះយេស៊ូវជា
 ច្រើនបានកើតឡើង។ (ខព១) សេចក្តីពិតតែងតែមិនមានការខូចខាត ផ្ទុយទៅវិញ ទោះ
 ជានៅខាងប្រឆាំងនៃការមិនពិតយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ។

5. ការល្អ្លងនៃមនុស្សពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទយាងចេញពីស្រុកកាលីឡេ។

ពួកគេហាក់ដូចជាស្គាល់បទគម្ពីរ។ ពួកគេមិនចង់ស្គាល់អត្តសញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយ
 ស្មោះទេ។ ប្រសិនបើពួកគេព្យាយាមស្គាល់ប្រវត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយស្មោះត្រង់ នោះពួក
 គេអាចនឹងមានសំណួរបែបនេះ ។ ដោយសារពួកគេបាននិយាយថា៖ បើបើមានការ
 រអ៊ូរទាំជាច្រើនអំពីគាត់ក្នុងចំណោមប្រជាជន។ ខណៈអ្នកខ្លះនិយាយថា “គាត់ជាមនុស្ស
 ល្អ” អ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា “ទេ! ទ្រង់កំពុងនាំមនុស្សឱ្យរង្វេង™ (ខ១២)។ ទោះបីជា
 ពួកគេហាក់ដូចជាស្គាល់បទគម្ពីរក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានពិនិត្យមើលការពិតរវាងបទ

គម្ពីរ និងបញ្ហាពិតយ៉ាងស៊ីជម្រៅនោះទេ។ ការមិនជឿចេញមកពីសកម្មភាពដែលមិនមាន
ទំនាក់ទំនងរវាងបទគម្ពីរនិងបញ្ហាពិត។ ព្រោះជំនឿមិនត្រឹមតែជាទ្រឹស្តីប៉ុណ្ណោះទេ។ ការ
ពិតគឺជាការពិត។ ដូច្នេះ អ្នកមានជំនឿមានអារម្មណ៍ថាមានទំនាក់ទំនងនៃបទគម្ពីរនិង
ជីវិតបង្ក, បទគម្ពីរនិងប្រវត្តិសាស្ត្រ, បទគម្ពីរនិងថ្ងៃ, បទគម្ពីរនិងអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុង
សេចក្តីពិតនិងចលនា។ ជំនឿមិនភ្លេចបច្ចុប្បន្នកាល ហើយមិនមើលងាយវាឡើយ។ ជន
ជាតិយូដាមិនបានគិតអំពីចលនាដ៏អាក្រក់នៃវត្តមានរបស់មេស៊ីនៅកណ្តាលព្រះយេស៊ូ
យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ហើយមិនបានយល់ពីវាឡើយ។ ការមិនជឿត្រូវបានបង្ហាញដោយការមិន
អើពើទំនាក់ទំនងរវាងបទគម្ពីរនិងបច្ចុប្បន្ន។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 25 ជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវយាងមកជាពន្លឺ (យ៉ូហាន ៨:១២-៥៩)

ពន្លឺប្រតិបត្តិការរឿងល្អៗជាច្រើនក្នុងចំណោមនោះ ជាពិសេសវត្ថុដែលចាំងចេញ (វត្ថុដែលធ្វើឱ្យយើងឃើញ) គឺសំខាន់។ ដោយគ្មានការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះប្រជាជនត្រូវបានបំផ្លាញក្នុងភាពងងឹត។ ដូច្នេះ ព្រះបាទដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ បំព្រះអម្ចាស់ជាពន្លឺ និងជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ។ តើខ្ញុំត្រូវខ្លាចអ្នកណា? ព្រះអម្ចាស់ ជាបន្ទាយនៃជីវិតខ្ញុំ។ តើខ្ញុំត្រូវខ្លាចអ្នកណា? (ទំនុកដំកើង ២៧:១) អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យបានបង្កើតរបស់ល្អទាំងអស់ ដោយសារព្រះគុណដែលព្រះយេស៊ូវបានបំភ្លឺដល់ពួកគេ។ វាត្រូវបានជូនដំណឹងថា Morose ដែលជាអ្នកបង្កើតប្រព័ន្ធទូរលេខបានអធិស្ឋានគ្រប់ពេលដែលគាត់ជួបបញ្ហា។

ព្រះយេស៊ូវជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដើម្បីសង្គ្រោះបុរសនោះឱ្យរួចពីភាពងងឹតដ៏ជ្រៅ។ គាត់មិនមែនជាអ្នកបើកបង្ហាញដើម្បីផ្តល់ពន្លឺដល់ពិភពលោកនៃវិទ្យាសាស្ត្រប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបំបែកភាពងងឹតដ៏ជ្រៅនៅក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណ និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះដើម្បីបង្ហាញដល់ពួកគេ។

រឿងដែលគាត់បានធ្វើរហូតដល់ទីបញ្ចប់គឺដើម្បីផ្តល់ការសង្គ្រោះជាក់ស្តែងបែបនេះ។ គាត់មិនមែនជាអ្នកជួយដោយទទេពីកៅអីទាបនោះទេ។ ទ្រង់សង្គ្រោះព្រលឹងរបស់យើងដែលបានធ្លាក់ទៅក្នុងភាពងងឹតដ៏ជ្រៅ។ សេចក្តីសង្គ្រោះបែបនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយធ្វើឱ្យយើងឃើញព្រះ (ខាងវិញ្ញាណ) យោងទៅ 1:18 ។ យើងត្រូវមើលព្រះដោយមិននិយាយពាក្យអ្វីទាំងអស់។ គាត់បានបើកប្លុករាំងព្រះ និងយើង ហើយធ្វើឱ្យ

យើងឃើញព្រះ។ នៅថ្ងៃជាក់លាក់មួយក្នុងអំឡុង George Muller បានជិះក្នុងកប៉ាល់ ហើយបានទៅអធិស្ឋានសម្រាប់វាមិនអាចមកដល់ពេលវេលាជាក់លាក់បានទេ។ បន្ទាប់មក មេកងបាននិយាយទាំងបួនថា “តើអ្នកឃើញអំពូលនេះទេ? គាត់ឆ្លើយថា “ខ្ញុំមិនឃើញអំពូលទេ ប៉ុន្តែឃើញព្រះ”។ បន្ទាប់មកអំពូលត្រូវបានបាត់ កប៉ាល់បានមកដល់នៅម៉ោងជាក់លាក់។ នៅពេលដែលលោក Luther បានឃើញព្រះជាម្ចាស់ ព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំងមានការញាប់ញ័រ យ៉ូណាថាន អេដវីន បានឃើញព្រះ ការរស់ឡើងវិញដ៏អស្ចារ្យបានកើតឡើងនៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក នៅពេលដែលលោក John Knox បានឃើញព្រះជាម្ចាស់ ស្កុតឡែនបានលុតជង្គង់នៅចំពោះមុខគាត់ នៅពេលដែល Wesley បានឃើញព្រះជាម្ចាស់ ពិភពលោកបានក្លាយជាព្រះសហគមន៍កាតូលិករបស់គាត់។ នៅពេលដែលវាលសបានឃើញព្រះបានប្រែចិត្តមនុស្សជាច្រើន។ ដូច្នេះ តើអ្នកណាអាចទទួលបានពន្លឺបាន?

1. នៅពេលដែលបុរសនោះជឿលើព្រះយេស៊ូវ គាត់បានទទួលពន្លឺ។

សម្រាប់អ្នកណាម្នាក់ឯងដ៏តខាងវិញ្ញាណ គាត់មិនអាចមើលឃើញពន្លឺទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់មិនអាចយល់ថាព្រះយេស៊ូវជាពន្លឺដែលមានប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ឡើយ។ មានតែអ្នកដែលជឿនិងគោរពតាមប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបានពន្លឺនៃព្រះយេស៊ូវ។ បុរសជាច្រើនព្យាយាមជឿថាព្រះយេស៊ូវជាពន្លឺ។ ហេតុផលរបស់ពួកគេគឺដោយសារពួកគេមិនបានទទួលបទពិសោធន៍ដោយការទទួលពន្លឺ។ ប៉ុន្តែវាខុស។ ដោយសារមនុស្សខ្វាក់ពីកំណើតមិនបានឃើញពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យ តើគាត់មិនជឿពន្លឺទេឬ? គាត់គួរតែទទួលស្គាល់ពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យដោយជំនឿ។ ជំនឿគឺជាជំហានចាំបាច់បំផុតដើម្បីដើរតាមព្រះយេស៊ូវ ។

ពេលដែលបុរសនោះដេញតាមព្រះយេស៊ូវ គាត់នឹងទទួលបានពន្លឺជាបន្តបន្ទាប់។ បើអ្នកធ្វើដំណើរមិនធ្វើតាមមគ្គុទ្ទេសក៍ឱ្យបានដិតដល់ តើគាត់ទទួលបានការណែនាំពីអ្នកដឹកនាំយ៉ាងណា? យើងគួរតែជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយដើរតាមទ្រង់។ សៀវភៅមួយក្បាលបាននិយាយថា៖ បំណើលើគាត់ ទុកចិត្តលើទ្រង់ពេលមន្ទិលឯងដឹកវាយប្រហារអ្នក។ ទុកចិត្តទ្រង់នៅពេលកម្លាំងរបស់អ្នកនៅតូច ទុកចិត្តទ្រង់ពេលដែលត្រូវទុកចិត្តទ្រង់គឺជារឿងពិបាកបំផុត។ ជឿលើទ្រង់ ទ្រង់ស្មោះត្រង់ជានិច្ច។ ជឿលើទ្រង់តាមឆន្ទៈរបស់គាត់; គឺល្អបំផុត។ ចូរទុកចិត្តគាត់ចុះ ដ្បិតបេះដូងរបស់ព្រះយេស៊ូវជាកន្លែងសម្រាកតែមួយគត់។ ជឿលើទ្រង់បន្ទាប់មកតាមរយៈពពក ព្រះអាទិត្យរះ។ ការខ្វល់ខ្វាយទាំងអស់របស់អ្នកដាក់លើទ្រង់រហូតដល់ព្យុះនៃជីវិតបានចប់ ហើយថ្ងៃសាកល្បងរបស់ទ្រង់បានកន្លងផុតទៅហើយ។ (សៀវភៅគំនូរជីវចលរបស់ Knight's Master Eerdmans ទំព័រ 701-702)

2. ព្រះយេស៊ូវគឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលអាចជឿបាន។

1) ដោយសារតែគាត់ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយខ្លួនឯងគាត់អាចធ្វើបាន។ អំពីពាក្យដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលដោយទ្រង់ថា ប៉ ពន្លឺ™ ហើយប្លាទាំងនោះបានត្អូញត្អែរថាពួកគេមិនអាចជឿលើវាបានឡើយ ត្បិតវាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយខ្លួនឯង។ (ខ១៣) ពាក្យរបស់ពួកផារីស៊ីគឺល្ងង់។ ពន្លឺត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយខ្លួនឯង។ នៅពេលដែលវាបញ្ចេញពន្លឺ វាបញ្ចេញពន្លឺរបស់វាទៅម្ខាងទៀត ដោយមិនទទួលបានការគាំទ្រណាមួយឡើយ។ ដោយសារវាជាការពិតដែលថាយើងគួរតែជឿលើវាដោយគ្មានភស្តុតាង។ ដូចនោះដែរ សម្រាប់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះដ៏គ្មានដែនកំណត់ដែលមនុស្សមិនអាចវាស់វែងបាន ទ្រង់អាចត្រូវបានបញ្ជាក់

ដោយតែទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាគាត់ផ្ទាល់មិនបានសរសេរសៀវភៅណាមួយក៏ដោយ ទីបន្ទាល់របស់គាត់មានច្រើនដូចជាសៀវភៅរបស់គាត់មិនអាចដាក់នៅក្នុងពិភពលោកបានទេ។ សាវកយ៉ូហានបានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯតំបន់នេះមានរឿងជាច្រើនទៀតដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើ។ កន្លែងដែលត្រូវសរសេររៀងៗខ្លួន ខ្ញុំគិតថាពិភពលោកខ្លួនឯងមិនអាចមានសៀវភៅដែលនឹងត្រូវសរសេរឡើយ™(២១:២៥)។

2) សម្រាប់ព្រះបិតាក៏ធ្វើបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវដែរ យើងអាចជឿលើវាយ៉ាងពិតប្រាកដ។ (១៥-២០) តើទីបន្ទាល់របស់ឪពុកបានបើកសម្តែងដល់ព្រះយេស៊ូវដោយអ្វី? វាគឺជាបទគម្ពីរដែលយ៉ូហាន 5:37-39 បើកសម្តែង។ ទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការពិតទាំងស្រុង។ គម្ពីរគឺជាការពិតដែលមិនត្រូវបានបន្លឺឡើងជារៀងរហូត។ ព្រះគម្ពីរគឺជាសៀវភៅសម្រាប់ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវ។ វាដូចគ្នានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

សេចក្តីអធិប្បាយ 26 មនុស្សស្លាប់ក្នុងអំពើបាបរបស់គេ (យ៉ូហាន ៨:២១-៣០)

ពាក្យក្នុងអត្ថបទរបស់យើងចង្អុលបង្ហាញថាជនជាតិយូដាស្រឡាញ់អំពើបាបប៉ុណ្ណា ហើយ ពួកគេត្រូវបានគេយល់ស្រប។ ពួកគេបានក្លាយទៅជាពិភពបាបជាទីក្រុងកំណើតរបស់ពួកគេ។ ហេតុនេះហើយ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែមកពីខាងក្រោម។ ខ្ញុំមកពីខាងលើ។ អ្នកមកពីពិភពលោកនេះ; ខ្ញុំមិនមែនជារបស់ពិភពលោកនេះទេ™។ (ខ២៣) ពួកគេមិនមានអវិភាពនឹងអំពើបាបទេ ជាជាងពួកគេបានទាក់ទងតាមរយៈវា។ ពួកគេគឺជាបុរសដែលមិនរៀបចំពិភពលោកខាងមុខ។ ពួកគេគឺជាបុរសដែលរស់នៅទីនោះ ហើយបានស្លាប់នៅទីនោះ។ ក្រុមរុករកវីមួយចំនួនបានចូលទៅក្នុង Klondyke ដែលជាតំបន់មាសនៅកន្លែងមួយមានគ្រោងឆ្អឹងដែលមានមាសជាច្រើន ហើយបន្ទាប់មកនៅក្បែរនោះមានសំបុត្រមួយ។ សំបុត្រនោះត្រូវបានកត់ត្រាដូចតទៅនេះថា “យើងបានរកឃើញសរសៃមាសនៅទីនេះ ហើយបានជោគជ័យក្នុងការដឹកយកមាស។ “។ ក្រុមរុករកវីបានចាប់ផ្តើមការងាររុករកវីមាសនៅទីនោះ ហើយបន្ទាប់មកវាជារដូវរងា។ ពួកគេដឹកវីមាសរាល់ថ្ងៃយ៉ាងជ្រៅ ហើយចូលបន្ថែមទៀត ហើយធ្វើការជាបន្តបន្ទាប់។ ថ្ងៃកាន់តែត្រជាក់បន្តិចម្តងៗ ហើយទីបំផុតសូម្បីតែផ្លូវដែលពួកគេគួរតែទៅទិញគ្រាប់ធញ្ញជាតិត្រូវបានរាវរាំងសម្រាប់ស្លាយព្រិល ពួកគេបានស្លាប់ដោយការអត់ឃ្លាននៅទីនោះ បន្ទាប់ពីពួកគេបានប្រមូលមាសយ៉ាងច្រើន។ ដូចមនុស្សក្នុងលោកនេះដែរ ពួកគេមិនបានស្គាល់លំហូរនៃថ្ងៃសម្រាប់ចំណង់ចំណូលចិត្តនៃជីវិតដែលមានបាប ហើយពួកគេមិនបានរៀបចំពិភពលោកខាងមុខនេះ ហើយនឹងត្រូវស្លាប់នៅទីបំផុត។

1. អំពើបាបសម្លាប់មនុស្ស

មើលទៅអំពើបាបហាក់ដូចជាត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាអំពើល្អរបស់មនុស្ស ព្រោះវាមិនសម្លាប់ពួកគេក្នុងពេលឆាប់ៗនេះទេ។ ប៉ុន្តែទីបំផុត វានឹងសម្លាប់មនុស្សដែលបានប្រព្រឹត្ត។ អេសេគាល 3:19 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកព្រមានមនុស្សអាក្រក់ ហើយគាត់មិនងាកចេញពីអំពើអាក្រក់ ឬពីផ្លូវអាក្រក់របស់គាត់ទេ គាត់នឹងត្រូវស្លាប់ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងបានរំដោះព្រលឹងអ្នក™។ អេសេគាល 18:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯមើលចុះ ព្រលឹងទាំងអស់ជារបស់ខ្ញុំ។ ព្រលឹងឪពុកក៏ដូចជាព្រលឹងកូនជារបស់ខ្ញុំ ព្រលឹងដែលធ្វើបាបនឹងត្រូវស្លាប់។ “។ ដូច្នេះ មូលហេតុដែលប្រជាជនមិនខ្លាចគឺដោយសារមិនសម្លាប់គាត់ឈឿន ហើយនឹងសម្លាប់គាត់យឺតៗ។ នៅវាលដើមត្រែងក្បែរមាត់ទន្លេនៃអាហ្វ្រិកខាងត្បូង មានអ្នកឧកញ៉ាជាច្រើន ក្មេងៗនៅក្នុងស្រុកនេះចាប់បានអ្នកឧកញ៉ាជាច្រើន

វិធីសាស្ត្រដើម្បីចាប់ពួកវាគឺយកមាតិកានៅក្នុងល្អៅហើយផ្ញើវាទៅលើទឹក។ នៅពេលដែលល្អៅចុះមកលើទឹក អ្នកឧកញ៉ាបានចាត់ទុកវាយ៉ាងចម្លែកក្នុងគ្រាដំបូង ហើយមើលពីកន្លែងឆ្ងាយ លុះមួយសន្ទុះក្រោយមក ពួកគេបានអង្គុយលើល្អៅ។ បន្ទាប់មកក្មេងៗដាក់ក្បាលរបស់ពួកគេចូលទៅក្នុងល្អៅ (ពួកគេបានយកមាតិកាចេញហើយធ្វើឱ្យរន្ធមើលឃើញនៅខាងក្រៅ) ហើយសាកសពរបស់ពួកគេត្រូវបានលាក់នៅក្នុងទឹក។ ពេលនោះអ្នកឧកញ៉ាអង្គុយលើល្អៅក៏ចាប់អ្នកឧកញ៉ាយ៉ាងឈឿន។ ដូចជាអំពើបាបល្អៗបុរសនោះបន្តិចម្តងៗ ហើយទីបំផុតវាក៏សម្លាប់បុរសនោះ។ វាមានសិប្បកម្មច្រើន។ ពួកបរិសុទ្ធ

ពិតខ្លាចបាបភាគច្រើន។ នៅពេលដែល Chrysostom ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយអធិរាជរ៉ូម៉ាំង អធិរាជបានសួរទៅកាន់អ្នកបំរើរបស់គាត់ថា "តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីគាត់? តើខ្ញុំដាក់គុកគាត់ទេ? អ្នកបម្រើឆ្លើយថា៖ ប្រសិនបើគាត់ជាប់គុក គាត់នឹងធ្វើដូច្នេះ។ ដោយសារគាត់ចូលចិត្តទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះនៅកន្លែងស្ងាត់។ ពេលនោះ អធិរាជសួរម្តងទៀតថា "ចុះខ្ញុំធ្វើបាបគាត់ទេ?" អ្នកបម្រើឆ្លើយថា៖ បើសូមឱ្យគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រោះគាត់ខ្លាចបាបខ្លាំងបំផុត™។

2. វិធីដើម្បីបានសង្គ្រោះពីអំពើបាប

ខទី 24 បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នកថា អ្នកនឹងស្លាប់នៅក្នុងអំពើបាបរបស់អ្នក ត្បិតប្រសិនបើអ្នកមិនជឿថាខ្ញុំជាគាត់ អ្នកនឹងស្លាប់នៅក្នុងអំពើបាបរបស់អ្នក"។ វារួមបញ្ចូលអត្ថន័យដែលថា នៅពេលដែលគាត់ជឿលើវា គាត់នឹងបានសង្គ្រោះ។ ដោយសារមនុស្សជាបស់ផែនដី គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវបំផ្លាញដោយអំពើបាប។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតគោលការណ៍ដើម្បីសង្គ្រោះយើង ដែលជាទ្រង់ចាត់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយធ្វើឱ្យបុរសជឿលើទ្រង់។ អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា "ខ្ញុំជាគាត់" ។ ហេតុអ្វីបានជាជំនឿដែលជឿលើព្រះយេស៊ូជាអ្នកនោះមានអំណាចដូច្នេះ? ពាក្យ ប៉ូឌីជាគាត់™ (ἐγώ εἰμι) មានន័យថា ប៉ូឌីជាអ្នកដែលមានខ្លួននៅអស់កល្បជានិច្ច™ តាមពិតវាមានន័យថាខ្លួនគាត់ជាព្រះយេហូវ៉ា។ ព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធ ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនាមនៃព្រះសម្ព័ន្ធមេត្រី ដែលជាព្រះដែលសម្រេចការសន្យាគ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែង។ ព្រះយេស៊ូគឺជាប៉ូឌីអង្គមួយ™ដើម្បីសម្រេចតាមការសន្យាដោយមាននៅគ្រប់ពេលវេលានិងកន្លែងណាមួយ។ ដូច្នេះ អ្នកណា

ដែលជឿលើអ្នកនោះ អ្នកនោះទទួលស្គាល់ ហើយទទួលយកអ្នកនោះ ចូរបន្តនៅលើអ្នកនោះ ហើយអ្នកនោះក៏បានសង្គ្រោះគាត់។ Hendel ដែលជាតន្ត្រីករត្រូវបានគេព្យាបាលមិនអោយធ្វើចលនារាងកាយទាំងមូលរបស់គាត់ក្នុងពេលតែមួយ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ក៏បានបាត់ទៅវិញ ហើយអ្នកដែលធ្វើអោយគាត់ធុញនឹងបំណុលបានព្យាយាមដាក់គាត់ចូលក្នុងគុក។

គាត់បានមកដល់ការខកចិត្ត។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានជម្នះពេលវេលាដ៏លំបាកនេះដោយជំនឿ ព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់ថាមពលថ្មីដល់គាត់ ហើយគាត់បានតែង Corus ដ៏អស្ចារ្យគឺ Halleluah ។ ព្រះគ្រីស្ទមិនដែលមានរឿងដែលមិនស្គាល់អ្នកដែលត្រូវជឿនោះទេ។ យើងមានពេលជាច្រើននៃការមិនជឿក្នុងការគិតថាទ្រង់មិនស្គាល់យើង។ ដូចដែលវាត្រូវបានគេប្រៀបធៀបរាល់ដំណាស់ដែលព្រិលនៅលើអាកាសធ្វើឱ្យមានការថប់បារម្ភដូចជាការសង្ស័យ "ភ្នំ! បើអ្នកត្រូវគេទម្លាក់ តើអ្នកអាចទទួលខ្ញុំបានទេ?"™ យើងគួរតែជឿព្រះយេស៊ូជាម្ចាស់អ្នកនោះ™។ នោះគឺទ្រង់រក្សាការសន្យារបស់ទ្រង់គ្រប់ទីកន្លែង និងគ្រប់ពេលវេលា។ គាត់គួរតែជឿថាគាត់ជាព្រះយេស៊ូដែលស្គាល់អ្នកជឿ។ លោកយេស៊ូគឺជាម្ចាស់™។

តើអ្វីទៅជាសកម្មភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជឿលើទ្រង់? គាត់តែងតែជាអ្នកនិយាយ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯដូច្នេះ គេសួរគាត់ថា៖ ឯអ្នកជានរណា?™។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ ឯខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាតាំងពីដើមរៀងមក™។ (យ៉ូហាន ៨:២៥) គាត់ជាអ្នកដែលធ្វើការតាមពាក្យសម្តី។ មនុស្សដែលគ្មានឥរិយាបថ មិនអាចធ្វើការ

ជាមួយនឹងពាក្យរបស់គាត់បានទេ។ ព្រោះពាក្យដែលលោកមិនបានសម្រេច។ ពាក្យថាមិន
ត្រូវសម្រេចគឺគ្មានតម្លៃទេ។ ប៉ុន្តែពាក្យនៃការពិតគួរតែត្រូវបាននិយាយដដែលជានិច្ច។
អ្នកដែលធ្វើការជាមួយនឹងពាក្យរបស់គាត់គឺមានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។

ព្រោះពាក្យគាត់គ្មានកំហុសសូម្បីតែមួយ និងមិនពិត។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា
សម័យណូអេ ពេត្រុសទី ១ ៣:១៩ ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ទ្រង់បានទៅប្រកាសដល់វិញ្ញាណ
នៅក្នុងគុក” នេះមានន័យថា ទ្រង់ប្រកាសការផ្សាយដំណឹងល្អ នៅថ្ងៃនៃពេត្រុស ដល់
ព្រលឹងដែលចូលទៅក្នុងឋានសួគ៌ (រស់នៅ។ នៅសម័យណូអេ) តាមរយៈលោកណូអេនៅ
សម័យបុរាណ។ គាត់បាននិយាយនៅថ្ងៃនៃហេរា។ ពេត្រុសទី១ 1:10-11 បាននិយាយ
ថា បំណងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះនេះ ហេរាដែលបានទាយអំពីព្រះគុណដែលត្រូវជារបស់
អ្នកបានស្វែងរក ហើយសួរយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ ដោយសួរថាតើមនុស្សណា ឬពេល
វេលាណា ដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពួកគេកំពុងចង្អុលបង្ហាញនៅពេលដែល
គាត់បានទាយពីការរងទុក្ខ។ ព្រះគ្រីស្ទ និងសិរីល្អជាបន្តបន្ទាប់™។ គាត់និយាយនៅក្នុង
គម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាពិសេស។ ហេព្រើរ 1:2 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ
ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកយើងដោយសារព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ដែលទ្រង់បានតែងតាំងជាអ្នក
ទទួលមតិកនៃគ្រប់ទាំងអស់ ដែលទ្រង់បានបង្កើតពិភពលោកដោយសារទ្រង់ផង™។ គាត់
រស់នៅក្នុងពិភពនៃពាក្យអចិន្ត្រៃយ៍។ នៅពេលដែលគាត់សរសេរអ្វីៗទាំងអស់ សៀវភៅ
មិនអាចដាក់នៅក្នុងពិភពលោកបានទេ។ យ៉ូហាន 21:25 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯឥឡូវនេះ
ក៏មានការជាច្រើនទៀតដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើ។ កន្លែងដែលត្រូវសរសេររៀងៗខ្លួន ខ្ញុំគិត

ថាពិភពលោកខ្លួនឯងមិនអាចមានសៀវភៅដែលនឹងត្រូវសរសេរនោះទេ™។ តើជំនឿ
របស់យើងគួរមានទំហំប៉ុណ្ណា និងជ្រៅប៉ុណ្ណា? ព្រោះយើងគួរតែជឿលើពាក្យទាំងអស់
គ្មានកំណត់! ពេលយើងជឿលើបុរស យើងគួរតែជឿលើពាក្យរបស់គាត់។ ប្រសិនបើ
យើងមិនជឿលើព្រះបន្ទូលទ្រង់ នោះមានន័យថាយើងមិនជឿលើព្រះបន្ទូលទ្រង់។ វិធី
សាស្ត្រដើម្បីជឿលើបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់អាចត្រូវបានអនុវត្តដោយជឿលើពាក្យ
របស់គាត់។ ដោយសារវត្ថុមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងការមើលឃើញរបស់យើង
ដើម្បីជឿលើគាត់គឺជាជំនឿគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ជាង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 27 ផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់មនុស្សដែលកើតចេញពីខាងក្រោម (យ៉ូហាន ៨:២១-៣០)

1. វេទនាដែលកើតចេញពីទីទាប។

នៅក្នុង ខទី ២៣ នៃអត្ថបទរបស់យើង តើអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូល បំខាងក្រោម
™ ចង្អុលទៅលើពិភពលោកនេះ? ព្រះគម្ពីរចែងថា ទីអាស្រ័យនៅរបស់ព្រះជាទីសក្ការៈ។
(ហាប ៣:១៩, អ៊ីស ៥៧ :) ម្យ៉ាងវិញទៀត ពិភពលោកនេះត្រូវបានហៅដោយមានន័យ
ថាពិភពលោកនេះត្រូវបានចាកចេញពីទីលំនៅរបស់ព្រះ។ វាត្រូវបានហៅសម្រាប់ពិភពឯ
ងឹត។ (អេភ. ៦:១២) ត្រីដែលរស់នៅក្នុងសមុទ្រជ្រៅគិតថាលេងដោយគិតថាកន្លែងនោះ
ភ្លឺ។ ប៉ុន្តែដូចយើងឃើញហើយ កន្លែងនោះឯងឆ្នាំង។ ដូចដែលមនុស្សគិតថាពិភពលោកនេះ
ភ្លឺដូចព្រះទ័ពឃើញថាឯងឆ្នាំងណាស់។ ហើយភាគីជាកន្លែងដែលអារក្សយកកន្លែងដ៏
យោរយោបំផុត។ (បប. ១២:១២) ដូច្នេះ ពាក្យដែលមនុស្សកើតនៅទីនេះ មានន័យថា
មនុស្សត្រូវបានគេទម្លាក់ចុះក្រោមបាបកម្ម។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេត្រូវបានបណ្តោយខ្លួន
ដោយអំពើបាប។

ដូច្នេះ គេមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីត្រូវស្លាប់ក្នុងអំពើបាប។ កាលជ្រកស៊ីបង្កាប្រៃ ដូច
ជារបស់វាងាប់។ ព្រលឹងមនុស្សត្រូវស្លាប់ដោយសារអំពើបាប។ (អេស. ១៨:៤) ការ
សម្លាប់មនុស្សគឺជាអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ កូរិនថូស 15:55-56 បាននិយាយថា “ឱ
សេចក្តីស្លាប់អើយ ជ័យជំនះរបស់អ្នកនៅឯណា? ឱសេចក្តីស្លាប់ តើការខាំរបស់ឯងនៅ

ឯណា? កំហឹងនៃសេចក្តីស្លាប់គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចនៃអំពើបាបគឺជាក្រឹត្យវិន័យ។ ពាក្យនេះមានន័យថា សេចក្តីស្លាប់សម្លាប់មនុស្សទាំងអស់ដោយអំពើបាប។ ពេលដែល មនុស្សនៅលើផែនដីនេះប្រព្រឹត្តអំពើបាប តើពួកគេស្លាប់ដោយសារអំពើបាបដោយសារ ទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធប៉ុណ្ណា? ពួកគេមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធក្នុងកម្រិតនៃកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់វា។ យ៉ូហាន 1:15 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បើមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបាន កើតជាអំពើបាប ហើយអំពើបាបដែលធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តីស្លាប់™។ ពាក្យនេះ បង្ហាញពីទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធនៃអំពើបាបនិងបុរស។ អំពើបាបគឺជិតស្និទ្ធដូចជាវាកើត ដោយបុរស។ ដោយសារតែវា ពួកគេមិនត្រូវបានគេបំបែកពីអំពើបាបទេ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវ បានស្លាប់ក្នុងអំពើបាប។ ដោយសារពួកគេចាត់ទុកអំពើបាបជារូបកាយរបស់គាត់ គាត់ មិនដឹងថាវាមានគ្រោះថ្នាក់ដល់គាត់ទេ ហើយពួកគេរស់នៅក្នុងវា ហើយគាត់បានទទួល លទ្ធផលនៃសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច។

2. វិធីដើម្បីសន្សំចេញពីសក្តានុពលដែលត្រូវបានបំផ្លាញ។

1) ពាក្យរបស់គាត់ចេញមកពីការស្តាប់ពីឪពុក បុរសស្តាប់តាមពាក្យរបស់អ្នកមាន អំណាច ជឿលើវា ហើយប្រតិបត្តិតាម។ យើងផ្តល់កិត្តិយសដល់ពាក្យនៃអំណាចមួយ ដែលធ្លាប់នៅពិភពព្រះច័ន្ទដែលជាពាក្យរបស់អវកាសយានិកហើយទទួលយកវាដើម្បីដឹងពី ស្ថានភាពនៃពិភពព្រះច័ន្ទយ៉ាងច្បាស់។ ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាម្ចាស់គឺខ្ពស់បំផុត មានតែវាទេដែលជាកម្មវត្ថុនៃជំនឿរបស់យើង។ បន្ទាប់មក អ្នកដែលស្គាល់ចិត្តស្មោះ ស្ម័គ្រភាគច្រើនគឺមានតែព្រះយេស៊ូប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកដែលស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់គាត់នៅស្ថាន

ស្លឹកគឺមានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ សិទ្ធិអំណាចនៃ "ពិត" ភាគច្រើនគឺមានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រកាសព្រះបន្ទូលពិតបំផុតរបស់ព្រះទៅកាន់ពិភពលោក ការពិតដែលទ្រង់បានប្រកាសដោយគ្មានការផ្លាស់ប្តូរដោយផ្ទាល់ក៏ត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់នៅទីនេះផងដែរ។ អត្ថបទរបស់យើង ០ ដូចព្រះរូបវិទ្យាបានបង្រៀនខ្ញុំ™ បង្ហាញការពិតនេះ។ ដោយសារតែបុរសគឺជាមនុស្សមានបាប ពួកគេមិនបាននិយាយការពិតដោយផ្ទាល់ ហើយលាក់វាដោយអារម្មណ៍ និងអារម្មណ៍របស់គាត់ ហើយក៏អាចផ្លាស់ប្តូរវាបានផងដែរ។ ដូច្នេះហើយបានជាមានមនុស្សជាច្រើននិយាយថា "សត្វក្តាន់ជាសេះ"។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវមិនមានអំពើបាបអ្វីឡើយ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលពីអ្វីដែលទ្រង់បានស្តាប់ពីឪពុក។

2) ក្រោយពីគាត់បានស្តាប់ ហើយបានរស់ឡើងវិញ គាត់បានធ្វើឲ្យមនុស្សទាំងនោះយល់ពីពាក្យនេះ។ (ខ ២៨) ម្យ៉ាងទៀត គាត់នឹងកំណត់នូវអ្វីដែលគាត់បាននិយាយរួចហើយនៅថ្ងៃចុងក្រោយ នេះមិនមែនសម្រេចដោយអំណាចមនុស្សទេ។ ការដែលពាក្យនេះមានចិត្តស្មោះត្រង់អាចកើតឡើងដោយអ្នកមានសិទ្ធិអំណាច។ គឺ 44:8 បាននិយាយថា “កុំខ្លាចឬខ្លាចឡើយ តាំងពីបុរាណមក ខ្ញុំមិនបានប្រាប់អ្នកទេឬ ហើយអ្នកគឺជាសាក្សីរបស់ខ្ញុំ! តើមានព្រះក្រៅពីខ្ញុំទេ?

មិនមានថ្ម; ខ្ញុំអត់ដឹងអីទេ™។ អ្នកដែលនិយាយនៅសម័យដើម ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយផ្ទាល់ គឺមានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។

3) ព្រះគង់នៅជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូជានិច្ច (ខទី ២៩) នេះក៏បញ្ជាក់ថា ព្រះបន្ទូលទ្រង់តែងតែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវរបិតាជានិច្ច។ ប្រភពនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គឺព្រះ ក៏ដូចជាសកម្មភាពដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលទ្រង់គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ ពាក្យថាព្រះគង់នៅជាមួយគាត់មានន័យថាវា។ ដូចជាពាក្យរបស់គាត់មានសិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាព។

ដូច្នេះ តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលពាក្យដ៏ស្មោះត្រង់នេះផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះ? វានឹងត្រូវគិតដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា វិញ្ញាណរបស់យើងបរិភោគព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺដូចគ្នានឹងបរិភោគព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់។ មានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលជាអាហារនៃព្រលឹងរបស់យើង។ ព្រះគ្រីស្ទបានថ្វាយខ្លួនដល់ពួកអ្នកជឿតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់ប្រទានសេចក្តីជំនឿដល់យើងតាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់ ហើយក៏ធ្វើឱ្យយើងបានបរិសុទ្ធដែរ។ វាគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 28 ទ្រឹស្តីរបស់មនុស្ស និងទ្រឹស្តីនៃកូនប្រុសរបស់ព្រះ (ប្តូរហាន ៩:១-៥)

ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទរបស់យើង មានទ្រឹស្តីរបស់ពួកសិស្ស និងទ្រឹស្តីរបស់ព្រះ យេស៊ូវចំពោះបុរសខ្វាក់តាំងពីកំណើត។ ទាំងនេះគឺជាការផ្ទុយគ្នារវាងទ្រឹស្តីដើម្បីពិភាក្សា អំពីច្បាប់និងទ្រឹស្តីដើម្បីឱ្យស្របនឹងព្រះគុណ។

1. ទ្រឹស្តីរបស់ពួកសិស្ស

ពួកសិស្សបានដាក់បុរសពិការភ្នែកពីកំណើតនៅចំពោះមុខពួកគេ ហើយប្រកែកអំពីមូល ហេតុ។ នោះគឺថា “លោកគ្រូ តើអ្នកណាបានធ្វើបាបបុរសនេះ ឬឪពុកម្តាយគាត់ ដែល គាត់កើតមកខ្វាក់?”

1) នេះមិនត្រូវបានប្រកែកដោយទ្រឹស្តីច្បាប់ពិតប្រាកដទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានចាត់ទុកដោយទស្សនៈខាងក្រៅយ៉ាងខ្លាំង។ នោះគឺវាត្រូវបានគេសង្កេតឃើញតែផ្នែករាងកាយប៉ុណ្ណោះ (នៅក្នុងចំណុចដែលភ្នែករបស់គាត់ត្រូវបានខ្វាក់) តាមពិតវាគឺជាល្បែងរបស់មនុស្សពិការភ្នែក។ លទ្ធផលនៃអំពើបាបត្រូវបានជះឥទ្ធិពលទៅក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណដែលមើលមិនឃើញកាន់តែច្រើន។ បេះដូងមនុស្សប្រសើរឬប៉ុណ្ណា! ដូចយើងឃើញបទគម្ពីរ ចិត្តមនុស្សអាក្រក់ (ហេប ៣:១២) ខុសជាងអ្វីទាំងអស់ (យេរេម ១៧:៩) ទន់ខ្សោយ (អេសេក ១៦:៣០) ទ្វេដង (ទំនុកតម្កើង ១២:២) មិនប្រែចិត្ត (រ៉ូម 2:5), បះបោរ (យេរេម 5:23), រឹងរូស (អេសេក 3:7) ដូចជាថ្ម (អេសេក 11:19), ការបះបោរ (យេ. ចិត្តក្រអឺតក្រទម (ទំនុកតម្កើង ១០:១២) ចិត្តដែលលើកឡើង (សូភាសិត ១៣:១០) ចិត្តបោកបញ្ឆោត

(សុភាសិត ១២:៨) និងចិត្តល្ងង់។ (រ៉ូម ១:២១) លើកលែងតែបទគម្ពីរនេះទេ គម្ពីរបាន និយាយជាច្រើនចំពោះការពិតដែលថាបេះដូងមនុស្សកើតជំងឺ ប៉ុន្តែពេលខ្លីដើម្បីស្វែងរក ពួកគេថែមទៀត។ ដូចជាចិត្តល្ងង់ ហើយក៏មិនអាចជួយប្រាប់ពីលទ្ធផលនៃអំពើបាបបានដែ រ។

2) ពួកគេបានចង្អុលបង្ហាញទ្រឹស្តីនៃច្បាប់ដោយអាកប្បកិរិយាត្រជាក់ដោយគ្មានសំណង និងសេចក្តីស្រឡាញ់។ ពេលឃើញមនុស្សខ្វាក់ខ្វាក់វេទនា តើគួរអាណិតគាត់ឬ? ការ ដែលពួកគេលើកបញ្ហាអំពើបាបបែបនេះនៅចំពោះមុខបុរសខ្វាក់នោះ គឺគ្មានចិត្តមេត្តាពេក ទេ។ វាជាអាកប្បកិរិយាខ្វាក់មិនមើលរឿងសំខាន់ជាងមើលច្បាប់។ ព្រះគម្ពីរថែងថា៖ បើមនុស្សសុចរិតកម្របានសង្គ្រោះ តើអ្វីនឹងទៅជាពីមនុស្សទុច្ចរិត និងមនុស្សមានបាប? (ពេត្រុសទី១ ៤:៨) ប៉ុន្តែ នៅពេលនោះ ពួកអ្នកកាន់តាមលោកយេស៊ូព្យាយាមស្វែងយល់ ពីអំពើបាបរបស់បុរសខ្វាក់ភ្នែក និងអំពើបាបរបស់ឪពុកម្តាយរបស់គាត់។ នេះជាទម្លាប់ អាក្រក់របស់មនុស្សទូទៅ។ Thomas Fuller បាននិយាយថា “យើងគួរតែស្វែងរក ចំណុចល្អ និងគុណធម៌ ប៉ុន្តែត្រូវស្វែងរកពីខ្លួនខ្ញុំ” ។

2. ទ្រឹស្តីរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដែលជាទ្រឹស្តីរបស់ព្រះ។

ទ្រឹស្តីរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលជាទ្រឹស្តីរបស់ព្រះគឺខុសពីទ្រឹស្តីមនុស្ស។ គាត់បានដាក់មនុស្ស ខ្វាក់ពីកំណើតមុន ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យកិច្ចការរបស់ព្រះបានបង្ហាញ ក្នុងខ្លួនគាត់™។ មានន័យថា មិនមែនសំដៅលើហេតុផលនៃភាពអតប្បបរមរបស់មនុស្សទេ

(អតមង្គល) តែគាត់កែតម្រូវភាពមិនសប្បាយចិត្ត ហើយធ្វើឱ្យគាត់សប្បាយចិត្ត បង្ហាញពី ស្រលាញ់របស់គាត់។ មានន័យថាទ្រឹស្តីល្អសម្រាប់លុបចោលអតីតកាល ប៉ុន្តែដើម្បី ប្រគល់បច្ចុប្បន្នកាល។ វាគឺជាទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីព្យាបាលទុក្ខវេទនាទាំងអស់ ជាកិច្ចការរបស់ព្រះ។ យើងគួរតែយកគំរូ និងទទួលយកពិភពលោកឱ្យមានកំហុសជា ច្រើន ហើយសង្គមមានអំពើបាបច្រើនជាការងាររបស់យើង ហើយគួរតែចូលទៅក្នុងវា ហើយប្រកាសដំណឹងល្អដល់ពួកគេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 29 វិធីដែលព្រះយេស៊ូវប្រោសមនុស្សខ្វាក់ (យ៉ូហាន ៩:១-៧)

1. ធ្វើឱ្យពួកគេដឹងថាគាត់ជានរណា។ (ខ៥)

ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅមនុស្សខ្វាក់ថា គាត់ជាពន្លឺ។ បុរសពិការភ្នែកទាមទារពន្លឺ។ ទុក្ខវេទនារបស់គាត់បានចេញពីភាពងងឹតដ៏ខ្លាំង។ ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដើម្បីបំពេញតម្រូវការខាងវិញ្ញាណរបស់នរណាម្នាក់។ ដូច្នេះ យើងគួរទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាចម្បង។ Fanny Crosby បានក្លាយជាបុរសពិការភ្នែកតាំងពីតូចមកម្ល៉េះ ប៉ុន្តែនាងបានជឿលើព្រះយេស៊ូវ ហើយបានទទួលពន្លឺខាងវិញ្ញាណ ហើយអរសប្បាយ ហើយបានសរសេរ pomes ជាច្រើនពាន់។ បុរសនោះមានការថប់បារម្ភ ទោះជាមានភ្នែកទាំងស្រុងក៏ដោយ ក៏មានការថប់បារម្ភ។ ដូច្នេះ យើងគួរព្យាយាមទទួលយកព្រះយេស៊ូវក្នុងចិត្តជាជាងព្យាបាលជំងឺ។ ក្នុងន័យខ្លះវាមិនងាយស្រួលទេ។ ប៉ុន្តែវាជាព្រះគុណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។

1. សុំការគោរពប្រតិបត្តិ (ខទី 7)

ព្រះយេស៊ូវយកភក់មកលាបភ្នែកព្រះអង្គ ហើយយាងទៅបឹងស៊ីឡោម ហើយសម្អាតវា។ បន្ទាប់មក បុរសពិការភ្នែកនោះបានស្តាប់បង្គាប់មិនយូរប៉ុន្មាន ហើយភ្នែកគាត់បានបើកដោយការអនុវត្ត។ យើងអាចឃើញអាកប្បកិរិយានៃជំនឿ និងការគោរពប្រតិបត្តិក្នុងសកម្មភាពរបស់បុរសខ្វាក់។ ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទរបស់យើង វាជាការពិតដែលបុរសខ្វាក់បានគោរពតាមបញ្ជារបស់ព្រះយេស៊ូវដោយដឹងចិត្តដ៏ផ្អែមល្ហែម។ គាត់មិនបាននិយាយលេសអ្វីទេ ហើយបានគោរពតាម។ តើអ្នកណានឹងស្តាប់បង្គាប់ដោយបង្ខំ ដើម្បី

មានសង្ឃឹម? បុរសខ្វាក់បានជឿលើព្រះយេស៊ូជាមនុស្សដូចពន្លឺ។ (ខ៥) មនុស្សខ្វាក់ភ្នែក
ដែលនឹកឃើញពន្លឺបានជឿលើការដែលគាត់ស្តាប់តាមពាក្យរបស់គាត់ នោះភ្នែករបស់គាត់
នឹងបានជា។ ដូច្នេះ គាត់បានស្តាប់បង្គាប់ដោយចិត្តផ្អែមល្អម។

ពេលយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ យើងគួរតែហៅវាថាជាជំនឿ និងការស្តាប់បង្គាប់។
ព្រោះជារឿងពិបាកយល់ចំពោះរឿងដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ នោះគឺយើងគួរជឿលើរបស់
ដែលមិនគួរឱ្យរីករាយ ហើយប្រតិបត្តិតាម។ បុរសខ្វាក់នឹងពិបាកយល់អត្ថន័យថា បន្ទាប់
ពីគាត់បិតភក់លើភ្នែកហើយ គាត់គួរទៅបឹងស៊ីឡោម ហើយគួរសម្អាតវា។ ប៉ុន្តែគាត់ជឿ
ហើយស្តាប់តាមវាដោយចិត្តផ្អែមល្អម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 30 គោលគំនិតនៃពេលវេលានៅក្នុងគ្រឹស្តបរិស័ទ (យ៉ូហាន ៩:៤)

ត្រង់ចំណុចនេះ យើងត្រូវយោងទៅយ៉ូហាន ១១:៩-១០។ វានិយាយថា៖ ប៉ែលកាយេស៊ី មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ែលកាយេស៊ីនោះមិនមានដប់ពីរម៉ោងទេឬ? អ្នកណាដើរក្នុងថ្ងៃ អ្នកនោះមិនជំពប់ដួលទេ ព្រោះឃើញពន្លឺនៃពិភពលោកនេះ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាដើរពេលយប់ អ្នកនោះនឹងជំពប់ដួល ព្រោះមិនមានពន្លឺនៅក្នុងខ្លួនឡើយ™។

ការដែលយើងប្រតិបត្តិកិច្ចការរបស់ព្រះនៅថ្ងៃបង្រៀនថា យើងគួរប្រតិបត្តិកិច្ចការនៅកណ្តាលព្រះតាមឱកាសដែលព្រះប្រទាន។ យើងគួរប្រើពេលវេលាទាំងអស់នៅកណ្តាលព្រះ (ឬព្រះគ្រីស្ទ) ហើយប្រើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ មានន័យថា យើងប្រើប្រាស់ពេលវេលាឱ្យមានតម្លៃ។ ដើម្បីប្រើពេលវេលាមិននៅកណ្តាលនៃព្រះគ្រីស្ទសហការដល់យុគសម័យដ៏អាក្រក់វាមានន័យថាចំណាយពេលវេលា។ គឺត្រូវប្រើពេលវេលាឱ្យមានតម្លៃ។ ដូច្នេះ អេសាយ ៥:១៦ បាននិយាយថា ប៉ែលកាយេស៊ីបានល្អបំផុត ព្រោះថ្ងៃនោះអាក្រក់™។ នេះគឺជាគំនិតនៃពេលវេលានៅកណ្តាលនៃព្រះគ្រីស្ទ។

គ្រិកបានរាប់ម៉ោងនៅកណ្តាលនៃការប្រកួតកីឡាអូឡាំពិក; រ៉ូម៉ាំងបានរាប់ឆ្នាំនៅចំកណ្តាលនៃការបង្កើតប្រជាជាតិរបស់ពួកគេ។ អធិរាជរ៉ូម៉ាំង Julius Caesar បានបង្កើតប្រតិទិនមួយផ្សេងទៀតនៃព្រះគ្រីស្ទម្តងទៀត; វាត្រូវបានប្រើប្រាស់ប្រហែល 1600 ឆ្នាំ។ លើកលែងតែវាមិនស្មុគ្រស្មាញពិភពលោកបានប្រើប្រតិទិនជាមួយនេះនិងមួយនោះ។ ពួកគេទាំងអស់បង្ហាញពីជីវិតមិនស្ថិតនៅកណ្តាលព្រះគ្រីស្ទទេ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿបានរាប់ឆ្នាំនៅក្នុងមូលដ្ឋាននៃការប្រសូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ; វាបង្ហាញពីការពិតដើម្បីប្រើគ្រប់ពេលវេលានៅក្នុង

កណ្តាលនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ម្យ៉ាងទៀត ការពិតដែលយើងប្រើឆ្នាំគ្រីស្ទ (១) កាលដែលយើង គិតពីអតីតកាល វាបង្ហាញថាគ្មានព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ដូចព្រឹត្តិការណ៍នៃការប្រសូតរបស់ ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ។ កិច្ចការដែលបានសម្រេចមុនការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏បានកើត ឡើងផងដែរ សម្រាប់ការរៀបចំការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (២) អត្ថន័យមួយទៀត ដែលថា ការប្រើឆ្នាំរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះបង្រៀនយើង មានន័យថា ពេលវេលាទាំងអស់ របស់យើងជារបស់ទ្រង់។ ម្យ៉ាងទៀត វាបង្ហាញថា យើងចំណាយពេលដោយចិត្តរបស់ យើង ហើយមិនអាចប្រើពេលដោយវាបានឡើយ។ (៣) ឆន្ទៈក្នុងការប្រើប្រាស់ឆ្នាំនៃអ្នក សង្គ្រោះនាពេលអនាគត បង្ហាញពីការជឿថាព្រះគ្រីស្ទគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់។ កាលដែល យើងជឿលើទ្រង់ ទោះជាយើងជួបបញ្ហាអ្វីក៏ដោយ យើងមិនចាំបាច់ខ្លាចវាឡើយ។ (៤) ការពិតក្នុងការប្រើឆ្នាំរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏រាងចង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់លោក។ នោះគឺវាធ្វើឱ្យយើងយកក្តីសង្ឃឹមនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់គាត់ដើម្បីនៅក្បែរ នោះ។

ដូចជាការដែលយើងគួរគិតក្នុងការភ្ញាក់អំពីពេលវេលាដូចជាថ្ងៃ។ ព្រះគ្រីស្ទបានគិតថា ពេលវេលារស់នៅរបស់ទ្រង់ជាថ្ងៃ។ (៩:៤) ដូចជាយើងគួររស់នៅដូចជាជីវិតនៅថ្ងៃខាង វិញ្ញាណនៅកណ្តាលព្រះគ្រីស្ទក្នុងលោកីយ៍នេះ។ រ៉ូម ១៣:១៣-១៤ មានបន្ទូលថា ប៉ុន្តែ យើងដើរឱ្យបានត្រឹមត្រូវដូចជាពេលថ្ងៃ មិននៅក្នុងការសេពគប់ និងការស្រវឹង មិន ប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ មិននៅក្នុងការឈ្លោះប្រកែក និងការច្រណែន ឡើយ។ ប៉ុន្តែ ចូរដាក់លើព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយកុំឱ្យមានសាច់ឈាម ដើម្បី

បំពេញសេចក្តីបង់ប្រាក់ថ្នាំរបស់វាឡើយ™។ ចុះតើមានវិធីសាស្ត្រអ្វីដើម្បីព្យាបាលពេល
វេលាឱ្យកាន់តែច្បាស់?

1. គាត់ត្រូវព្យាបាលអតីតកាលឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។

ការព្យាបាលត្រឹមត្រូវចំពោះអតីតកាលគឺបំភ្លេចអ្វីដែលយើងគួរបំភ្លេច។ សាវកប៉ុលបាន
គិតថាត្រូវការទិដ្ឋភាពនៃការបំភ្លេចចោលក្នុងជីវិតនៃមជ្ឈមណ្ឌលនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ ភីលីព
3:13-14 មានប្រសាសន៍ថា ឯ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំមិនចាត់ទុកថាខ្ញុំបានបង្កើតវាជាបស់ខ្ញុំ
ទេ។ ប៉ុន្តែរឿងមួយដែលខ្ញុំធ្វើ៖ បំភ្លេចនូវអ្វីដែលនៅពីក្រោយ ហើយប្រឹងឆ្ពោះទៅរកអ្វី
ដែលនៅខាងមុខ” អ្វីដែលយើងគួរបំភ្លេចមានដូចតទៅ។ នោះគឺយើងគួរបំភ្លេចកំហុស
របស់អ្នកដទៃ បំភ្លេចនូវអ្វីដែលយើងធ្លាប់រងទុក្ខក្នុងអតីតកាល ហើយយើងគួរបំភ្លេចអំពើ
ល្អដែលខ្លួនយើងបានធ្វើ។

2. គាត់ត្រូវមើលទៅអនាគត និងការសម្រេចចិត្ត។

នោះគឺយើងត្រូវសម្រេចចិត្តរស់នៅដោយការពិតបន្ថែមទៀត។ ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបាន
សម្រេចចិត្តដូចខាងក្រោម។ ឯខ្ញុំនឹងបំភ្លេចការគិតពីក្រោយដូចប៉ុល ហើយនឹងរីកចម្រើន
ទៅមុខ ដូចជាវិធីមើលទៅព្រះយេស៊ូវ ដូចអំប្រាហាំ ខ្ញុំនឹងជឿលើព្រះ ដូចហេណុក ខ្ញុំនឹង
ដើរជាមួយនឹងព្រះ ដូចយ៉ូសាបាត អញនឹងតាំងចិត្ត ហើយនឹងស្វែងរក ព្រះដូចជាលោកម៉ូ
សេ ខ្ញុំនឹងចូលចិត្តទទួលការរងទុក្ខជាមួយរាស្ត្ររបស់ព្រះច្រើនជាងការរីករាយនឹងអំពើ
បាបបណ្តោះអាសន្ន ដូចជាដានីយ៉ែលតែងតែដើរជាមួយព្រះ ដូចជាយ៉ូប ខ្ញុំសូមទ្រាំនឹង

បរិយាកាសណាមួយដូចជាយ៉ូស្វេ និងកាលែប ខ្ញុំនឹងមានការខកចិត្តពីមុន ហ្នឹងមនុស្សដ៏
 ខ្លាំងដូចជាយ៉ូសែប ខ្ញុំនឹងយកឈ្មោះលើការល្បួង ដូចជាលោកគីឌាន ខ្ញុំនឹងបន្តជាមួយនឹង
 ចំនួនតិចតួច។ ដូច Aaron និង Hull ខ្ញុំនឹងជួយអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ ដូចជាអេសាយ ខ្ញុំ
 នឹងលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះ ដូចជាអនទ្រេ ខ្ញុំនឹងបងប្អូនចូលទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
 ដូចជាយ៉ូហាន ខ្ញុំនឹងចូលទៅជិតស្រន់របស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាស្នេផាន ខ្ញុំនឹង អត់ទោសឱ្យ
 អ្នកដែលធ្វើបាបខ្ញុំ។ ទោះបីជាខ្ញុំមិនអាចធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដោយអំណាចរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំអាច
 ធ្វើបានដោយអំណាចនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ខ្ញុំជឿលើវា។ ខ្ញុំអាចធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងក្នុងមួយដើម្បីផ្តល់
 អំណាចដល់ខ្ញុំ។ (ភីលីព ៤:១៣) ùè(សៀវភៅគំរូថ្មីរបស់ Knight ទំព័រ ៤៣៤)

ដូចការសម្រេចចិត្តខាងលើនេះជារបស់ជំនឿ ហើយការតាំងចិត្តដែលពួកបរិសុទ្ធកូរធ្វើ។
 បើយើងនិយាយថាការសម្រេចចិត្តបែបសាមញ្ញវាជាជំនឿនិងការគោរពប្រតិបត្តិ វាមិន
 មែនជារឿងទាស់ទែងគ្នានោះទេ។ យើងគួរសរសេរផែនការដែលយើងធ្វើ នោះគឺជាកម្ម
 វិធីរបស់ក្រសួង។ ជាការពិតណាស់ យើងក៏មិនអាចមើលងាយកម្មវិធីការងារដែរ។ ប៉ុន្តែ
 យើងគួរចាត់ទុកជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿជាជាងការងារសំខាន់ជាង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 31 អំពីការប្រោសមនុស្សដែលកើតមកជាមនុស្សខ្វាក់ (ឃ្លីហាន ៩:៦-៧)

វិធីសាស្ត្រដែលព្រះយេស៊ូវបានព្យាបាលគឺដើម្បីលាបភក់លើភ្នែករបស់ទ្រង់ ហើយទៅបឹង ស៊ីឡោម ហើយសម្អាតវាឡើង។ វាពិបាកក្នុងការបកស្រាយរឿងនេះ។ ទោះបីជាគាត់ បានជាសះស្បើយដោយពាក្យមួយក៏ដោយ ហេតុអ្វីបានជាគាត់បានលាបភក់នៅលើភ្នែក របស់គាត់ ហើយគាត់បានបញ្ជាការណែនាំដែលជាជឿនពិបាកដល់មនុស្សខ្វាក់? នេះគឺជា ឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់។

1. វាមានន័យថាដើម្បីសាកល្បងជំនឿរបស់គាត់។

ទោះបីជាបុរសខ្វាក់ភ្នែកមិនអាចយល់ពីទង្វើដែលគាត់បានបិតភក់នៅលើភ្នែករបស់គាត់ក៏ ដោយ វាជាឱកាសដើម្បីមានជំនឿក្នុងការរង់ចាំដោយស្ម័គ្រចិត្តក្នុងក្តីសង្ឃឹម។ មិនត្រឹមតែ ប៉ុណ្ណឹងទេ គឺទៅបឹងស៊ីឡោម ហើយសម្អាតការងារ។ អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បញ្ជាការងារ បែបនេះ គឺជាការសាកល្បងដើម្បីមានសេចក្តីជំនឿ ឬអត់ ។ ណាម៉ាន់ ដែលជាជំងឺឃ្លាំង ដែលអេលីសាបានជានោះ មិនបានគោរពតាមបញ្ជាឱ្យលាងខ្លួនប្រាណក្នុងទន្លេយ៉ែដាន់ ចំនួន ៧ ដងជាលើកដំបូង។ ដ្បិតគាត់មិនបានស្តាប់តាមរឿងតូចតាចបែបនេះទេ ពួកអ្នក បម្រើរបស់គាត់និយាយថា៖ លោកឪពុក នេះជាពាក្យដ៏អស្ចារ្យដែលហោរាបាននិយាយ មកកាន់កូន។ តើអ្នកនឹងមិនធ្វើវាទេ? តើគាត់ពិតជាបាននិយាយទៅកាន់អ្នកថា «ចូរលាង សម្អាត»? ដោយសារគាត់ចាប់អារម្មណ៍នឹងពាក្យដែលគាត់បានទៅទីនោះហើយលាង

សម្ភាគទើបគាត់សម្ភាគ។ វាមិនមែនជារឿងពិបាកទេដែលគាត់ត្រូវបានសម្ភាគដោយការ
លាងសម្ភាគ។ វាជារឿងតូចមួយ ហើយក៏ជារឿងដែលរីករាយដែរ នោះជារឿងដែល
គាត់នឹងសប្បាយចិត្ត។ (ស្តេចទី២ ៥:១៣) កិច្ចការទាំងអស់របស់អ្នកជឿគឺដូចជារឿង
នោះ។

2. វាគឺជាវិធីសាស្ត្រដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការ។

កិច្ចការដែលព្រះបានប្រទានត្រូវបានប្តេជ្ញា។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនមានន័យថា បុរសនោះក៏បាន
ចែករំលែកផ្នែកមួយនៃរបស់សំខាន់ៗផងដែរ។ បុរសនោះបានទទួលផ្នែកខាងក្រៅតែ
ប៉ុណ្ណោះ ខណៈដែលអ្នកជឿគោរពតាមការដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើ។ គាត់បានទទួល
អំណាច ប្រាជ្ញា និងព្រះគុណ។ អ្នកដែលមិនត្រូវធ្វើការនឹងត្រូវកាត់បន្ថយបន្តិចម្តងៗ។
យើងមានទេពកោសល្យ មិនថាតូច ឬធំ។ កាលដែលយើងដំឡើងនៅលើផែនដី ហើយមិន
ប្រើវា ហើយមិនធ្វើការ យើងមិនទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះឡើយ។ គាត់បានផ្តល់
ការងារមួយចំនួនដែលបុរសពិការភ្នែកពីកំណើតរបស់គាត់អាចដើរបានចម្ងាយខ្លីជាមួយ
នឹងអំណាចពិតប្រាកដរបស់គាត់។ ព្រះយេស៊ូបានប្រទានការងារមួយចំនួនដល់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 32 ជំនឿរបស់បុរសខ្វាក់ដែលជាសះស្បើយ និងការធានារបស់គាត់ (យ៉ូហាន ៩:១-៣៨)

1. ជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញដោយការស្តាប់បង្គាប់។ (6-7)

វិធីសាស្ត្រព្យាបាលបុរសខ្វាក់ភ្នែកនេះគឺជារត្នដែលគាត់រលាយភក់ ហើយលាបភ្នែក ហើយវាគឺ ឯទៅបឹងស៊ីឡូអាម ហើយសម្អាតវា™។ បុរសខ្វាក់បានស្តាប់បង្គាប់ភ្លាមៗ។ អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា ឯ ចូរទៅលាងសម្អាតក្នុងអាងស៊ីឡូអាម™។ ជំនឿ មានការស្តាប់បង្គាប់ជាលក្ខណៈរបស់វា។ សំបុត្រអែល 15:22-23 មានប្រសាសន៍ថា “ហើយសំបុត្រអែលមានប្រសាសន៍ថា “តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យរីករាយជាខ្លាំងចំពោះ តង្វាយដុត និងយញ្ញបូជា ដូចជាការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរឬទេ? មើល ចុះ ការស្តាប់បង្គាប់ ប្រសើរជាងយញ្ញបូជា ហើយស្តាប់ជាងខ្លាញ់ចៀម។ ការបះបោរគឺ ដូចជាអំពើបាបនៃការទស្សន៍ទាយ ហើយការសន្មតគឺដូចជាអំពើទុច្ចរិត និងការថ្វាយបង្គំ រូបព្រះ។ ដោយសារអ្នកបានបដិសេធព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់ក៏បានបដិសេធអ្នក មិនឱ្យធ្វើជាស្តេចដែរ™។ ជំនឿគឺការគោរពតាមអ្វីដែលបុរសគិតថាជារឿងលំបាកផង ដែរ (បើជាកិច្ចការរបស់ព្រះ)។ បុរសម្នាក់នេះដែលក្លាយជាមនុស្សខ្វាក់ពីកំណើត មិន បានយល់ពីសកម្មភាពដែលព្រះយេស៊ូវបានយកភក់លើភ្នែកគាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានស្តាប់តា ម។ Moody បាននិយាយថា “អ្នកជឿលះបង់ចំណេះដឹងតូចតាចរបស់គាត់នៅចំពោះ ព្រះ។ “នោះគឺថា អ្នកជឿទៅលើការស្តាប់បង្គាប់ខាងមុខ។

2. ជំនឿរបស់គាត់បានឈានទៅដល់ការធានា។

1) ការធានាចំពោះអំណាចរបស់ព្រះយេស៊ូវ

គាត់មានប្រសាសន៍ម្តងហើយម្តងទៀតថា៖ បុរសដែលហៅលោកយេស៊ូវបានធ្វើភក់លាបភ្នែកខ្ញុំ ហើយនិយាយមកខ្ញុំថា «ចូរទៅឯស៊ីឡោមទៅលាងទឹក» ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ទៅលាងសម្អាតភ្នែកខ្ញុំ™។ (១១, ១៥)។ នេះគឺជាការធានាដើម្បីធ្វើឱ្យប្រាកដថាទំនាក់ទំនងរវាងព្រះយេស៊ូវនិងព្រះគុណដែលទ្រង់បានទទួលយ៉ាងច្បាស់។ គាត់បានធានាថា គាត់បានទទួលពរសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវ។ គាត់មានប្រសាសន៍កាន់តែខ្លាំងឡើងថា៖ បិតាឆ្លើយថា តើគាត់ជាមនុស្សមានបាបឬអត់ ខ្ញុំមិនដឹងទេ។ រឿងមួយដែលខ្ញុំដឹងថា ទោះជាខ្ញុំពិការភ្នែកក៏ដោយ ឥឡូវខ្ញុំឃើញ™។ (១២៥) នេះគឺដើម្បីទទួលស្គាល់នូវភាពប្រាកដប្រជានៃពរជ័យដែលគាត់បានទទួលនិងចិត្តដើម្បីទទួលបានការស្តាប់ចិត្តដោយវា។

2) ការប្រយុទ្ធ

នៅពេលដែលឪពុកម្តាយរបស់គាត់បានរត់គេចខ្លួនដោយមិនអើពើនឹងរឿងនេះ គាត់ត្រូវបានពង្រឹងដោយឯករាជ្យ។ (១៨-២៣)។ គាត់បានផ្ទុយនឹងសំណួររបស់ពួកផារីស៊ី ហើយបានមានប្រសាសន៍ថា (ខទី ២៦); គេសួរគាត់ថា៖ បិតាគាត់បានធ្វើអ្វីចំពោះអ្នក? តើគាត់បើកភ្នែកដោយរបៀបណា?” (ខ២៧) បន្ទាប់មកគាត់ត្រូវពួកផារីស៊ីបន្ទោស ហើយត្រូវគេបណ្តេញចេញ។ (២៨, ៣៤, ៣៥) គាត់មិនខ្លាចពួកគេទេ ពីព្រោះគាត់មានភ្នែកភ្លឺពី

ស្ថានភាពខ្វាក់។ ដូចនេះហើយបានជានៅពេលយប់ទារកខ្លាចការស្តាប់សំឡេងតូច ប៉ុន្តែ ពេលថ្ងៃ ទោះសំឡេងធំក៏មិនខ្លាចដែរ។ ភាពងងឹតនាំមកនូវភាពភ័យរន្ធត់។

3) ការធានាក្នុងការចាត់ទុកការមិនជឿជារឿងចម្លែក។

ខទី ៣០ បាននិយាយថា៖ បុរសនោះឆ្លើយថា បំហេតុអី នេះជាការអស្ចារ្យណាស់! អ្នក មិនដឹងថាគាត់មកពីណាទេ គាត់បើកភ្នែកមើលខ្ញុំ™។ ពួកខាងគណៈធារីស៊ីមិនទទួល ស្គាល់ព្រះយេស៊ូក្នុងកម្រិតដែលគាត់គិតចម្លែកទេ គាត់ធានាថាព្រះយេស៊ូយាងចេញពីព្រះ ជាម្ចាស់។ (៣១-៣៣) មនុស្សលោកនេះចាត់ទុកសេចក្តីល្អថាអាក្រក់។ (គឺ ៥:២០) ជា ការចម្លែកដែលមិនជឿលើលោកយេស៊ូ។ អ្វីដែលបុរសពិការភ្នែកដែលបានព្យាបាលបាន គិតថារឿងចម្លែកនោះគឺអាកប្បកិរិយាដែលមានអារម្មណ៍ថាសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ចំពោះព្រះគ្រីស្ទមានជម្លោះយ៉ាងប្រាកដ។

4) ការធានាដើម្បីជឿបន្ថែមទៀត។ សូមមើល ខ ៣៥-៣៦ ។

ជំនឿមិនរឹងស្លូតទេ ប៉ុន្តែរកឃើញវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿដោយស្រស់ស្អាត ហើយធំឡើង។ វា គឺជាអាកប្បកិរិយាដែលត្រូវជឿ ហើយក៏ត្រូវជឿលើវាបន្ថែមទៀត។ បុរសខ្វាក់ភ្នែកបើក ភ្នែកឡើងដោយមានការធានាជាមួយនឹងជីវិតដូចនោះ។ គាត់ជឿជាក់លើវា ហើយ ព្យាយាមជឿលើគាត់កាន់តែប្រសើរ។ ស្ត្រីនោះត្រូវបានហៅឱ្យលឺខាស្តាប់ការផ្សាយ ដំណឹងល្អរបស់ប៉ុល ហើយបើកភ្នែកមើលចិត្តរបស់គាត់ ហើយពួកគេបានព្យាយាមជឿ កាន់តែប្រសើរ។ គាត់បាននិយាយថា បំ ហើយបន្ទាប់ពីនាងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក

ហើយនិងក្រុមគ្រួសាររបស់នាងផងដែរ គាត់បានដាស់តឿនយើងដោយនិយាយថា បំប្រសិនបើអ្នកបានវិនិច្ឆ័យខ្ញុំថាស្មោះត្រង់នឹងព្រះអម្ចាស់ សូមអញ្ជើញមកផ្ទះរបស់ខ្ញុំចុះ™។
ហើយនាងបានឈ្នះលើយើង™ (កិច្ចការ 16:15

សេចក្តីអធិប្បាយទី 33 ការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿដែលមនុស្សខ្វាក់មាន (ប្រហែល ៩: ២៥)

ដូចដែលជំពូកទី 9 ត្រូវបានសរសេរ អ្នកដែលក្លាយជាមនុស្សខ្វាក់ពីកំណើតរបស់គាត់គឺ ខ្លាំង។ គាត់បាននិយាយយ៉ាងក្លាហាននៅចំពោះមុខការគំរាមរបស់ពួកផារីស៊ីដែលអះអាង ថាព្រះយេស៊ូវជាមនុស្សមានបាបនោះថា៖ បំផ្លាញឆ្លើយថា តើគាត់ជាមនុស្សមានបាបឬអត់ នោះខ្ញុំមិនដឹងទេ។ រឿងមួយដែលខ្ញុំដឹងថា ទោះជាខ្ញុំពិការភ្នែកក៏ដោយ ឥឡូវខ្ញុំឃើញ™។

1. ជំនឿរបស់គាត់ផ្តោតលើតែរឿងមួយ។

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យ ជំនឿមួយ™ លាតត្រដាងអាថ៌កំបាំងដែលថាជំនឿរបស់ គាត់រឹងមាំ។ ពេលយើងធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់ បើយើងត្រូវបានទាញទៅក្នុងគំនិតដែលមាន ជម្លោះ នោះយើងនឹងក្លាយទៅជាទន់ខ្សោយ។ ដារីខមិនខ្លាចការវាយប្រហាររបស់យោធា ក៏ស្វែងរកតែមួយគត់។ វាគឺជាបំណងមួយដែលខ្ញុំបានទទួលសូមពីព្រះយេស៊ូវដែលខ្ញុំនឹង ស្វែងរកបន្ទាប់ពី៖

ដើម្បីឱ្យខ្ញុំបានស្នាក់នៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ អស់មួយជីវិត ដើម្បីមើលទៅលើព្រះ ភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយសួរនាំក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ™។ (ទំនុកដំកើង ២៧:៤) ប៉ុល បានសម្រេចចិត្តថាគាត់មិនចង់អួតទេ លើកលែងតែការផ្តាច់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទលើឈើផ្កាង ប៉ុណ្ណោះ។ (១កូ. ២:២) កាលដែលបុរសផ្តោតលើរឿងមួយ នោះមានកម្លាំង។ តាមពិត បុរសផ្តោតតែលើមួយប៉ុណ្ណោះ។ រឿងមួយគឺការផ្លាស់ទីលំនៅយ៉ាងកក់ក្តៅ។ សកម្មភាព

ទាំងអស់របស់បុរសត្រូវបានរំកិលដោយបំណងប្រាថ្នា។ ប៉ុន្តែជីវិតដែលគេចង់រស់មិនស្មោះត្រង់ទេ។ វាគឺជាជីវិតនៃពិភពលោកនេះ។ បុរសរបស់យើងគួរតែពង្រឹងបំណងប្រាថ្នារបស់យើងសម្រាប់ជីវិតពិត ដែលជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះ ពេលយើងផ្ដោតលើរឿងមួយដើម្បីជឿលើព្រះគ្រីស្ទអស់ពីចិត្ត។

2. វាត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើការពិតជាងទ្រឹស្តី

គ្រិស្តសាសនា គឺជាសាសនានៃការពិត ខ្លឹមសារទាំងអស់ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងបទគម្ពីរគឺជាការពិត។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគួរយកបទពិសោធន៍នេះឱ្យប្រាកដ។ ជាការពិតណាស់បុរសម្នាក់នេះមិនអាចយកទ្រឹស្តីត្រឹមត្រូវបានទេ។ វាជាលើកដំបូងនៅក្នុងលំដាប់។ ប៉ុន្តែការដែលយកតែទ្រឹស្តីតែមិនចូលទៅក្នុងបទពិសោធន៍គឺការងារគ្មានផ្លែផ្កា។ នៅក្នុងអត្ថន័យដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើបទពិសោធន៍ពិត 1 ពេត្រុស 2: 3 បាននិយាយថាពាក្យថាដើម្បីភ្ញាក់រួសជាតិនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់ ទំនុកតម្កើង 34:8 បាននិយាយថា "អូ! សូមភ្ញាក់មើលថាព្រះអម្ចាស់ល្អ! មានពរហើយអ្នកណាដែលជ្រកកោននឹងគាត់!"TM។

ជំនឿរបស់យើងគឺធ្វើតាមបទពិសោធន៍។ បទពិសោធន៍អាចខុសគ្នាដោយមនុស្សម្នាក់ៗ។ បទពិសោធន៍ដូចគ្នារបស់អ្នកជឿផ្សេងទៀត មិនអាចទទួលយកបាននៅក្នុងខ្ញុំទេ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំអាចយកមួយផ្សេងទៀត។ ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែមួយ មនុស្សម្នាក់មានព្រះបន្ទូលនៃប្រាជ្ញា ម្នាក់ទៀតមានព្រះបន្ទូលនៃចំណេះ ម្នាក់ទៀតមានសេចក្តីជំនឿ ដល់អំណោយទានផ្សេងទៀតនៃការព្យាបាលដោយព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ដល់ម្នាក់ទៀតធ្វើការអស្ចារ្យ

ដល់ទំនាយមួយទៀត សមត្ថភាពបែងចែករវាងវិញ្ញាណ ភាសាផ្សេងៗ និងការបកស្រាយ
ភាសាផ្សេងទៀត។ សូមមើល ១កូរិនថូស ១២:៨-១០។ តើអ្វីជាបទពិសោធន៍នៃពាក្យនៃ
ប្រាជ្ញាក្នុងចំណោមពួកគេ? វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកអធិប្បាយ។ វាគឺជាព្រះគុណក្នុងការ
យល់បទគម្ពីរដោយចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែលបុរសបាន
ជួបប្រទះវា គាត់មានអារម្មណ៍ថាបានភ្ញាក់រសជាតិផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំទៅទៀត។ ដូច្នេះ ស្ត្រី
ជិនបាននិយាយថា នៅជាប់នឹងស្ថានសួគ៌គឺជាកន្លែងអធិប្បាយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 34 ទ្វាររបស់ចៀម (យ៉ូហាន ១០:៧-៩)

នៅផ្នែកនេះ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីរបៀបដែលក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបានស្ថាបនា។ គាត់បាននិយាយថា ដោយសារគ្រូគង្វាលទាំងអស់ត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាបុរសសក្តិសម ហើយគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគាត់ ពួកគេអាចធ្វើការបាន។ (១០:១) និយោជកគឺមានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ឥឡូវនេះយើងអាចរកឃើញទំនាក់ទំនងរវាងព្រះគ្រីស្ទនិងក្រុមជំនុំ។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា គាត់ជាទ្វាររបស់ចៀម (អ្នកជឿ)។

1. ទ្វារមានន័យថាអ្នកដែលចូលទៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះ។

កាលបើយើងចូលតាមទ្វារចូល ដើម្បីចូលទៅក្នុងផ្ទះសម្បែង ដើម្បីបានរថភ្លើង យើងគួរឆ្លងកាត់អន្ទាក់ ដើម្បីទទួលយន្តហោះ ហើយអ្នកដែលចូលទៅប្រទេសផ្សេង គួរចូលតាមទ្វារចូល។ ពេលដែលយើងចូលទៅស្ថានសួគ៌ តើយើងអាចចូលទៅស្ថានសួគ៌ដោយមិនចូលតាមទ្វារយ៉ាងដូចម្តេច?

គាត់បាននិយាយថាទ្វារនេះគឺគ្រាន់តែជាព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់; ទ្វារគឺរីករាយនិងរីករាយ។ វិវរណៈ 21:21 មានបន្ទូលថា៖ ឯទ្វារទាំងដប់ពីរមានគុជដប់ពីរ ទ្វារនីមួយៗធ្វើពីគុជតែមួយ ហើយផ្លូវនៃទីក្រុងគឺមានសុទ្ធ ដូចកញ្ចក់ថ្នាំTM។ គុជគឺស្រស់ស្អាតនិងល្អ។ វានិយាយថា "គុជមួយ" ។ នៅទីនេះលិខិតមួយគឺសំខាន់។ នេះបង្ហាញថាយើងគួរតែជឿលើព្រះយេស៊ូវតែមួយគត់ដែលមានលក្ខណៈសាមញ្ញ។ ទ្វារនាំទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះគឺមានតែមួយ។ សាសនាដទៃទៀតក្នុងលោកមិននាំមនុស្សទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ (កិច្ចការ ៤:១២)

2. ទ្វារមានន័យថាភាពរុងរឿងនៃសកម្មភាពរបស់អ្នកជឿ។

អត្ថបទរបស់យើង ខទី ៩ ខបាននិយាយថា “ខ្ញុំជាទ្វារ។ បើអ្នកណាចូលតាមខ្ញុំ អ្នកនោះ នឹងបានសង្គ្រោះ ហើយនឹងចូលទៅរកវាលស្មៅ™។ នៅទីនេះ ពាក្យ បំផ្លាញនឹងបាន សង្គ្រោះ ហើយនឹងចូល និងចេញ™ ចង្អុលទៅសកម្មភាពរបស់អ្នកជឿ។ ជំនឿមិនត្រឹម តែជាពាក្យប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាព។ ជំនឿមានជីវិតដែលវាមិនអាចជួយបានក្រៅ ពីត្រូវបានបើកសម្តែងជាសកម្មភាព។ ជាការពិតណាស់ សកម្មភាពនេះមានភាពចម្រុះ ចម្រើនក្នុងកម្រិតមួយនៃព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកជឿទទួលបានអាហារនៃព្រលឹងរបស់គាត់ដូចជា ចៀមតាមរយៈសកម្មភាពនេះ។ ម្យ៉ាងទៀត បើព្រលឹងអ្នកជឿទទួលបានព្រះគុណដូច ស្មៅ សកម្មភាពរបស់គាត់តែងតែអះអាងថាខ្លួនឯងជារបស់គ្រូក្លែងក្លាយ។ មានតែព្រះ គ្រីស្ទទេដែលជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដូចជាទ្វារ។ យើងគួរតែទទួលបានតែការដឹកនាំរបស់ ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ដើម្បីដឹកនាំដោយព្រះគ្រីស្ទ យើងត្រូវការគុណធម៌នៃការស្តាប់បង្គាប់ ប៉។

បើគ្មានគុណធម៌នៃការស្តាប់បង្គាប់ តើយើងត្រូវបានព្រះគ្រីស្ទដឹកនាំដោយរបៀបណា? ព្រះគម្ពីរបានប្រៀបធៀបថា អ្នកជឿគឺជាចៀមទាំងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញា ចាស់ជាមួយគ្នា។ ការពិតដែលថាចៀមស្តាប់បង្គាប់អ្នកគង្វាលគឺជាលក្ខណៈពិសេស របស់ចៀម។ កាលបង្ហាញចៀមស្រែកហៅឈ្មោះចៀម ស៊ីនៅវាល ហើយមករកគាត់ ហើយអង្គុយក្រោមដៃអ្នកគង្វាល។ ប្រសិនបើគាត់និយាយថាជឿលើគាត់ដោយគ្មានបេះ ដូងនៃការស្តាប់បង្គាប់ គាត់មិនអាចនិយាយថាជាអ្នកជឿបានឡើយ។ ការគោរពប្រតិបត្តិ

គឺជាគុណធម៌ដ៏ថ្លៃថ្លាដែលមិនអាចនិយាយបាន។ យោធាធ្វើឱ្យទាហានគោរពច្បាប់
យោធា ហើយពួកគេអនុវត្តកាតព្វកិច្ចការពារប្រទេស។ ព្រះធ្វើឱ្យយើងស្តាប់បង្គាប់ដោយ
ចិត្តផ្អែមល្ហែម ហើយសម្រេចបានការសង្គ្រោះរបស់យើង។ ហេព្រើរ ៥:៨-៩ មាន
ប្រសាសន៍ថា ឯ ទោះបីគាត់ជាកូនប្រុសក្តី គាត់បានរៀនស្តាប់បង្គាប់តាមរយៈការរងទុក្ខ។
ហើយត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះ គាត់បានក្លាយទៅជាប្រភពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្ប
ជានិច្ចចំពោះអស់អ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់” ទោះបីជាគាត់ជាវេជ្ជបណ្ឌិតដែលមានសមត្ថ
ភាពក៏ដោយ គាត់មិនអាចធ្វើការរកាត់អ្នកជំងឺមិនឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ ហើយក្រោយ
មកគាត់មិនអាចព្យាបាលគាត់បានឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 35 ទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកជឿ និងព្រះយេស៊ូវ (ប្តូរហាន ១០:៧-១០)

1. អ្នកជឿគឺដូចជាចៀម។

ចៀមគឺជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃមនុស្សដែលព្រះបានជ្រើសរើស។ មនុស្សមិនអាចបង្កើតវាបានទេ ប៉ុន្តែមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលបង្កើតពួកគេ។ សូមមើល 10:26-30 ។ ពួកគេគួរធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែពួកគេមិនគួរធ្វើតាមសំឡេងរបស់មនុស្សឡើយ។ ពួកគេដឹងថាពួកគេខ្លួនឯងត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះ។ ការដែលពួកគេស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយស្តាប់តាមវាជាភស្តុតាងនៃការបោះឆ្នោតរបស់ទ្រង់។ នោះគឺថា អ្នកជឿមានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះសេចក្តីពិត ហើយមានប្រាជ្ញាដើម្បីយល់ដឹងពីសំឡេងនៃអ្នកគង្វាល។ អ្នកដែលមានវាដឹងថាជាចៀមរបស់ព្រះដែលខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានជ្រើសរើស ហើយធានាដល់ការសង្គ្រោះ។ ដោយសារតែ Zwingli មានការធានាបែបនេះ ខណៈដែលគាត់ត្រូវបានចាក់ដោយលំពែងរបស់សត្រូវ ហើយត្រូវបានបង្អួចឈាម ហើយគាត់បាននិយាយថា “មិនអីទេ។ ទោះបីគេសម្លាប់រូបកាយខ្ញុំ ប៉ុន្តែមិនអាចសម្លាប់ព្រលឹងខ្ញុំបានឡើយ។”

2. ព្រះយេស៊ូវគឺដូចជាទ្វារនៃចៀម

អ្នកគង្វាលនាំចៀមទៅក្នុងហូង (10:16) ហើយគាត់នាំវាទៅក្នុងវាលស្មៅ។ ទ្វារចូលទៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះគឺមានតែព្រះគ្រីស្ទដែលមានជំនឿអរូបីប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកជួលនៃលទ្ធិសេរីនិយមមានទ្វារជាច្រើននៃស្វ័យភាពនៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃធម្មជាតិនិយមជាចម្បង។ ប៉ុន្តែមិន

មែនផ្តល់សេរីភាពពិតទេ តែគិតខុសដែលចៀមលេងជាមួយចោរ និងប្លន់ជាមួយគ្នា។ វាគឺជាការបង្រៀនរបស់អ្នកគង្វាលខុស ដែលដាក់ពួកគេចូលទៅក្នុងគុកនៃពិភពលោក។ បើខ្សែជីវិតអស្ចារ្យកាយដែលឆ្លងកាត់ពីលោកនេះទៅកាន់ពិភពនោះ បុរសជាប់គុកតែក្នុងលោកនេះប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែ 1) នៅពេលដែលចៀមរបស់ព្រះចូលទៅក្នុងទ្វារតែមួយគត់ដែលមានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ 2) ពួកគេទទួលបានសេរីភាពក្នុងការចូលនិងចេញផងដែរ 3) ពួកគេទទួលបានស្មៅដែលជាអាហារនៃជីវិត។ ១០:៩ មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែជាទ្វារ។ បើអ្នកណាចូលតាមខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងបានសង្គ្រោះ ហើយនឹងចូលទៅរកវាលស្មៅ™។ ទ្រឹស្តីនៃលទ្ធិសេរីនិយម គឺពិតជាទ្រឹស្តីនៃទាសករ។ ពួកអ្នកទ្រឹស្តីសេរីនិយមមើលងាយជំនឿអូប៊ី តែចូលទៅក្នុងផ្នត់ដែលស្វ័យភាពបង្កើត តែវាប៉ះពាល់ដល់ប្លង់ចៀមប៉ុណ្ណោះ។

អ្នកទ្រឹស្តីវិបត្តិមិនគិតថា ទ្វារនៃពិភពលោកខាងមុខដែលបទគម្ពីរបង្រៀននោះពិតទេ ប៉ុន្តែគេគិតថាជាស្រមោលទ្វារប៉ុណ្ណោះ។ សត្វចៀមមិនអាចចូលតាមទ្វារបានឡើយ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែប៉ះទ្វារជាប់ៗគ្នាប៉ុណ្ណោះ មានតែពួកវាអាស្រ័យនៅក្រោមស្រមោល ហើយក្រោកឈររង់ចាំវា។ ដូច្នេះ ទ្រឹស្តីវិបត្តិក៏បិទនៅក្នុងគុកនៃពិភពលោកនេះ ជាទាសករដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ យើងដឹងថាមានតែទ្រឹស្តីជំនឿអូប៊ីទេដែលដោះលែងមនុស្សហើយនាំពួកគេចូលទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដើម្បីក្លាយជាទ្វារចូលពិភពលោក។ បុរសដើម្បីរស់នៅក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណដោយជំនឿអូប៊ីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះពិតនិងសេរីភាពនិងអាហារ។ ជីវិតដែលត្រូវបិទក្នុងលោកនេះតែងតែមិនអាចគេចផុតពីការទ្វេសោកនៃជីវិតទាសករបានឡើយ

យ។ ព្រះជាម្ចាស់គង្វាលពិតប្រាកដនៃហ្វូងចៀម ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេជឿព្រះគ្រីស្ទ
ហើយពួកគេបានចូលរួមក្នុងការសង្គ្រោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 36 បញ្ញត្តិ និងសិទ្ធិអំណាច (យ៉ូហាន ១០:១៤-១៨) TM

ព្រះយេស៊ូវបានទទួលបញ្ញត្តិ (បញ្ជា) ឱ្យបោះចោលជីវិត ហើយទ្រង់ក៏បានទទួលឱ្យមាន ព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ។ គាត់បានយកនិម្មដែលព្រះប្រទានមកគាត់។ បន្ទាប់មកគាត់បាន និយាយថាអាកប្បកិរិយាបែបនេះគឺជា "អំណាច" ។ ហេតុអ្វីបានជាវាជាអំណាច?

1. ព្រះអម្ចាស់ទទួលស្គាល់ការគោរពប្រតិបត្តិជាអំណាច។

ការស្តាប់បង្គាប់គឺជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីឪពុក។ ដោយសារតែទំនាក់ទំនងរបស់ឪពុក និងកូនប្រុសគឺជាការប្រកបគ្នាដ៏សំខាន់ កូនប្រុសគួរ តែជោគជ័យចំពោះឪពុក ហើយគាត់គួរតែចុះសម្រុងជាមួយគាត់។ សីលធម៌នៃភាព ជោគជ័យ ឆាប់ជាសីលធម៌នៃការស្តាប់បង្គាប់។ ពាក្យនៃបញ្ញត្តិទី 5 បាននិយាយថា "គោរពឪពុកនិងម្តាយរបស់អ្នក" (នេះគឺជាបញ្ញត្តិដំបូងជាមួយនឹងការសន្យាមួយ) "ដើម្បី ឱ្យវាបានល្អជាមួយអ្នកហើយឱ្យអ្នករស់នៅបានយូរនៅលើទឹកដី" ។ (អេភ. ៦:២-៣) ការ ពន្យល់គឺជាការពិត។ ចំពោះការដែលកូនប្រុសគោរពមាតាបិតា មានន័យថា ជោគជ័យ នូវប្រព័ន្ធដើម ដើម្បីជាបួសគល់ គឺជាការបណ្តុះជីវិតឱ្យបានល្អ ដើម្បីការអភិវឌ្ឍន៍។ ដូច្នេះ ខ្លួនគាត់ក៏មានសុខភាពល្អ ហើយនឹងត្រូវបានអភិវឌ្ឍ។ វាមានន័យថា "អ្នកអាច មានអាយុវែង" ។ ដ្បិតកូនស្តាប់បង្គាប់ឪពុក ហើយទទួលបានគ្រប់យ៉ាងពីឪពុក។ ដូច នោះដែរ ព្រះយេស៊ូវបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះបិតាព្រះទ្រង់ទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្រប់ ទាំងការរបស់ឪពុកបានសម្រេច។ សូមមើល យ៉ូហាន ១០:១៧ ។ ដូច្នេះ អាកប្ប

កិរិយានៃការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់អាចនិយាយថាសិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់ដែលគាត់បាន ទទួលដោយឪពុកគាត់ផ្ទាល់។ (ខ ១៨ ខ)។ ព្រះគម្ពីរបានមានបន្ទូលថា ការស្តាប់បង្គាប់ នេះមានតម្លៃណាស់សម្រាប់គាត់ គាត់បានរៀនវាតាមរយៈការរងទុក្ខ។ នោះគឺ ហេព្រើរ ៥:៨-៩ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ទោះជាគាត់ជាកូនប្រុសក្តី គាត់បានរៀនស្តាប់បង្គាប់ តាមរយៈការរងទុក្ខ។ ហើយត្រូវបានធ្វើឲ្យបានល្អឥតខ្ចោះ នោះទ្រង់បានក្លាយជាប្រភព នៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដល់អស់អ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់™។

មនុស្សជាច្រើនយល់ថាការស្តាប់បង្គាប់ជាសីលធម៌របស់មនុស្សទូទៅខ្សោយ។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះគឺការគោរពតាមការពិតនិងការគោរពតាមអំណាចនោះគឺជា អំណាច។ លូសើរបាននិយាយថា ឯ ការគោរពប្រតិបត្តិគឺប្រសើរជាងអព្វតហេតុ ™ ។ ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីឪពុក ដោយការគោរពតាមបញ្ញត្តិ (បញ្ញត្តិឲ្យស្លាប់ និងបញ្ញត្តិឲ្យរស់ឡើងវិញ) ដែលព្រះយេស៊ូវបានទទួលពីឪពុក។ (១០: ១៧) ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកចំពោះកូនរបស់គាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បី រួបរួមជាមួយនឹងកូនប្រុសរបស់គាត់។ សហជីពនេះគឺជាអំណាចនៅក្នុងកូនប្រុសរបស់គាត់។ យ៉ូហាន 3:35 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯព្រះវរបិតាស្រឡាញ់ព្រះរាជបុត្រា ហើយបាន ប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់មកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ទ្រង់™។

2. ព្រះអម្ចាស់ទទួលស្គាល់ការគោរពប្រតិបត្តិជាសិរីរុងរឿង។

ព្រះយេស៊ូត្រូវបានគិតថា ការសោយទិវង្គតនៃដង្ហាយធូនរបស់ទ្រង់តាមបញ្ជារបស់ព្រះវរបិតាជាព្រះរបស់ទ្រង់គឺជាសិរីល្អ ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយថា៖ ឯឱព្រះវរបិតាអើយ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមទ្រង់ចុះ™។ បន្ទាប់មកមានសំឡេងមួយមកពីស្ថានសួគ៌ថា៖ ឯខ្ញុំបានលើកតម្កើងវា ហើយខ្ញុំនឹងលើកតម្កើងវាម្តងទៀត™។ (យ៉ូហាន ១២:២៨) គាត់បានចង្អុលទៅកាន់មរណភាពរបស់គាត់។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៧:១ ។ សាវ័កក៏បានធ្វើតាមគំនិតរបស់គាត់ ហើយអរសប្បាយដែលគេរាប់ថាការស្លាប់របស់ខ្លួនសមនឹងរងនូវការបង្គាប់កេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់គាត់។ (សកម្មភាព ៥:៤១) សេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះបានមកពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។ ស្នេហាមិនដឹងថាការលះបង់និងការបម្រើជាការខិតខំជាជាងសិរីរុងរឿងឡើយ។ ទុក្ខរបុគ្គលម្នាក់ទើបលើពូថៅដើម្បីកាត់ករបស់គាត់។ មូលហេតុដែលគាត់ធ្វើដូច្នេះ គឺដោយសារគាត់បានដឹងថាការស្លាប់របស់គាត់គឺជាសិរីរុងរឿងដ៏អស្ចារ្យ។ អ្នកជឿទាំងអស់មិនអាចធ្វើវាបានទេ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមានអំណាច ពួកគេក៏អាចធ្វើដូច្នោះដែរ។ ឯ ហើយឱព្រះអម្ចាស់អើយ នោះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់។ ដ្បិតអ្នកនឹងប្រគល់ដល់មនុស្សតាមការដែលគាត់ធ្វើ™។ (ទំនុកដំកើង ៦២:១១)។ ការគិតថាយើងគ្មានអំណាចណាមួយគឺសក្តិសមនៅចំពោះព្រះ និងចិត្តសក្តិសមដើម្បីទទួលបានព្រះគុណ។

3. អំណាច (សិទ្ធិអំណាច) នៃការស្លាប់ និងអំណាច (សិទ្ធិអំណាច) នៃការរស់ឡើងវិញ

សំខាន់បុរសនោះបានទទួលសិទ្ធិអំណាចពីគ្រប់សត្វ។ វាគឺជាអំណាចដើម្បីក្លាយជាអ្នកស្នងនៃអ្វីៗទាំងអស់។ ប៉ុន្តែ កាលដែលបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះគាត់បានបាត់

បង់សិទ្ធិអំណាច។ ពួកគេត្រូវស្លាប់ដោយការស្លាប់ដោយគ្មានអាជ្ញាធរ ប៉ុន្តែមិនបានរស់ឡើងវិញឡើយ។ ពួកគេបានក្លាយជាទាសករនៃសេចក្តីស្លាប់។ (ហេ. ២:១៥) មរណភាពបានក្លាយជាស្តេចលើពួកគេ។ (រ៉ូម ៥:១៤) គាត់បានសម្លាប់ពួកគេយ៉ាងវេទនា ប៉ុន្តែបានផ្ទេរខ្លួនទៅកណ្តាប់ដៃសត្រូវរបស់គាត់។ លោកមិនបានហៅទេវតានៃដែនដីទាំង ១២ នោះទេ។ គាត់បានអត់ទោសអំពើបាបរបស់ហ្វូងមនុស្សដែលបានផ្តាច់គាត់ ហើយបានស្លាប់នៅក្នុងការអធិស្ឋានដល់ឪពុក។ វាជាការស្លាប់របស់អាជ្ញាធរ។ ក្នុងចំណោមអ្នកជឿទូទៅ មានមនុស្សជាច្រើនត្រូវស្លាប់ដោយអំណាចដោយព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ឧទាហរណ៍ វាដូចជា Darlington; ពួកបរិសុទ្ធម្នាក់បានស្លាប់ដោយការសើចចំអកជាមួយមិត្តភក្តិរបស់គាត់ដែលឡោមព័ទ្ធនៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់បានទទួលសិទ្ធិអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញ។ គាត់បានយកឈ្មោះលើសេចក្តីស្លាប់ ហើយត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ក. ដូច្នេះហើយ គាត់បានទទួលកូនសោនៃសេចក្តីស្លាប់ និងសេចក្តីស្លាប់ និងអំណាចដើម្បីប្រោសមនុស្សស្លាប់ទាំងអស់ (អ្នកជឿ) ឱ្យរស់ឡើងវិញ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 37 ភស្តុតាងនៃលោកយ៉ូហានបាទីស្ទ និងភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ (យ៉ូហាន ១០:៤០-៤២)

ទោះបីជាលោកយ៉ូហានបាទីស្ទមិនបានធ្វើអព្វកហេតុណាមួយក៏ដោយ គាត់បានប្រកាសអំពីព្រះយេស៊ូវយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ស្របតាមពាក្យដែលលោកបានប្រកាសនោះត្រូវបានបង្ហាញថាជារឿងពិត។ ដូច្នេះ មនុស្សជាច្រើនបានជឿព្រះយេស៊ូវ។ អ្វីដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវការគឺដើម្បីប្រកាសព្រះយេស៊ូវយ៉ាងត្រឹមត្រូវ; រឿងដើម្បីប្រតិបត្តិអព្វកហេតុមិនមែនជាបញ្ហាសំខាន់ទេ។ សំខាន់ដែលការប្រកាសរបស់លោកចំពោះលោកយេស៊ូវគឺជាការពិត។

1. ទីបន្ទាល់របស់បាទីស្ទយ៉ូហានគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាសេចក្តីពិតដើម្បីវិនិច្ឆ័យប្រវត្តិសាស្ត្រ ដូចដែលបានប្រកាសដោយផ្ទាល់ វាប្រសើរជាងការប្រតិបត្តិអព្វកហេតុ។ គឺ 55:10-11 បាននិយាយថា “ដ្បិតភ្ញៀវ និងព្រិលធ្លាក់ពីស្ថានសួគ៌ ហើយមិនត្រលប់មកទីនោះវិញទេ គឺត្រូវស្រោចទឹកផែនដី បង្កើតជាពន្លក ហើយផ្តល់គ្រាប់ពូជដល់អ្នកសាបព្រោះ និងនំប៉័ងដល់អ្នកបរិភោគ។ ពាក្យរបស់ខ្ញុំគឺចេញពីមាត់របស់ខ្ញុំ។ វានឹងមិនត្រឡប់មកខ្ញុំវិញទេឡើយ ប៉ុន្តែវានឹងសម្រេចបាននូវអ្វីដែលខ្ញុំមានគោលបំណង ហើយនឹងទទួលបានជោគជ័យក្នុងកិច្ចការដែលខ្ញុំចាត់ឱ្យមក™។ កាលដែលយ៉ូហានបាទីស្ទបានប្រកាសថាព្រះយេស៊ូវទ្រង់មិនបានធ្វើដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ទីបំផុតពាក្យនេះបានបង្ហាញប្រសិទ្ធភាពដោយផ្ទាល់។ លូកា 3:2 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯក្នុងអំឡុងពេលបព្វជិតភាពរបស់អាណ្តា

ស និងកែផាស នោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានមកដល់យ៉ូហាន ជាកូនរបស់សាការីនៅទីរហោស្ថាន™។

អ្វីដែលត្រូវបានប្រកាសដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវមិនដែលត្រូវទម្លាក់ចុះមកលើផែនដីឡើយ។ លទ្ធផលដែលសាំយូអែលក៏បានបង្រៀនអ៊ីស្រាអែលដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានបង្ហាញថាពាក្យរបស់គាត់មិនត្រូវបានទម្លាក់ចុះមកលើផែនដីឡើយ។ (១ សាំ ៣:១៩-២១)

2. យ៉ូហានបាទីស្ទបានប្រកាសតែងតែមានតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។

លូកា 3:16-17 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ យ៉ូហានបានឆ្លើយទៅពួកគេទាំងអស់គ្នាថា៖ បំប៉នធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឱ្យអ្នករាល់គ្នា ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលខ្លាំងជាងខ្ញុំនឹងមក ខ្សែស្បែកជើងរបស់អ្នកនោះ ខ្ញុំមិនសមនឹងស្រាយទេ។ ទ្រង់នឹងធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឱ្យអ្នក ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងភ្លើង។ ចង្រានរបស់គាត់នៅក្នុងដៃគាត់ ដើម្បីបោសសម្អាតវាលស្រូវ ហើយប្រមូលស្រូវដាក់ក្នុងជង្រករបស់គាត់ ប៉ុន្តែចំបើងគាត់នឹងឆេះដោយភ្លើងមិនចេះរលត់™។ ហើយយ៉ូហាន 1:19-27 បាននិយាយថា បាទីស្ទយ៉ូហានបានប្រកាសតែព្រះយេស៊ូវដោយស្មោះត្រង់ ហើយគាត់បាននិយាយយ៉ាងច្បាស់ថា ខ្លួនគាត់មិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទទេ។ គាត់បាននិយាយថា គាត់មិនសមនឹងដោះខ្សែស្បែកជើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ។ (១:២៧) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យ៉ូហាន ៣:៣០ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ គាត់ត្រូវតែកើនឡើង ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវតែថយចុះ™។ ដូចដែលយើងឃើញថា បាទីស្ទយ៉ូហានមិនបានយកសូម្បីតែបន្តិចនៃសិរី

រុងរឿងរបស់ព្រះយេស៊ូវសម្រាប់ខ្លួនគាត់។ ដូចជាការប្រកាសរបស់លោកចំពោះលោក
យេស៊ូវត្រូវបានបើកបង្ហាញយ៉ាងបរិសុទ្ធ។ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើការជាមួយនឹងការប្រកាសបែប
នេះ។ ការប្រកាសបែបនេះគួរតែបង្កើតផលនៅគ្រប់ពេលវេលាគ្រប់ទីកន្លែង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 38 ចូរកាន់ឱកាសដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឱ្យ (យ៉ូហាន ១១:៩-១០)

ពេលលោកយេស៊ូវនឹងទៅស្រុកយូដាដើម្បីព្យាបាលជំងឺឡាសារ នោះពួកសិស្សរបស់លោក បានហាមឃាត់ព្រោះការទៅទីនោះមានគ្រោះថ្នាក់។ ប៉ុន្តែ លោកយេស៊ូវបានមាន ប្រសាសន៍ថា ពេលវេលាជាឱកាសនៃការងាររបស់លោក ហើយបន្ទាប់មកបានទៅទី នោះ។

1. ឱកាសដែលព្រះប្រទានគឺបច្ចុប្បន្នកាល។

ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែនោះមិនមានដប់ពីរម៉ោងទេឬ? ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក គាត់ បានដឹងថា អំណោយដែលត្រូវនិយាយគឺជាឱកាសដែលព្រះបានប្រទាន។ យើងមិនដឹង អនាគតរបស់យើងទេ។ យើងមិនដឹងថាពេលវេលាជារបស់ខ្ញុំឬអត់នោះទេ។ យើងមាន អំណោយជាអំណោយរបស់ព្រះ។ ការដែលខ្ញុំនៅរស់នៅពេលនេះ មិនមែនជារឿងចៃដន្យ ទេ។ I Sam 2:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវទ្រង់សម្លាប់ ហើយប្រោសឱ្យមានជីវិត។ គាត់ចុះទៅស៊ីអូល ហើយក្រោកឡើង™។ ទោះបីជាពិភពលោកនេះគឺជាជ្រលងនៃ សេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែការពិតដែលខ្ញុំនៅមានជីវិតគឺជាព្រះគុណរបស់ព្រះ។ យុវជន នោះមើលងាយបច្ចុប្បន្នកាល។ ពួកគេថាបន្ទាប់ពីពួកគេសិក្សាច្រើនហើយនិយាយថារស់ នៅត្រឹមត្រូវហើយពួកគេចំណាយថ្លៃដោយឥតប្រយោជន៍។

ប៉ុន្តែពួកគេខ្លួនឯងត្រូវបានបញ្ឆោត។ ពួកគេក៏គួរកាន់បច្ចុប្បន្នកាលជាឱកាសនៃជីវិតពិត។ មិត្តភក្តិដែលលេងជាមួយខ្ញុំជាមួយគ្នាកាលពីអតីតកាលរបស់ខ្ញុំបានស្លាប់ស្ទើរតែបាត់បង់

ជីវិត ខ្ញុំគិតថាសោកស្តាយក្នុងជីវិតដែលនៅសេសសល់។ មិនតែប៉ុណ្ណោះខ្ញុំបានឃើញថា មានកុមារជាច្រើនបានស្លាប់។ បន្ទាប់មកការពិតដែលខ្ញុំនៅរស់គឺចេញពីអំណោយពិសេស។ នៅពេលដែលខ្ញុំបានឆ្លងកាត់ប៉ារ៉ាឡែលទី 38 ជាយូរយារណាស់មកហើយ ខ្ញុំបានទទួលបទពិសោធន៍នៃការផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ពិសេសរបស់ព្រះ។ វាជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលនៅពេលដែលក្រុមគ្រួសាររបស់យើងបានជិះលើរថយន្តជាមួយនឹងបន្ទុកជាច្រើន ហើយបានមកដល់ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃបន្ទាត់នៃ 38 ដីក្រេ; ទំនិញមួយបានមកពីមុខរថយន្តរបស់យើង ហើយបានទទួលបន្ទុករបស់យើង។ មានមនុស្សជាច្រើនបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅពេលដែលទំនិញត្រូវបានបញ្ឈប់មុនពេលរថយន្តរបស់យើងដើម្បីផ្ទេរបន្ទុករបស់យើង ខ្ញុំបានយល់ពីសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះ ហើយបានផ្ទេរអំណរគុណដល់ព្រះដែលបានបញ្ជូនខ្ញុំទៅកូរ៉េខាងត្បូង។ ម្តងទៀត។ ខ្ញុំបានដឹងថាបច្ចុប្បន្នគឺជាឱកាសដែលព្រះប្រទាន។

2. ចូរយើងរស់នៅតាមឱកាសដែលព្រះប្រទានឱ្យ។

ពន្លឺគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃព្រះគុណដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទាន។ ក្នុងចំណោមសត្វទាំងអស់ ពន្លឺត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅពេលបឋម។ ដូចជាពន្លឺមានសារៈសំខាន់ណាស់ តាមពិតវាធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់រស់ឡើងវិញ និងការពារ។ ពន្លឺធ្វើឱ្យយើងមើលឃើញ និងយល់។ នៅពេលយប់ដែលមានពន្លឺយើងអាចមើលឃើញ។ ពន្លឺ (ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) ធ្វើឱ្យយើងឃើញព្រះ។ ពន្លឺត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការរូបរាងនៃពណ៌ជាច្រើន។ តើពណ៌ឥន្ទធនូស្អាតប៉ុណ្ណា? ដូចដែលវាត្រូវបានរូបរាងវាត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាពណ៌ស។ (ពណ៌នៃព្រះអាទិត្យ) ដូចគ្នានឹងព្រះបានប្រទានអំណោយដល់មនុស្សម្នាក់ៗដែរ។ ពួកបរិសុទ្ធ

ដែលទទួលអំណោយនោះត្រូវបានរូបរួមគ្នាយ៉ាងល្អ ហើយក្លាយជាភាពតែមួយ សាសនា
ចក្រពិតដើម្បីប្រកាសព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានស្ថាបនាឡើង។ ដូច្នេះការរូបរួមរបស់ពួកបរិសុទ្ធ
ទាំងអស់គឺមានតម្លៃមិនអាចនិយាយបានឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 39 គោលគំនិតនៃពេលវេលានៃអ្នកដែលប្រតិបត្តិក្នុងពន្លឺ (ប្រការ ១១: ៩-១០)

ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលអំពីគោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ទ្រង់នៅក្នុងអត្ថបទ ហើយ ក៏បង្ហាញពីទស្សនៈនៃពេលវេលាដែលអ្នកជឿទាំងអស់គួរធ្វើ។

1. អ្នកជឿគួរឆ្លុះបញ្ចាំងពីអតីតកាល។

1) អតីតកាលគឺអាក្រក់ណាស់។ ពេលវេលាដែលសុវត្ថិភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងដើរកាត់ ជ្រលងភ្នំនៃសេចក្តីស្លាប់ជាបន្ទាន់គឺជាអតីតកាល។ ដូចដែលយើងរំលឹកអតីតកាលដ៏ អាក្រក់នោះ យើងមាននៅក្នុងបេះដូង ដើម្បីត្រលប់ទៅជ្រលងភ្នំដ៏អាក្រក់នៃអតីតកាល ម្តងទៀត។ សម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូបដែលដើរលើផ្លូវនៃបញ្ហា គាត់មានពេលត្រូវស្លាប់ស្ទើរ តែម្នាក់ ឬច្រើន។ យើងមានបទពិសោធន៍នៃការស្លាប់របស់យើងនៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅ របស់យើង។ ប៉ុន្តែយើងបានឆ្លងកាត់អ្វីៗទាំងអស់។ យើងគួរទទួលស្គាល់ថា កិច្ចការ ដែលត្រូវធ្វើនោះមិនមែនជាអំណាចរបស់ខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែជាអំណាចនៃព្រះម្តងទៀត។ អាស្រ័យហេតុនេះ នៅពេលដែលយើងរំលឹកអតីតកាលដ៏អាក្រក់ ជំនឿរបស់យើងគួរតែ ត្រូវបានពង្រឹង។

2) អតីតកាលគឺរីករាយ។ ហេតុអ្វីបានជាអតីតកាលដ៏អាក្រក់មានអារម្មណ៍? វាគឺជារឿង ដែលបានកើតឡើងដោយគិតថាជារឿងដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយបានរស់

ឡើងវិញ។ អតីតកាលមិនមែនជាអតីតកាលឥតប្រយោជន៍ដែលមិនផ្តល់លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ នៃក្តីសង្ឃឹម។ អតីតកាលគឺមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន និងគ្មានន័យ។ វាគឺជាអតីតកាលដែល ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដែលអាចធ្វើអោយមនុស្សទាំងអស់ របស់ព្រះរស់ឡើងវិញ ហើយនៅតែគ្មានទីបញ្ចប់ ហើយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ដែល បន្ទាប់ពីបានសម្អាតសកលលោកទាំងអស់ ហើយក៏នៅតែត្រូវបានយកឈ្នះ។ Ah គាត់ក៏ ត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញនៅក្នុងរូបកាយដ៏រុងរឿង។

2. អ្នកជឿគួរកាន់វត្ថុបច្ចុប្បន្ន។

1) បច្ចុប្បន្នគឺរងទុក្ខ។ បច្ចុប្បន្នមានបញ្ហាជាច្រើន។ បច្ចុប្បន្ននេះពោរពេញដោយទុក្ខ លំបាកដែលពិបាកសម្រេចចិត្តថាជាផ្លូវនេះ ឬផ្លូវនោះ។ ប៉ុន្តែយើងចាំថាទុក្ខជាគ្រាប់ពូជនៃ ការរីករាយ™។ សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត យើងគួរចងចាំពាក្យថា “មុនពេលខ្ញុំរងទុក្ខ ខ្ញុំ បានរង្វេង។

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ខ្ញុំរក្សាពាក្យរបស់អ្នក™។ (ទំនុក. ១១៩:៦៧) ទុក្ខវេទនាហាក់ដូចជាសត្រូវ របស់យើងដែលគំរាមកំហែងយើង ហើយមករកសម្លាប់យើង។ ប៉ុន្តែវាគឺជាមិត្តដែលផ្តល់ ពរដល់គាត់ហើយទុកគាត់ឱ្យអ្នកដែលទទួលយកវាយ៉ាងល្អ។

2) បច្ចុប្បន្នគឺមានតម្លៃ។ យើងត្រូវបានគេសងវិញនៅអនាគតរបស់យើង ដោយយើងធ្វើ ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន។ ទីបំផុតបច្ចុប្បន្នបានដោះស្រាយភាពអស់កល្បជានិច្ច។ ដូចយើង

ឃើញថា បច្ចុប្បន្នគឺជាពេលវេលា ប៉ុន្តែវាមានតម្លៃដូចជាអស់កល្បជានិច្ច។ អ្នកដែល
ចំណាយបច្ចុប្បន្ន គឺត្រូវចំណាយអស់កល្បជានិច្ច។

3. អ្នកជឿគួរប្រព្រឹត្តចំពោះអនាគតឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។

1) អនាគតគឺជាអ្វីដែលយើងមិនដឹង។ វាត្រូវបានលាក់នៅក្នុងតង់នៃភាពងងឹត។ មនុស្ស
ជាច្រើនមិនដឹងថាពេលគេព្រងើយកន្តើយទៅថ្ងៃអនាគតវាជារូបរាងដឹងថាពេលគេដឹង
ហើយគេនឹងមានសុភមង្គល។ តាមពិត ដោយគាត់មិនដឹងថាមានសុវត្ថិភាពក្នុងការជឿ
លើព្រះអម្ចាស់។ ដូចដែលយើងមិនដឹងយើងជឿលើវា។ យើងមិនគ្រប់គ្រងតង់ប្តូកនៃ
អនាគតទេ។ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់ជ្រាបហើយអះអាងថាវា។ ដូច្នេះ យើងមិនដឹងថាវាមិនមែនជា
បញ្ហារបស់យើងទេ ព្រោះយើងដឹងថាព្រះគឺជាភាពគ្រប់គ្រាន់របស់យើង។ ហើយយើងក៏
មានភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការជឿលើទ្រង់ដែរ។

2) អនាគតគឺជាផ្នែកមួយដ៏ម្សិទ្ធផ្សាច់យកក្តីសង្ឃឹម។ ដោយសារព្រះប្រទានពរដល់
មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស ទ្រង់ប្រទានច្រើនជាងពេលអនាគត។ ហើយគាត់ផ្តល់របស់ធំ
ជាងនេះ។ អនាគតត្រូវបានហៅសម្រាប់ប្លែកនៃពរជ័យដែលប្រជាជនដែលបានជ្រើស
រើសនឹងទទួលបាន ។ ព្រះធ្វើឱ្យមនុស្សលោកីយ៍នេះពោរពេញទៅដោយបច្ចុប្បន្នកាលដ៏
បរិបូរណ៍ ប៉ុន្តែប្រទានពរជ័យនៃអនាគត ដែលជាសិរីល្អនៃពិភពលោកខាងមុខដល់ពួកបរិសុទ្ធ
ដែលបានជ្រើសរើស

សេចក្តីអធិប្បាយ 40 ទទួលការធានាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន ១១:២៤-២៦)

យើងមិនអាចជឿលើជីវិតក្នុងលោកនេះបានទេ។ សព្វថ្ងៃនេះអត្រានៃការស្លាប់នៅក្នុង
ពាក្យគឺមនុស្សម្នាក់ក្នុងមួយវិនាទី។ តើបញ្ហាអ្វីដែលប្រជាជាតិទាំងអស់ផ្ដោតលើការ
សិក្សា? វាគឺជាការសិក្សាដើម្បីសម្លាប់មនុស្សជាច្រើន។ ទោះបីជាចុងក្រោយបុរសត្រូវ
ស្លាប់ក៏ដោយ ក៏បុរសសិក្សាដើម្បីសម្លាប់បុរសគ្នាទៅវិញទៅមក។ ម្នាលអារុសោ
ទាំងឡាយ គ្រាដែលអវតារនៃលោកីយ៍ជិតមានសង្គ្រាមច្រើនហើយ ទើបប្រាកដថា ស
ង្គ្រាមគួរជាសង្គ្រាមនៃពិភពលោកទាំងមូល ។ ដូចដែលពិភពលោកទាំងអស់នឹងកើតឡើង
វាជាគ្រោះថ្នាក់ដែលមនុស្សភាគច្រើនអាចនឹងត្រូវស្លាប់។ ប្រសិនបើយើងមានបុរសដើម្បី
មានគំនិត វាជាបញ្ហាបន្ទាន់ដើម្បីទទួលបានការធានាអំពីជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

1. ទោះបីជាអ្នកជឿបានស្លាប់ក៏ដោយ ក៏ព្រលឹងរបស់គាត់នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញដោយ
ព្រះគ្រីស្ទ។

មថ ១០:២៨ មានប្រសាសន៍ថា បើហើយកុំខ្លាចអស់អ្នកណាដែលសម្លាប់រូបកាយ តែមិន
អាចសម្លាប់ព្រលឹងឡើយ។ ជាជាងខ្លាចព្រះអង្គដែលអាចបំផ្លាញទាំងព្រលឹង និងរូបកាយ
នៅក្នុងនរក។ “។ នៅក្នុងអត្ថិភាពរបស់យើងខាងលើនៃព្រលឹងទាំងអស់គឺមានតម្លៃ។
សេក 12:1 មានប្រសាសន៍ថា៖ បុព្វបទនៃព្រះយេស៊ូវគឺទាក់ទងនឹងសាសន៍អ៊ីស្រាអែ
ល៖ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បានលាតសន្ធឹងលើផ្ទៃមេឃ ហើយបានបង្កើតផែនដី ហើយបង្កើត
វិញ្ញាណនៃមនុស្សនៅក្នុងទ្រង់ថា៖ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ វាបង្ហាញថា ការធ្វើឱ្យ

ព្រលឹងដូចជាការបង្កើតស្ថានសួគ៌និងផែនដីគឺពិបាកណាស់។ ព្រលឹងមានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងមូល។ (Mt 16:26) វាពិតជាមានតម្លៃដែលមិនអាចនិយាយបានថាព្រលឹងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយព្រះគ្រីស្ទ។ David Brainard បាននិយាយនៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់ថា “ខ្ញុំចូលទៅក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច។ ទោះបីជាខ្ញុំគិតពីភាពអស់កល្បជានិច្ចក៏ដោយវាផ្ដុំមណ្ឌល។ ប៉ុន្តែ តើខ្ញុំត្រូវនិយាយយ៉ាងណាចំពោះការដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់? ខ្ញុំខ្លាចវា ទោះបីខ្ញុំគិតតែពីវាក៏ដោយ™។ ពិតជាត្រឹមត្រូវ។ អ្នកជឿរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយរស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទអស់កល្បជានិច្ច សេចក្ដីអំណរគឺអស្ចារ្យណាស់ដែលមិនអាចនិយាយបាន។ នៅពេលដែលទុក្ខរបុគ្គលម្នាក់ត្រូវបានសម្លាប់ គាត់បានប្រាប់ទៅពេជ្ឈយាតថា “អ្នកយកជីវិតរបស់ខ្ញុំដែលពិបាកនឹងមើលថែ មកក្នុងជីវិតដែលខ្ញុំមិនអាចបាត់បង់ ទោះបីជាខ្ញុំបាត់បង់ក៏ដោយ!” ក្នុងនាមជាកវីជនជាតិអង់គ្លេស Tennyson បានចាកចេញពីពិភពលោក មានបុរសម្នាក់បានសួរគាត់ថា “តើអ្នកចង់បានអ្វី?” បន្ទាប់មកគាត់បានឆ្លើយថា៖ ឋានៈ ការនិមិត្តថ្មីរបស់ព្រះ™។

2. អ្នកជឿនឹងរស់ឡើងវិញដោយព្រះគ្រីស្ទ។

1) បទគម្ពីរចែងថា ការរស់ឡើងវិញគឺដូចជារត្នដែលបន្ទាប់ពីគ្រាប់ពូជត្រូវបានដាំហើយពន្លកក៏ចេញមក។ (កូរិនថូសទី១ ១៥:៣០-៣៨, ៤២-៤៤) កាលដែលកសិករដាំគ្រាប់ពូជ នោះដុំនោះរលួយ។ ប៉ុន្តែមេរោគនៅក្នុងនោះចូលទៅក្នុងពន្លកហើយចេញមកក្រៅ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយគ្រាប់ធញ្ញជាតិមានថាមពលដែលជីវិតចេញមក។ វាមានប្រភពថាទោះបីជាវាត្រូវបានដុំឡើងសម្រាប់ជាច្រើនពាន់នាក់វាត្រូវបានស្លាប់និងចេញពីវា

នៅក្នុងជីវិត។ បុរសជនជាតិអង់គ្លេស Wilkinson បានទទួលថ្មមួយនៅក្នុងផ្នូរបស់ស្តេចអេហ្ស៊ីប។ មានសណ្តែកពីរបីនៅក្នុងនោះ។ បន្ទាប់មកពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ 3000 ឆ្នាំមុន។ ពេលដាំលើដី ពន្លកចេញពីដីក្នុងរយៈពេល៣០ថ្ងៃ ហើយធំឡើង។ ប្រសិនបើសណ្តែកចេញពីដីបន្ទាប់ពី 3000 ឆ្នាំតើបុរសមិនអាចចិញ្ចឹមដោយព្រះគ្រីស្ទបានទេ? សត្វក្រៀលបានរស់នៅក្នុងដីអស់រយៈពេល៥ឆ្នាំមកហើយ ទើបក្តាន់ចេញពីដី។ បុរសនោះមិនអាក្រក់ជាងសត្វស្តេសទេ? ប្រសិនបើបុរសនោះបានទទួលការប្រោសលោះដោយព្រះគ្រីស្ទ នោះគាត់នឹងរស់ឡើងវិញដោយព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សតាមរូបភាពរបស់គាត់។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៦) ប៉ុន្តែបទគម្ពីរមិនបានបង្ហាញថាទេវតាដែលបានបង្កើតក្នុងរូបព្រះទេ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ពួកបរិសុទ្ធនឹងវិនិច្ឆ័យពួកទេវតា។ (កូរិនថូស ទី១ ៦:៣) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ គម្ពីរចែងថាពួកបរិសុទ្ធរង់ចាំភាពពេញលេញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

(រ៉ូម ៨:១៩) យើងមិនសង្ឃឹយទេថាសត្វទាំងអស់កំពុងរង់ចាំមនុស្សព្រះច័ន្ទ ផ្កាយនៅស្ថានសួគ៌មានសម្រាប់មនុស្ស។ ព្រះបានបង្កើតផ្កាយព្រះច័ន្ទហើយទ្រង់ "ហើយព្រះមានបន្ទូលថា" សូមឱ្យមានពន្លឺនៅក្នុងផ្ទៃមេឃដើម្បីញែកថ្ងៃចេញពីយប់។ ហើយទុកឱ្យវាទុកជាទីសំគាល់ និងតាមរដូវ ហើយសម្រាប់ថ្ងៃ និងឆ្នាំ ហើយទុកឱ្យវាជាពន្លឺនៅលើផ្ទៃមេឃដើម្បីបំភ្លឺផែនដី™។ ហើយវាក៏ដូច្នេះ។ ហើយព្រះបានបង្កើតពន្លឺដ៏អស្ចារ្យពីរជាពន្លឺធំជាងសម្រាប់គ្រប់គ្រងពេលថ្ងៃ និងពន្លឺតិចសម្រាប់គ្រប់គ្រងពេលយប់និងផ្កាយ។ ហើយព្រះបានកំណត់ពួកគេនៅលើផ្ទៃមេឃ ដើម្បីបំភ្លឺផែនដី គ្រប់គ្រងលើថ្ងៃទាំងយប់ និងញែកពន្លឺ

ចេញពីភាពងងឹត។ ហើយព្រះបានទតឃើញថាវាជាការល្អ។ ហើយមានពេលល្ងាច ហើយមានពេលព្រឹក ជាថ្ងៃទីបួន™។ (លោកុប្បត្តិ ១:១៤-១៩)

ជាពិសេស ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតអ្វីៗពីកំណើតរបស់យើងយ៉ាងសំខាន់។ មនុស្សខាង ក្នុងនៅក្នុងអ្នកជឿរបស់យើង កាន់តែមានសារជាថ្មី នៅពេលដែលមនុស្សខាងក្រៅត្រូវ បានខូច ហើយនៅពេលដែលវាត្រូវបានវាយប្រហារដោយទុក្ខលំបាក វាទទួលបាន ថាមពលកាន់តែច្រើន។

មនុស្សខាងក្រៅចូលចិត្តពិភពលោក ចង់បានវា ព្រោះវាជួបនឹងទុក្ខវេទនា និងទុក្ខលំបាក ដែលគាត់បាត់បង់អំណាច។ បន្ទាប់មកមនុស្សខាងក្នុងទទួលបានអំណាចដើម្បីចេញពី ព្រះ។ (២កូរិនថូស ៤:១៦)។ អំណាចនេះគឺជាអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពោលគឺ អំណាចនៃការរស់ឡើងវិញ អំណាចបែបនេះមិនមាននៅក្នុងពិភពនៃសត្វ និងស្មៅ និងដើម ឈើឡើយ។ បទពិសោធន៍បែបនេះកើតមានចំពោះតែអ្នកជឿប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុនេះហើយ បានជាលោកប៉ូលពោលថា៖ ឯអ្នកល្ងង់អើយ! អ្វីដែលអ្នកសាបព្រោះមិនមានជីវិតឡើយ លុះត្រាតែវាស្លាប់។ ឯ (១កូរិនថូស ១៥:៣៦) ពេលយើងស្លាប់ យើងមានបទពិសោធន៍នៃ ជីវិត។ គ្រូ Moody បានទៅសួរសុខទុក្ខជនជាតិអង់គ្លេស ហើយបានជួបអ្នកជំងឺម្នាក់ ទោះបីជាគាត់បានដេកអស់រយៈពេល 40 ឆ្នាំដោយសារឆ្អឹងខ្នងរបស់គាត់ត្រូវបានប៉ះពាល់ ក៏ដោយ បន្ទប់អ្នកជំងឺរបស់គាត់បានក្លាយទៅជាឋានសួគ៌សម្រាប់គាត់បានទទួលយកព្រះ អម្ចាស់។ អំណាចនៃជីវិត ទីបំផុតគាត់បានទទួលផលនៃការរស់ឡើងវិញ។

2) ការរស់ឡើងវិញមិនមែនជាកម្រិតដែលរាងកាយនឹងត្រូវជួសជុលដើម្បីជឿលើពិភពលោកនេះទេ។ ព្រោះហេតុដែលបុរសមិនជឿពាក្យនៃបទគម្ពីរ ដឹងថា ការរស់ឡើងវិញក្នុងលោកបច្ចុប្បន្ននេះ ប្រៀបដូចជាសាកសព។ រូបកាយក្នុងលោកបច្ចុប្បន្ននេះនឹងត្រូវរលួយ ខូចខាត ទន់ខ្សោយ និងជារបស់សាច់។ (កូរិនថូសទី១ ១៥:៤២-៤៤) ពេលយើងរស់នៅជាមួយនឹងរូបកាយបែបនេះ តើយើងត្រូវធ្វើយ៉ាងណា? ប៉ុន្តែរូបកាយរបស់យើងដែលរស់ឡើងវិញក្នុងអនាគតនឹងមិនរលួយឡើយ ហើយវាខុសពីរូបកាយបច្ចុប្បន្ន។ វាគឺជាសិរីល្អរឹងមាំនិងខាងវិញ្ញាណ។ (១កូរិនថូស ១៥:៤២-៤៤)។ ថ្វីបើរូបកាយដែលរស់ឡើងវិញក្នុងអនាគតខុសពីរូបកាយបច្ចុប្បន្នក៏ដោយ ក៏រូបកាយរបស់ខ្ញុំដែរ។ យើងអាចពន្យល់បានយ៉ាងងាយស្រួលសម្រាប់ការយល់ដឹងដោយពាក្យនៅក្នុងសៀវភៅយ៉ូ។ យ៉ូប 38:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ ណែនាំដែលផ្កាយព្រឹកបានច្រៀងជាមួយគ្នា ហើយកូនរបស់ព្រះទាំងអស់បានស្រែកដោយអំណរ? “បញ្ជាគឺ តើតារាអាចច្រៀងចម្រៀងបានដោយរបៀបណា? ប៉ុន្តែពាក្យនេះត្រូវបានបកស្រាយយ៉ាងល្អ។ វិទ្យាសាស្ត្របច្ចុប្បន្នយល់ឃើញថា ពន្លឺ និងសំឡេងគឺដូចគ្នាក្នុងខ្លឹមសារ។

មជ្ឈមណ្ឌលវិទ្យាថ្មីនៅទីក្រុងញូវយ៉កមានសិរីរាងពណ៌ដែលការបែងចែកសំឡេងបង្ហាញជាពន្លឺ។ បន្ទាប់មក ថ្វីត្បិតតែសំឡេង និងពន្លឺខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមក គឺជាប្រព័ន្ធតែមួយ ទោះបីរូបកាយបច្ចុប្បន្ន និងរូបកាយដែលរស់ឡើងវិញគឺខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមក វាជាប្រព័ន្ធតែមួយ។ រូបកាយដែលប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញគឺមានតម្លៃណាស់ដែលមិនអាចនិយាយបាន។ ដូចបានលើកឡើងខាងលើនេះគឺមានសិរីរុងរឿងនិងខាងវិញ្ញាណ។ ពេលយើងគិតតែរូបកាយខាងវិញ្ញាណ យើងអាចដឹងថារូបកាយនោះល្អប៉ុណ្ណា។ យើង

ស្គាល់លក្ខណៈនៃរឿងខាងវិញ្ញាណយ៉ាងច្បាស់។ យើងអាចពិសោធនៅថ្ងៃនេះ។ វាដូចជាអាកប្បកិរិយានៃដួងចិត្តដើម្បីទទួលបានព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ។ តើចិត្តគំនិតអស្ចារ្យប៉ុណ្ណាដើម្បីទទួលបានព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ? វាជាសេចក្តីរីករាយ ពោរពេញដោយក្តីសង្ឃឹម ជាបេះដូងនៃមនសិការជាក់ស្តែង ដើម្បីប្រមូលជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ។ ដូចជាជីវិតនៃរូបកាយនឹងត្រូវបានស្ថាបនាឡើងដោយតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។

3) ការរស់ឡើងវិញនៃពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ។

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា ប៉ុន្តែខ្ញុំជាការរស់ឡើងវិញ ហើយជាជីវិត TM (ខទី ២៥) ពាក្យនេះមានន័យថា ការរស់ឡើងវិញរបស់អ្នកជឿគឺពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង។ ១ កូរិនថូស 15:21 មានប្រសាសន៍ថា បើដ្បិតសេចក្តីស្លាប់បានមកដោយមនុស្សម្នាក់ ការរស់ឡើងវិញនៃសេចក្តីស្លាប់ក៏មកដោយសារមនុស្សដែរ។ “។ នៅទីនេះ ពាក្យថា “ដោយបុរសម្នាក់បានមក” ជួយជំនឿរបស់យើង។ នោះគឺការរស់ឡើងវិញមិនមែនជារឿងអរូបីដែលបុរសមិនអាចពឹងផ្អែកលើបានទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយបទពិសោធន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាមនុស្សទាំងស្រុង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 41 នៃសេចក្តីជំនឿ (ប៉ូហាន ១១:១៥, ២៦, ៤០)

លោកយេស៊ូបានសង្កត់ធ្ងន់លើសេចក្តីជំនឿយ៉ាងខ្លាំងទាក់ទងនឹងជំនឿ។ វាជាត្រដាងខ ១៥, ២៦, ៤០ ជាដើម។

1. ភាពចាំបាច់នៃសេចក្តីជំនឿ

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវដល់ការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញគឺជាសេចក្តីពិតដ៏ជ្រៅដែល យើងអាចព្យាបាលដោយតែសេចក្តីជំនឿ។ មានសេចក្តីពិតជាច្រើនដូចរឿងនោះនៅក្នុង បទគម្ពីរ។ ពួកគេគឺជាសេចក្តីពិតដ៏ជ្រាលជ្រៅ និងខ្ពស់ ដែលខ្លួនពួកគេផ្ទាល់មិនអាច ព្យាបាលជាមួយនឹងចំណេះដឹងរបស់គាត់។ Hermann Bavinck បាននិយាយដូចខាង ក្រោម។ នោះគឺ “សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីភស្តុតាង ប៉ុន្តែជាប្រភេទចំណេះដឹងនៃការធានា ដែលគាំទ្រដោយវិទ្យាស្ថាន” អារីស្តូតក៏បាននិយាយដោយបែងចែករវាងសេចក្តីពិតដែល បានបញ្ជាក់ និងការពិតមិនមែនដើម្បីបញ្ជាក់ នោះគឺជាសេចក្តីពិតដែលទទួលយកដោយ សេចក្តីជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ។ Augustine បាននិយាយថាសង្កត់លើចំណុចនេះ ហើយ បន្ទាប់មកគាត់បាននិយាយថា ជំនឿគឺជាខ្លឹមសារនៃចំណេះដឹងទាំងអស់។ បើគាត់មិនជឿ គាត់មិនអាចទៅដល់ចំណេះដឹងនោះទេ។ ការពន្យល់ខាងលើមានន័យថា មានតែសេចក្តី ជំនឿទេដែលព្យាបាលគោលការណ៍សំខាន់នៃចំណេះដឹងទាំងអស់។

2. តើអ្វីទៅជាវិធីដើម្បីជឿលើ?

សេចក្តីជំនឿដើម្បីជឿព្រះគ្រីស្ទ និងបទគម្ពីរមិនអាចចេញពីចិត្តមនុស្សដោយធម្មជាតិឡើយ។ វាចេញមកពីកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (Mt 16:17, Jn 6:44, Rom 10:17, I Cor 12:3, II Cor 10:5, Eph 2:8, I Thess 2:13, II Thess 3:2) ដូច្នេះក្នុងអត្ថន័យនៃ វត្ថុទាំងអស់នៃជំនឿគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ (ព្រះគ្រីស្ទ) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ (បទគម្ពីរ) ប្រភព (ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ចេញមកពីព្រះ ពួកគេជាសាសនា។ Bavinck បញ្ជាក់ចំណុចនេះ។ (Voorwerp, grond, en oorsprong liggen geheel en alleen in God é Geref. Dog. Vol. 1, p 539) ជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធគឺខុសពីជំនឿដែលហៅថា នៃអ្នកមិនជឿទាំងស្រុង។ ជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធ គឺជាសាសនាដ៏បរិសុទ្ធ វាមានថាមពលខ្លាំង។ នោះគឺដោយសារតែវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ហើយទាក់ទងនឹងព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ (ព្រះផ្ទាល់ខ្លួន) វាត្រូវបានពង្រឹង។

ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងចង់ចាំរឿងមួយគឺការពិតដែលថាជំនឿគ្រីស្ទបរិសុទ្ធគឺជាសាសនាបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែតាមការចង់បានរបស់បុរសនោះ គាត់អាចទទួលបាន។ Mt 5: 6 បាននិយាយថា "មានពរហើយអស់អ្នកដែលស្រេកឃ្លានសេចក្តីសុចរិតព្រោះពួកគេនឹងបានឆ្អែត។ នៅចំពោះវត្ថុមានរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែច្រើនទៀតក្នុងការអរត្ថមានរបស់ខ្ញុំ សូមធ្វើការសង្គ្រោះរបស់អ្នកដោយការភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រ"។ យើងគួរតែចូលទៅក្នុងកន្លែងដ៏ជ្រៅនៃសេចក្តីជំនឿសម្រាប់គាត់។ ប៉ុន្តែ យើងមិនគួរភ្លេចការពិតដែលថាវិស័យការងារដែលយើងព្យាយាមគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើអស់អ្នក

ណាដែលពាក្យខ្ញុំនេះ ហើយធ្វើតាម នោះនឹងដូចជាអ្នកប្រាជ្ញដែលសង់ផ្ទះនៅលើថ្មTM។
(ម៉ាថាយ ៧:២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 42 ចូរយើងរៀនពេលវេលាដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ឡាសារ និងការអធិស្ឋានរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (ច្បាប់ ១១:៤១-៤២)

ការពិតដែលថាព្រះអម្ចាស់បានអធិស្ឋានជាច្រើនសម្រាប់ឡាសារត្រូវបានបង្ហាញនៅទីនេះ នោះគឺដូចដែលយើងឃើញពាក្យថា បំព្រះវរបិតា ទូលបង្គំអរព្រះគុណទ្រង់ ដែលទ្រង់បាន ឮទូលបង្គំ™ យើងអាចដឹងបាន។ មានទ្រឹស្តីខាងវិញ្ញាណដែលយើងអាចស្វែងរកបាន។ សម្រាប់ការអធិស្ឋាននេះ។

1. គាត់បានអំពាវនាវរកព្រះជាបិតារបស់គាត់។

នៅក្នុងការអធិស្ឋាននេះ ពាក្យ "ឪពុក" ចេញមកពីផ្នែកទីមួយ។ ចូរយើងរៀនការអធិស្ឋាននេះ។ ការអធិស្ឋានទាំងអស់គួរតែចាប់ផ្តើមដោយសេចក្តីជំនឿដើម្បីហៅព្រះសម្រាប់ឪពុក។ ព្រះជាបិតាខាងវិញ្ញាណចំពោះព្រះយេស៊ូវ។ ប៉ុន្តែគាត់មានទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះវរបិតាដោយដង្វាយធូនរបស់ព្រះយេស៊ូវដល់អ្នកជឿ។ រ៉ូម 8:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្ខំអ្នកមិនបានទទួលវិញ្ញាណនៃខ្ញុំបម្រើឱ្យធ្លាក់ទៅក្នុងភាពភ័យខ្លាចទេ ប៉ុន្តែអ្នកបានទទួលព្រះវិញ្ញាណនៃការចិញ្ចឹមជាកូនដែលយើងស្រែកថា៖ ប៉ាប៉ា! ឪពុក!” ច្បាប់ 20:17 មានបន្ទូលថា បំព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅនាងថា បំប៉ុននៅជាប់នឹងខ្ញុំឡើយ ដ្បិតខ្ញុំមិនទាន់បានឡើងទៅឯព្រះវរបិតានៅឡើយទេ។ ប៉ុន្តែ ចូរទៅឯបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ហើយនិយាយទៅពួកគេថា “ខ្ញុំនឹងឡើងទៅឯព្រះវរបិតារបស់ខ្ញុំ និងជាព្រះបិតារបស់អ្នក

គឺជាព្រះរបស់ខ្ញុំ និងជាព្រះរបស់អ្នក”។ វាគឺជាការបង្រៀនដែលព្រះជាបិតារបស់ទ្រង់ ដោយការសម្រេចកិច្ចការនៃដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់បានក្លាយជាបិតានៃអ្នកជឿ។

បើយើងមិនជឿលើការពិតដែលថាព្រះជាបិតារបស់យើង យើងមិនអាចអធិស្ឋានបានឡើយ។ ដូចដែលយើងជឿថាអ្វីដែលមិនមែនជាការពិត វាត្រឡប់ទៅរកភាពឥតប្រយោជន៍វិញ? ប៉ុន្តែនៅពេលយើងជឿលើសេចក្តីពិត យើងទទួលបានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការជឿលើវា។ សម្រាប់សេចក្តីពិតនៃព្រះគឺជាសេចក្តីពិតគ្មានដែនកំណត់ សេចក្តីជំនឿរបស់យើងក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់បរិមាណគ្មានដែនកំណត់ដោយធម្មជាតិផងដែរ។

2. គាត់ដាក់ការដឹងគុណជាមុន។

នៅក្នុងការអធិដ្ឋានរបស់ព្រះយេស៊ូវ ការអរព្រះគុណមានទីតាំងនៅកន្លែងសំខាន់។ នៅទីនេះការអធិស្ឋាននេះបង្ហាញពីការអរព្រះគុណ។ (ខ៤១) ចូរយើងរៀនពាក្យនេះផង នៅពេលដែលយើងសុំអ្វីមួយ ប៉ុន្តែយើងមិនអរព្រះគុណដល់ការនោះ វាគឺជាសកម្មភាពដ៏អាក្រក់មួយសម្រាប់យើងធ្វើឱ្យអ្នកផ្តល់ឱ្យដកចេញនូវបេះដូង។ បើអ្នកណាឱ្យច្រើនជាងបើគាត់មិនអាចអរព្រះគុណបាន តើអ្នកណាចង់ឱ្យគាត់ថែមទៀត? តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលបុរសមិនអាចអរព្រះគុណ? ព្រោះថាគាត់ជាបុគ្គលនិយម។ ដោយសារគាត់គោរពខ្លួនឯងពេក គាត់មិនដឹងថាគាត់គ្មានចិត្តសោកស្តាយក្នុងការទទួលរបស់អ្នកដទៃ ហើយក៏មិនដឹងពីការទូញសោកថា “ខ្ញុំក្លាយជាអ្នកជួយអ្នកដទៃ តែហេតុអ្វីបានត្រឹមតែទទួលជំនួយពីអ្នកផ្សេង?” អ្នកជឿគ្រប់រូបបានទទួលជីវិត និងការសង្គ្រោះពីព្រះ។

3. គាត់ជឿលើចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន។

ខទី ៤២ បាននិយាយថា៖ បង្ខំច្រើន គេយកច្នៃចេញ។ ព្រះយេស៊ូវងើបព្រះភ័ក្ត្រឡើង ហើយ មានព្រះបន្ទូលថា៖ បង្ខំច្រើន ទូលបង្គំសូមអរព្រះគុណព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានឮទូល បង្គំ™។ ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានឆ្លើយតប។ ដូច្នេះហើយ ការអធិស្ឋាន របស់អ្នកជឿក៏ត្រូវបានឆ្លើយតបដែរ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា នៅពេលដែលការអធិស្ឋាន របស់គាត់ចេញមកដោយគ្មានការលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួននោះ វាគួរតែត្រូវឆ្លើយយ៉ាងប្រាកដ។ យ៉ូហាន ១៤:១៣-១៤ មានប្រសាសន៍ថា បង្ខំ អ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាសូមក្នុងនាមខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹង ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឱ្យព្រះវរបិតាបានតម្កើងឡើងក្នុងព្រះបុត្រា។ ១៤ ប្រសិនបើអ្នកសួរអ្វីពីខ្ញុំ ក្នុងនាមខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងធ្វើ™។ ការដែលយើងអធិស្ឋានក្នុងព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវមានន័យថា ក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវ យើងអធិស្ឋានក្នុងលក្ខណៈនៃអ្នកតំណាងមួយ។ អាស្រ័យ ហេតុនេះ វាគឺជាការអធិស្ឋានដើម្បីសុំដើម្បីសម្រេចបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយេស៊ូវ វាមិនមែនជារបស់សាច់ឈាម និងលោភលន់នោះទេ ប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះហឫទ័យ បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។ នៅពេលដែល Moody បានចូលបម្រើការងារជាគ្រូគង្វាលនៅ Chicago ស្ត្រីបរិសុទ្ធពីរនាក់បានអធិស្ឋានជានិច្ចសម្រាប់ Moody ដោយស្មោះត្រង់។ ចំណងជើងនៃព្យាបាលរបស់ពួកគេគឺ "ផ្តល់ភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដល់ Moody" ។ បន្ទាប់ពីនោះ លោកគ្រូ មូឌី បានទទួលព្រះគុណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៅថ្ងៃណាមួយ ចាប់ពីថ្ងៃនោះមក ទោះបីជាការអធិប្បាយរបស់លោកមានលក្ខណៈទូទៅក៏ដោយ ក៏អ្នក ស្តាប់បានទទួលនូវព្រះគុណដ៏ធំធេង។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះប្រទានព្រះគុណយ៉ាងច្រើនដល់

Moody? ដោយសារតែគាត់មិនមានចំណង់ចំណូលចិត្តផ្ទាល់ខ្លួន។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះ
សម្រេចការអធិស្ឋានរបស់ស្រ្តីពីរនាក់? ដោយសារតែពួកគេអធិស្ឋានមិនបានប្រតិបត្តិ
សម្រាប់ការលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួនទេប៉ុន្តែការអធិស្ឋានតំណាងសម្រាប់ការងារនៃព្រលឹង
ឈ្នះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 43 អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ (យ៉ូហាន ១២:១-៨)

1. អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវថ្វាយរបស់ច្រើនដល់ព្រះអម្ចាស់

ម៉ារៀគួរថ្វាយគ្រឿងអលង្ការដ៏មានតម្លៃបំផុតក្នុងចំណោមទ្រព្យសម្បត្តិរបស់នាងដល់ព្រះអម្ចាស់។ ក្លិន Nard គឺជាប្រេងដ៏កម្រ។ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលយើងគួរថ្វាយវត្ថុដ៏មានតម្លៃបំផុតនេះដល់ព្រះអម្ចាស់? ពីព្រោះយើងគ្មានព្រះអម្ចាស់ឯទៀតទេ លើកលែងតែព្រះអម្ចាស់។ គឺ 43:11 បាននិយាយថា “ខ្ញុំ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ហើយក្រៅពីខ្ញុំគ្មានអ្នកសង្គ្រោះទេ”, Duet 6:4-5 បាននិយាយថា: “ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរស្តាប់: ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះតែមួយ។ អ្នកត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកឱ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីសមត្ថភាព™។ ក្នុងករណីថ្វាយព្រះអម្ចាស់ អ្នកជឿគួរថ្វាយដោយស្មោះ។ ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលបានប្រទានពរកាលពីអតីតកាលបានថ្វាយបញ្ជាដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះស្ម័គ្រ។ ក្នុងនាមជា A. Hyde ដែលជាបុរសអ្នកមានបំផុតម្នាក់ក្នុងពិភពលោក ត្រូវបានជំពាក់ប្រាក់ 1 លានដុល្លារផងដែរ គាត់ក៏បានថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ដល់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងរីករាយ។ ដូចជាមានបុរសម្នាក់បានសួរថា “តើអ្នកមិនបង់ប្រាក់ទេ?” គាត់បានឆ្លើយថា “ខ្ញុំគួរតែសងបំណុលរបស់ព្រះ” William Colgate ដែលក្លាយជាអ្នកមានដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ដោយការផលិតសាប៊ូបានក្លាយជាពរជ័យដ៏អស្ចារ្យដោយព្រះអម្ចាស់ ជាលទ្ធផលនៃការដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់។

បន្ទាប់មក គាត់បានថ្វាយដង្ហាយមួយភាគក្នុងដប់ជាដង្ហាយ ៣/១០, ៤/១០ ដល់ថ្ងៃ ៥/១០។ តើអ្នកជឿអាចផ្តល់បញ្ហាដោយមិនមានចិត្តស្មោះត្រង់ឬ? យើងមានឥរិយាបថដែលយើងគួរថ្វាយរបស់ល្អជាងនៃអ្វីៗទាំងអស់ដល់ព្រះអម្ចាស់ យើងគួរដឹងថា យើងមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។ តើវត្ថុណាខ្លះដែលមិនមែនជារបស់ព្រះយេស៊ូវ ក្នុងចំណោមអ្វីដែលយើងមាន? របស់ធម្មជាតិទាំងអស់ក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះអម្ចាស់ ហើយយើងខ្លួនឯងដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយត្រូវបានបំផ្លាញត្រូវបានលោះដោយព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម 8:32) អ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងមានជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (១កូ. ៤:៧) ដូច្នេះក្រោយពីយើងបញ្ចប់ការបម្រើព្រះយេស៊ូវ យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីសារភាពថាយើងជាអ្នកបម្រើដែលគ្មានប្រយោជន៍នៅចំពោះព្រះ។ លូកា 17:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯដូច្នេះដែរ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើតាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលបានបង្គាប់មកហើយ ចូរនិយាយថាយើងជាអ្នកបម្រើមិនសក្តិសម។ យើងបានធ្វើតែអ្វីដែលជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ™។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ យើងមានពេលដែលត្រូវរារាំងក្នុងការដើរតាមព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង។ ដូច្នេះ សាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍នៅក្នុង ភីលីព ៣:៨ ថា៖ ឯពិតណាស់ ខ្ញុំរាប់ថាអ្វីៗទាំងអស់ជាការបាត់បង់ ដោយសារតម្លៃដ៏លើសលប់នៃការស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាអម្ចាស់នៃខ្ញុំ។ ដោយយល់ដល់ទ្រង់ ខ្ញុំបានរងនូវការបាត់បង់របស់ទាំងអស់ ហើយចាត់ទុកវាជាសំរាម ដើម្បីឱ្យខ្ញុំបានព្រះគ្រីស្ទ™។ Baron Von Welz ដែលបញ្ចប់ការស្វែងរកប្រជាជាតិបានផ្តល់ឯកសិទ្ធិទាំងអស់ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់

គាត់ដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបាននិយាយថា ឯ លើកលែងតែការបង្កើតឡើងវិញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ អ្វីដែលល្អជាងនេះ ហើយខ្ញុំក៏នឹងទទួលយកផងដែរនូវការប្រព្រឹត្តដ៏មានតម្លៃដូចម្ចាស់។ ខ្ញុំជាអ្នករស់នៅដោយព្រះគុណនៃព្រះ និងជំនួយរបស់គាត់ តើការនិយាយថា អ្នកជំពាក់ខ្ញុំមានន័យយ៉ាងណា? ខ្ញុំបោះចោលអ្វីៗដែលឥតប្រយោជន៍។ ឬក៏ខ្ញុំដាក់របស់ទាំងនេះនៅក្រោមព្រះបាទនៃព្រះអម្ចាស់ នោះខ្ញុំនឹងមិនត្រូវបានរារាំងក្នុងការបម្រើព្រះអម្ចាស់ឡើយ™។ ដូច្នេះ លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា អ្នកដែលដើរតាមលោកត្រូវបោះចោលរបស់ទាំងអស់™។

Horace Bushnell បាននិយាយថា “ដោយសារអ្នកជឿមិនផ្តល់រឿងសម្រាប់ដំណឹងល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងកិច្ចការរបស់សាសនាចក្រ នោះគាត់មានកំហុសដូចខាងក្រោមពោលគឺ (1) បុរសមិនត្រូវបានបំផ្លាញដោយអំពើបាប ហើយគាត់មិនត្រូវការ ព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ (២) ដំណឹងល្អមិនមែនជាអំណាចរបស់ព្រះទេ។ (៣) ដូចការអ៊ីន គាត់បានអះអាងថា៖ ឯខ្ញុំជាអ្នករក្សាបងប្អូនខ្ញុំឬ? (4) ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់មិនចូលរួមក្នុងជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ។ (5) គាត់គិតថាទេពកោសល្យនិងបញ្ជារបស់គាត់ គាត់មិនត្រូវការការរាប់នៅចំពោះព្រះឡើយ™។

2. ទោះបីជាបុរសសារភាពក៏ដោយ គាត់បម្រើព្រះអម្ចាស់។

ម៉ារីបានចាក់ប្រេងក្រអូបលើជើងព្រះយេស៊ូ ព្រោះកិច្ចការនេះគាត់បានទទួលការយល់ខុសថាគាត់ប្រើវាដោយគ្មានប្រសិទ្ធភាព នោះគឺការបម្រើរបស់គាត់ដែលពួកសិស្សបានរិះ

គន់គាត់។ (ម៉ាថ. ២៦:៨) ប៉ុន្តែ នាងបានប្រហារជីវិតយ៉ាងក្លាហាន។ ការបម្រើដែល
ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យមិនត្រូវបានទទួលដោយមនុស្សពេលខ្លះទេ។ អ្នកបម្រើបែបនេះនឹង
ទទួលបានរង្វាន់ដ៏អស្ចារ្យនៅស្ថានសួគ៌។ មនុស្សម្នាក់នៅសាកលវិទ្យាល័យ Oxford បាន
ទៅអាហ្ស៊ីកដើម្បីបេសកកម្ម ហើយបានស្លាប់បន្ទាប់ពីគាត់ធ្វើការបានមួយឆ្នាំ។ គាត់បាន
និយាយនៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់ថា "ខ្ញុំគ្រប់គ្រាន់ហើយដែលការស្លាប់របស់ខ្ញុំបាន
អនុវត្តតួនាទីនៃថ្មនៅក្នុងទឹកក្នុងការបង្កើតស្ថានដ៏អស្ចារ្យនៃ "បេសកកម្មនៃទ្វីបអាហ្ស៊ីក"
។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់ចង់ប្រើខ្ញុំជាថ្មមើលមិនឃើញដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រើខ្ញុំ នោះខ្ញុំ
គ្រប់គ្រាន់ហើយ™។ លោកមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកដែលរាប់ខ្លួនជា
សុចរិតនៅចំពោះមុខមនុស្ស ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ជ្រាបពីចិត្តរបស់អ្នក។ ដ្បិតអ្វីដែលលើក
តម្កើងក្នុងចំណោមមនុស្ស គឺជាការគួរស្តាប់ខ្ពើមនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះ™។ (លូកា ១៦:
១៥) ទោះជាការបម្រើនោះត្រូវបានគេរិះគន់ក៏ដោយ បើជាការបម្រើដ៏ល្អ យើងគួរទទួល
យកដោយផ្អែមល្អផង។ ការបម្រើបែបនេះ គឺជាអ្វីដែលព្រះចាត់ទុកវាជារឿងដ៏ផ្អែមល្អ
ម។ (II Cor 6:9 Heb 11:6)

សេចក្តីអធិប្បាយ 44 ការបម្រើព្រះអម្ចាស់ (យ៉ូហាន ១២:១-៨)

ម៉ារៀយកក្កិនក្រអូបល្អយដាក់ជើងព្រះយេស៊ូ។ ស្រ្តីនោះបានថ្វាយអំណោយដ៏មានតម្លៃ ដល់ព្រះយេស៊ូ។ (តម្លៃគឺ 300 Denari ជាទូទៅដែលអាចអនុវត្តបានចំពោះការចំណាយ លើការរស់នៅរបស់គ្រួសារមួយ។) អ្នកដែលត្រូវបម្រើព្រះអម្ចាស់គួរតែធ្វើដ៏ល្អបំផុតមួយ។ អ្វីដែលគាត់ធ្វើនោះគឺជាការអនុវត្តនៃពាក្យថា “ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរស្តាប់ ព្រះយេស៊ូវាជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នា ព្រះយេស៊ូវាទ្រង់តែមួយអង្គ។ អ្នកត្រូវស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវាជាព្រះរបស់អ្នកឱ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង ហើយអស់ពីសមត្ថភាព™។ (ទុច្ចិដ្ឋិនិយម ៦:៤-៥)

1. ការបម្រើរបស់គាត់មានតម្លៃណាស់ ព្រោះគាត់បានយល់ពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលដើម្បីរៀបចំការបម្រើរបស់ទ្រង់ ០ ថ្ងៃបុណ្យសពទ្រង់ (ទាក់ទងនឹងការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់) ™ (ខទី ៧) មូលហេតុដែលប្រព័ន្ធនៃយញ្ញ ឬជានៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពនៃដង្វាយធួនផងដែរ គឺដើម្បីបង្ហាញអំពីប្រភេទដង្វាយធួន។ - ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះយេស៊ូវាគ្រីស្ទមានភាពគ្រប់គ្រាន់នៅពេលដែលយើងដឹងពីអត្ថន័យនៃការសុគតរបស់ទ្រង់ ហើយទទួលយកកុសលរបស់ទ្រង់ ។ ហើយយើងដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាប ដែលយើងមិនអាចដោះស្រាយអស់កល្បជានិច្ច ដោយការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវាគ្រីស្ទ ។ នៅពេលដែលខ្ញុំស្នាក់នៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក បញ្ហាបញ្ហានៃការសិក្សារបស់ខ្ញុំត្រូវបានដោះស្រាយដោយលោកវេជ្ជ

បណ្ឌិត Pierson ដែលបំពេញបេសកកម្មនៅប្រទេសជប៉ុន។ បន្ទាប់ពីនោះគាត់បានចាកចេញពីពិភពលោក ដោយសារខ្ញុំមិនបានសងគាត់។ វាត្រូវបានទុកជាកិច្ចការមួយនៃបេះដូងដ៏ឈឺចាប់របស់ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែភាពខ្លីរបស់ខ្ញុំក៏បានទទួលដំណោះស្រាយដ៏រីករាយដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ។ យើងគួរតែថ្វាយរឿងរបស់យើងដល់ព្រះយេស៊ូវដោយមិនស្នាក់ស្ទើរចំពោះការចាប់អារម្មណ៍នៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណដែលយើងបានទទួល។ ពេលយើងថ្វាយរឿងដល់ព្រះយេស៊ូវ យើងទទួលរង្វាន់ពីស្ថានសួគ៌។ ធីមទី 6:17-19 បាននិយាយថា “ចំពោះអ្នកមានក្នុងយុគសម័យនេះ ចូរកុំឱ្យក្រអឺតក្រទម ឬដាក់ក្តីសង្ឃឹមលើទ្រព្យសម្បត្តិមិនប្រាកដប្រជាឡើយ គឺត្រូវពឹងលើព្រះដែលផ្តល់អ្វីៗយ៉ាងបរិបូរណ៍ដល់យើង។ ត្រូវធ្វើល្អ សម្បូរដោយអំពើល្អ ចិត្តទូលាយ ត្រៀមចែកគ្នា សន្សំទ្រព្យទុកសម្រាប់ខ្លួនទុកជាគ្រឹះល្អសម្រាប់ថ្ងៃអនាគត ទើបអាចកាន់យកបាននូវជីវិតពិត។ “។ មថ 6:20 មានបន្ទូលថា៖ បំប្លែងទ្រព្យសម្បត្តិទុកសម្រាប់ខ្លួនឯងនៅស្ថានសួគ៌ ជាកន្លែងដែលកន្លាតឬច្រែះមិនបំផ្លាញ ហើយជាកន្លែងដែលចោរមិនចូលលួច™។

2. ដើម្បីកសាងប្រាសាទគឺមានតម្លៃណាស់។

ព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺជាកន្លែងសម្រាប់ប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ យើងគួរតែផ្តល់ជូននូវការផ្តល់ជូនរបស់យើងសម្រាប់មួយនេះដោយស្មោះ។ ដូចយើងឃើញបទគម្ពីរតើគួរឱ្យគោរពប៉ុណ្ណា? ដាវីឌបាននិយាយមុននឹងគាត់បានរកឃើញព្រះវិហារនៃព្រះថា៖ ប៉ុន្តែនឹងមិនចូលផ្ទះឬចូលគេងទេ ខ្ញុំនឹងមិនដេកលក់នឹងភ្នែកទេ។

ប្លង់ងុយដេកដល់ត្របកភ្នែកខ្ញុំ™ (ទំនុកដំកើង ១៣២:៣-៤) ទំនុកតម្កើង ៨៤:១០ មាន
ប្រសាសន៍ថា ឯសម្រាប់មួយថ្ងៃនៅក្នុងតុលាការរបស់អ្នក ប្រសើរជាងមួយពាន់កន្លែង
ផ្សេងទៀត។ ខ្ញុំចង់ធ្វើជាអ្នកយាមទ្វារក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់ខ្ញុំ ជាជាងស្នាក់នៅក្នុង
ត្រសាលនៃអំពើទុច្ចរិត។ ឯ ហើយគាត់ក៏ប្រាថ្នាចង់បានព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ ហើយ
មានប្រសាសន៍ថា ឯ ដោយព្រោះការខ្វះខាតចំពោះផ្ទះរបស់អ្នកបានបំផ្លាញខ្ញុំ ហើយពាក្យ
តិះដៀលរបស់អ្នកដែលតិះដៀលអ្នកបានធ្លាក់មកលើខ្ញុំ™។ (ទំនុកតម្កើង ៦៩:៩) មូល
ហេតុដែលព្រះវិហារមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ គឺសម្រាប់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាផ្ទះ
សម្រាប់ការអធិស្ឋាន (ម. ព្រះបានមានបន្ទូលថា អ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិកគួរលះបង់ខ្លួន
ដើម្បីប្រមូលផ្តុំ។ (ហេព្រើរ ១០:២៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 45 គោលការណ៍នៃការលះបង់ (យ៉ូហាន ១២:២០-៣៣)

1. គោលការណ៍នៃការបូជាគឺត្រូវទម្លាក់ចុះមកផែនដីហើយស្លាប់។ (ខ២៤)

យើងគួរដឹងពីគោលការណ៍នៃការបូជាដូចក្នុងពិភពលោកដែលព្រះបានបង្កើត។ ពិភពធម្មជាតិបង្ហាញពីគោលការណ៍ជាច្រើន។ នេះជាមេរៀនអំពីគ្រាប់ស្រូវសាលីដែលលោកយេស៊ូបង្រៀនបង្ហាញពីគ្រាប់ធញ្ញជាតិមួយក្នុងចំណោមនោះ។ យញ្ញបូជារបស់ព្រះយេស៊ូរដូចជាគ្រាប់ស្រូវគឺជាគំរូនៃយញ្ញបូជាទាំងអស់ដែលជាយញ្ញបូជារបស់ព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់ ។ យញ្ញបូជាប្រៀបដូចជាសេចក្តីស្លាប់ធ្លាក់ចុះមកលើផែនដី មិនដែលមានកិត្តិយស និងប្រយោជន៍របស់ខ្លួនឡើយ។

យើងជាបុរសដើម្បីរៀនពីការស្លាប់របស់គាត់។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំរើម្សីឱ្យខ្ញុំបានស្គាល់គាត់ និងអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់ ហើយអាចនឹងចែកចាយការរងទុក្ខរបស់គាត់ ដោយបានក្លាយដូចជាគាត់នៅពេលគាត់ស្លាប់™។ (ភី. ៣:១០) ពិតណាស់យើងមិនអាចថ្វាយយញ្ញបូជាក្នុងន័យពិតបានទេ។ យើងគួរតែនិយាយថា យើងមិនអាចលះបង់ដោយអំណាចរបស់ខ្ញុំបានទេ ដូច្នេះ យើងគួរនិយាយថា បំរើខ្ញុំចូលរួមក្នុងប្រសិទ្ធភាពនៃការសាកល្បងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ™ ។ បន្ទាប់មកយើងអាចនិយាយបានថាខ្ញុំក៏មានបេះដូងលះបង់ដែរ។

2. គោលការណ៍នៃការលះបង់មានគោលបំណងដើម្បីទទួលបានផលច្រើន។ (ខ២៤)

ការលះបង់មិនមែនជារឿងល្ងង់នោះទេ។ ការលះបង់គឺជាវិធីដើម្បីសម្រេចគោលបំណងនៃជីវិតបានត្រឹមត្រូវ និងមានប្រយោជន៍បំផុត។ បុរសនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍សាធារណៈ។ គាត់ជាអ្នកដែលគួរចង់ឃើញអ្នកដទៃបានជាល្អ គាត់អាចធ្វើឱ្យមនុស្សជាច្រើនក្លាយជាមនុស្សល្អដោយការលះបង់របស់គាត់។ ពីព្រោះគោលការណ៍នៃការលះបង់គឺជាសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ និងជាគោលការណ៍ដែលព្រះប្រើ។ ប៉ុលបានរស់នៅដោយយញ្ញបូជាជីវិត ដើម្បីបង្កើតផលជាច្រើន។ II Cor 4:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លាញសេចក្តីស្លាប់គឺជាការងារនៅក្នុងយើង ប៉ុន្តែជីវិតនៅក្នុងអ្នកវិញ™។ កុំយកជីវិតតូចតាចដែលមនុស្សប្រសម្បត្តិក្លាយជាល្អ ប៉ុន្តែចូរយើងយកជីវិតដ៏អស្ចារ្យដែលមនុស្សជាច្រើនបានជាសះស្បើយ។

3. គោលការណ៍លះបង់គឺស្តាប់ជីវិតខ្លួនឯង។ (ខ ២៥)

តើបុរសនោះអាចស្តាប់ជីវិតខ្លួនដោយរបៀបណា? វាបានក្លាយជាពេលដែលបុរសមានឥទ្ធិពលលើព្រះ។ ពេត្រុសទី១ ២:៣ មានប្រសាសន៍ថា បំប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាបានភ្ញាក់ថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ល្អ។ “អ្នកដែលរស់ជាតិព្រះ ចាត់គាត់ដូចស្មៅ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៣៤:៨។ ហើយពួកបរិសុទ្ធស្តាប់គាត់ដោយឃើញអំពើបាបរបស់គាត់។ ដោយសារតែ Whitefield បាននិយាយថា ពេលខ្លះគាត់ដូចជាសត្វ និងអារក្ស ហើយគាត់បានគិតថា ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សគប់ដុំថ្មមកសម្លាប់គាត់ តាមពិតគាត់គឺជាពួកបរិសុទ្ធដែលស្តាប់ខ្លួនឯង។

4. គោលការណ៍នៃការលះបង់គឺដើម្បីបម្រើព្រះគ្រីស្ទ។ (ខ ២៦)

តើអ្វីទៅជាការបម្រើព្រះគ្រីស្ទ? តើវាមានន័យថាការថ្វាយរបស់ល្អខ្លះដល់ព្រះគ្រីស្ទក្នុង កម្រិតណាមួយ ពេលខ្ញុំនៅជាមួយខ្លួនឯងឬ? ព្រះវិហារមានបុរសជាច្រើនដែលប្រើព្រះគ្រី ស្ទជាអ្នកបំរើរបស់ពួកគេជាជាងនៅក្រោមឈ្មោះដើម្បីបម្រើព្រះគ្រីស្ទ។ ពួកគេគួរតែដឹង ពីការពិត ហើយគួរតែប្រែចិត្ត។ នោះគឺការបម្រើព្រះគ្រីស្ទជាឯកសិទ្ធិរបស់យើង។ យ៉ូ ហានបាទីស្ទ ដែលស្ថិតក្នុងចំណោមបុរសដែលស្រ្តីកើតមកធំជាងគេ ក៏បានសារភាពថា គាត់មិនអាចទទួលយកការបាត់បង់ខ្សែស្បែកជើងបានឡើយ។ យើងគួរតែបម្រើព្រះគ្រីស្ទ ដោយអំណរ។ ទោះបីយើងជាអ្នកបម្រើរបស់អារក្សនៅសម័យចាស់របស់យើង ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ យើងក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានឈ្នះអារក្ស អារក្សត្រូវ បានបណ្តេញចេញ។ 12:31 មានប្រសាសន៍ថា: “ឥឡូវនេះគឺជាការជំនុំជម្រះរបស់លោក នេះ។ ឥឡូវនេះ អ្នកគ្រប់គ្រងពិភពលោកនឹងត្រូវបណ្តេញចេញ។ “

សេចក្តីអធិប្បាយ 46 ជឿលើពន្លឺដូចពន្លឺ (យ៉ូហាន ១២:៣៥-៣៦)

1. ព្រះយេស៊ូវ ជាពន្លឺ និងបុរស

ការដែលព្រះយេស៊ូវជាពន្លឺមានន័យថាបុរសឃើញព្រះដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ខទី 46 បាននិយាយថា “ខ្ញុំបានចូលមកក្នុងពិភពលោកដូចជាពន្លឺ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកណាដែលជឿលើខ្ញុំ នៅក្នុងភាពងងឹត។ ប៉ុន្តែ ការដែលទ្រង់យាងមកជាពន្លឺ ពេលគឺទ្រង់ផ្ទាល់គឺជានគរនៃព្រះ ផ្ទាល់ និងជាព្រះផ្ទាល់។ ព្រោះបទគម្ពីរចែងថា ស្ថានសួគ៌ជាពិភពនៃពន្លឺ។ (កូរ. ១:១២-១៣ ១ពេ. អ្នកដែលទទួលព្រះយេស៊ូវ ដែលទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច និងជានគរបស់ព្រះនាពេលបច្ចុប្បន្ន។ ប៉ុន្តែ បុរសនៅខាងក្រៅព្រះយេស៊ូវតែងតែរងក្នុងភាពងងឹត។

2. ផលផ្លែនៃអ្នកដែលទទួលក្នុងព្រះយេស៊ូវ ពន្លឺ

បើយើងមិនបើកភ្នែកមើល តើយើងនឹងជួបបញ្ហាប៉ុណ្ណា? ប៉ុន្តែភាពងងឹតមិនស្គាល់ព្រះគឺជាបញ្ហាជាង។ ដោយសារតែ Fanny Crosby គឺជាស្ត្រីពិការភ្នែក នាងបានឃើញព្រះដោយភ្នែកនៃបេះដូងរបស់នាង។ នាងរីករាយនឹងសុភមង្គលដែលបុរសទាំងអស់មើលមិនឃើញ។ ឃើញព្រះល្អប៉ុណ្ណា? តើវាខ្លាំងប៉ុណ្ណា? ការបរាជ័យរបស់យើងមិនឃើញព្រះទេ តែឃើញមនុស្ស។ មានតែព្រះយេស៊ូវទេដែលបង្ហាញព្រះដល់យើង។ បុរសម្នាក់បាននិយាយថា៖ បំពេលដែលលូសើរបានឃើញព្រះវិហាររ៉ូមទាំងអស់ត្រូវបានជំពប់ដួល ខណៈដែល Jonathan Edwards បានឃើញព្រះអាមេរិកភ្ញាក់ឡើងយ៉ាងខ្លាំង ហើយ

ក្រោកឈរឡើង។ នៅពេលដែល John Knox បានឃើញព្រះ ស្កុតឡើងទាំងអស់បាន
លុតជង្គង់នៅចំពោះមុខគាត់ នៅពេលដែល John Wesley បានឃើញព្រះជាម្ចាស់ ពិភព
លោកទាំងមូលក្លាយជាព្រះសហគមន៍កាតូលិករបស់គាត់ ដូចដែល George Muller
បានឃើញព្រះ មណ្ឌលកុមារកំព្រាជាច្រើនត្រូវបានរស់ឡើងវិញ។ ក្នុងនាមជាកវីម្នាក់ ថេ
ននីសុនបានស្លាប់នៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់ បុរសដែលនៅក្បែរគាត់បានសួរគាត់ថា
“តើអ្នកចង់បានអ្វី? បន្ទាប់មក គាត់បានឆ្លើយថា៖ ប៉ុន្មានបំណងចង់ជួបព្រះថ្មីៗ™។ លី
ខាបានស្តាប់សេចក្តីអធិប្បាយនោះ ហើយភ្នែករបស់នាងបានបើកឡើង ហើយបានឃើញ
ព្រះ ហើយនិយាយទៅកាន់ប៉ុលថា បំប្រសិនបើអ្នកបានវិនិច្ឆ័យខ្ញុំថាស្មោះត្រង់នឹងព្រះ
អម្ចាស់ ចូរមកផ្ទះខ្ញុំចុះ™។ (សកម្មភាព ១៦:១៤-១៥) ដោយសារព្រះគ្រីស្ទដែលជាពន្លឺ
ដែលធ្វើឲ្យយើងស្គាល់ព្រះគឺមានតម្លៃណាស់ យើងគួរតែចង់បានពន្លឺនេះ។ ប៉ូលខាង
ជើង ប្រទេសន័រវេស មិនមានពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យអស់រយៈពេលជាច្រើនខែ ប៉ុន្តែវាបានឡើង
នៅថ្ងៃទី 18 ខែមករា។ នៅពេលនោះ មនុស្សទាំងអស់រីករាយពេក ពួកគេឡើងលើភ្នំដើម្បី
មើលពន្លឺ ហើយរង់ចាំវា ពួកគេរីករាយពីពន្លឺតិចតួច។ ពេលវេលា។ ចូរយើងអរសប្បាយ
ព្រះគ្រីស្ទដូចនោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៤៧ កុំព្រួយឡើយ តែត្រូវជឿលើ (យ៉ូហាន ១៤:១)

1. ការថប់បារម្ភកើតចេញពីការខកចិត្ត។

1) ការខកចិត្តគឺជាភាពក្រអឺតក្រទម។ ការខកចិត្តគឺជាបេះដូងគឺជាបេះដូងដែលមិនពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងភាពលំបាកនិងស្ថានភាពលំបាក។ ដោយសារអំពើបាបដ៏ក្រអឺតក្រទមបែបនេះគឺធំធេងក្នុងចំណោមមនុស្សដែលធ្វើដំណើរទៅទីរហោស្ថាន បុរសដែលខកចិត្តនោះគឺបុរសដែលមានអាយុលើសពី 20 ឆ្នាំ (ដូចដែលពួកគេរាប់ថ្ងៃនៃនិក្ខមន៍) ត្រូវបានស្លាប់នៅវាលរហោស្ថាន លើកលែងតែយ៉ូស្វេ និងកាលែប។ (ជនគណនា ៣២:៩-៤៥) យ៉ាកុប ៤:៦ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះគុណច្រើនជាង។ ហេតុនេះហើយបានជាវាចែងថា៖ ប៉ុន្តែប្រឆាំងនឹងមនុស្សឆ្លើងផ្លែ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះគុណដល់មនុស្សរាបទាប™។

2) ការខកចិត្តគឺជាអំពើបាបដែលមិនទុកចិត្តលើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនិងអំណោយដ៏បរិបូរនៃព្រះ។ យ៉ូហាន 1:17 មានបន្ទូលថា “រាល់អំណោយល្អ និងអំណោយដ៏ល្អឥតខ្ចោះ គឺមកពីស្ថានលើ គឺចុះមកពីព្រះវរបិតានៃពន្លឺ ដែលគ្មានការប្រែប្រួល ឬស្រមោល ដោយសារការផ្លាស់ប្តូរឡើយ” ។

3) ការខកចិត្តគឺមិនត្រូវទុកចិត្តលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះឡើយ។ បទគម្ពីរបាននិយាយច្រើនអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ ពួកគេគឺជាទំនាក់ទំនងរបស់ឪពុកនិងកូន (ទំនុកតម្កើង 103:13) ទំនាក់ទំនងរវាងម្តាយនិងកូន (គឺ 66:13) ទំនាក់ទំនងមេម៉ាយនិង

កូនមាន់ (Mt 23: 37) ទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះនឹងរបស់វា កុមារ (Duet 32:11-12) និង ទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកគង្វាលនិងចៀម (អេសេគាល 34:12) បង្ហាញអំពីសេចក្តីមេត្តា ករុណារបស់ទ្រង់។

2. ថ្នាំព្យាបាលការថប់បារម្ភគឺជំនឿ។

ខ្ញុំនិងមិត្តភក្តិបែកគ្នាដោយការស្លាប់ ហើយមានថ្ងៃដកលុយ។ ព្រោះកិត្តិយសអាចកខ្វក់ ដោយពាក្យអាក្រក់របស់មនុស្ស តើយើងអាចជឿដោយរបៀបណា? យើងគ្មានវត្ថុនៃ ជំនឿរបស់យើងក្រៅពីព្រះទេ។ ព្រះយេស៊ូវមិនដែលបរាជ័យឡើយ។

ទោះបីជាយើងជឿលើព្រះក៏ដោយ ក្នុងពេលដែលមានបញ្ហា ជំនឿរបស់យើងត្រូវបានកាត់ បន្ថយ ជំនឿរបស់យើងគឺតិចតួចណាស់។ ដូចយើងជឿលើមិត្តនោះ ពិតជាត្រូវជឿលើ គាត់ ដូចដែលគាត់ពិបាក។ ពេលយើងជឿលើព្រះ យើងមិនគួរជឿលើខ្លួនយើងទេ។ នៅ ពេលដែលបុរសម្នាក់ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងសមុទ្រស្លាប់គាត់បានព្យាយាមអណ្តែតលើ ទឹកដោយហែលទឹកយ៉ាងរំភើប។ ប៉ុន្តែផ្អែងលើរបស់គាត់ត្រូវបានលិចយ៉ាងជ្រៅក្នុងទឹក។ បន្ទាប់មកគាត់បន្តនៅក្នុងស្ថានភាពគ្មានសកម្មភាពសម្រាប់ស្ថានភាពហត់ឡើយរបស់គា ត់។ គាត់ត្រូវបានអណ្តែតលើទឹក។ ដោយសារតែសមុទ្រមានអំបិលខ្លាំងនៅក្នុងទឹក។ ដូចជាយើងជឿលើខ្លួនឯង តែមិនជឿលើព្រះ។ ប៉ុន្តែ ពេលយើងលះបង់អំណាចរបស់ យើង យើងនឹងជឿលើទ្រង់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 48 ការចាកចេញ និងការលួងលោមចិត្ត (យ៉ូហាន ១៤:១-៤)

យោងតាមស្ថិតិរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិ (1954) បុរសនៅលើសកលលោកបានស្លាប់ក្នុងមួយវិនាទីហើយក្នុងមួយឆ្នាំមនុស្ស 30 លាននាក់បានស្លាប់។ ពេត្រុសមានប្រសាសន៍ថា៖ ជំងឺតមនុស្សទាំងអស់ប្រៀបដូចជាស្មៅ ហើយសិរីល្អរបស់វាដូចជាផ្កាស្មៅ។ ស្មៅក្រៀមស្ងួត ហើយផ្កាក៏រលំ តែព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅជារៀងរហូត™។ ហើយពាក្យនេះជាដំណឹងល្អដែលបានផ្សាយដល់អ្នក™។ (ពេត្រុសទី១ ១:២៤-២៥)

1. ទោះគាត់ស្លាប់ក៏ដោយ គាត់មានសង្ឃឹម។

ការស្លាប់របស់អ្នកជឿគឺការចាកចេញពីពិភពលោកដែលពោរពេញដោយអំពើបាប និងការរងទុក្ខ ហើយចូលទៅក្នុងពិភពដ៏បរិសុទ្ធ ប្រកបដោយព្រះពរ និងសេរីភាពពេញលេញនៃព្រះ។ យើងទៅរកព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលស្រឡាញ់យើងជាងអ្នកដទៃ។ វាគឺជារឿងដ៏មានពរ។ ភីលីព 3:20 បាននិយាយថា “ប៉ុន្តែភាពជាពលរដ្ឋរបស់យើងគឺនៅស្ថានសួគ៌ ហើយពីរាមកយើងកំពុងរង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ” ភីលីព 1:23 បាននិយាយថា “ខ្ញុំមានការគាប់សង្កត់យ៉ាងខ្លាំងរវាងអ្នកទាំងពីរ។ បំណងប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំគឺចង់ចាកចេញ ហើយនៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ត្បិតនោះល្អជាងគ្រាយណាស់™។ សូមមើល កូរិនថូសទី ២ ៥:១, ៦-៨, ទំនុកដំកើង ១១៦:១៥ II ធីម ៤:៦-៨។

2. ការស្លាប់ត្រូវបានសម្រេចដោយឆន្ទៈរបស់ព្រះ។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបំពេញបេសកកម្មរបស់ទ្រង់សម្រាប់ជីវិតដ៏ខ្លីនៃរយៈពេល 33 ឆ្នាំ។
ព្រះបានទទួលយក 33 ឆ្នាំនៃជីវិតទាំងមូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាភាពគ្រប់គ្រាន់របស់គាត់។
គាត់បានលាតត្រដាងការពិតថា តម្លៃរបស់បុរសមិនត្រូវបានដាក់លើអាយុវែងពេញមួយ
ជីវិតរបស់គាត់ទេ។ ការស្លាប់របស់អ្នកជឿទូទៅក៏មិនមែនដោយចៃដន្យដែរ ប៉ុន្តែក្លាយជា
ដោយក្រឹត្យដ៏ទេវភាពតែមួយគត់របស់ព្រះ។ ពេលដែលបុរសនោះស្លាប់ទៅ គាត់មិនត្រូវ
ការពាក្យបណ្តឹងទេ ហើយក៏កើតទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងដែរ។ Schmolke ដែលជាពួកបរិសុទ្ធដ៏
ល្បីល្បាញបានបាត់បង់កូនប្រុសពីរនាក់របស់គាត់ដោយសារគ្រោះទុរ្ភិក្សភ្លើង ហើយគាត់
ផ្ទាល់ត្រូវបានប៉ូល ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើទំនុកតម្កើងថា “ព្រះយេស៊ូវរបស់ខ្ញុំដូចជាទ្រង់”

សេចក្តីអធិប្បាយ 49 អត្តសញ្ញាណនៃអ្នកដែលបានទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន (ប្លុក ១៤:១១-៥)

ការអធិស្ឋានគឺជាកិច្ចការសំខាន់បំផុត។ សម្រាប់វា ព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់យើងឱ្យអធិស្ឋានជានិច្ច។ ការដែលគួរធ្វើតែងតែធ្វើឱ្យរឿងនោះសំខាន់។ វាមានន័យថា បើគ្មានការអធិស្ឋានមួយរយៈ អ្នកជឿមិនអាចរស់បានទេ។ យើងគួរអនុវត្តវាឱ្យមានប្រសិទ្ធភាព។ ប្រសិនបើយើងមិនបានទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋានទេ វាមានន័យថាយើងមានកំហុសណាមួយនៅក្នុងខ្លួនយើង។ តើអ្វីជាអត្តសញ្ញាណរបស់អ្នកដែលទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន ?

1. អ្នកដែលមានសេចក្តីជំនឿ (ខ ១១)

អ្នកនិពន្ធសៀវភៅហេព្រើរបាននិយាយថា៖ បំណងនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាការធានានៃសេចក្តីសង្ឃឹមTM។ (ហេ. ១១:១) វាត្រូវបានប្រតិបត្តិចំពោះវត្ថុដែលមើលមិនឃើញ។ ការមើលឃើញរបស់ដែលមើលមិនឃើញ គឺជាកិច្ចការដែលជីវិតពិតគួរធ្វើ។ បុរសគឺខុសពីសត្វក្នុងចំណុចនេះ។ នេះគឺជាជីវិតដែលត្រូវត្រួតពិនិត្យជាមួយដំណាក់កាលមួយ។

1) វត្ថុដែលមើលឃើញអនុវត្តតួនាទីដើម្បីដឹកនាំការព្រួយបារម្ភរបស់យើងទៅជាអ្វីដែលមើលមិនឃើញ។ វត្ថុដែលមើលឃើញទាំងអស់ដាក់នៅលើបូសគល់នៃអ្វីដែលមើលមិនឃើញទាំងអស់។ នៅពេលដែលយើងឃើញដើមឈើ យើងអាចមើលឃើញស្លឹក មែក

ឈើ និងផ្លែ និងមែកឈើ។ ទោះបីជាបុរសមិនត្រូវបានគេមើលឃើញដោយភ្នែករបស់ យើងសម្រាប់វាត្រូវបានលាក់នៅក្នុងដី។ វាសំខាន់ជាង។

2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ អ្វីៗដែលមើលឃើញទាំងអស់ ទីបំផុតត្រូវកាត់បន្ថយ រុះរើ ផ្លាស់ ប្តូរ ខូច និងរលត់ទៅវិញ។ ពួកគេមិនមានចរិតលក្ខណៈអចិន្ត្រៃយ៍ ហើយវាមិនផ្តល់ក្តី សង្ឃឹមដល់យើងទេ ហើយទីបំផុតវាផ្តល់ការខកចិត្តដល់យើង។ បុរសមានបេះដូងប្រាថ្នា ចង់បានភាពអស់កល្បជានិច្ច។ (សាស. ៣:១១) យើងគួររក្សាភាពអស់កល្បជានិច្ច។

3) ដូច្នេះ យើងគួរតែស្វែងរកព្រះដែលមើលមិនឃើញ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែពេលអ្នកអធិស្ឋាន ចូរចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់អ្នក ហើយបិទទ្វារ ហើយអធិស្ឋានទៅ ព្រះបិតារបស់អ្នកដែលគង់នៅក្នុងទីស្ងាត់កំបាំង។ ហើយបិតារបស់អ្នកដែលទតឃើញក្នុង ទីស្ងាត់កំបាំង នឹងប្រទានរង្វាន់មកអ្នក™។ (មថ ៦:៦) នេះមានន័យថាការស្វែងរកព្រះ ដែលមើលមិនឃើញ។ ព្រះបិតាពិតរបស់យើងគឺជាមនុស្សមើលមិនឃើញ។ ការដើរ តាមព្រះដែលមើលមិនឃើញគឺជាសេចក្តីជំនឿ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងគួរតែរស់នៅដើម្បី ដាក់ចំណុចកណ្តាលនៃជំនឿរបស់យើងលើមនុស្សមើលមិនឃើញ។ នោះគ្រាន់តែជា ជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ សូមមើល ហេព្រើរ ១១:២៧, ពេត្រុសទី១ ១:៨ យន ២០:២៩។

2. អ្នកដែលត្រូវតែមានបេសកកម្មនៃអ្វីដែលធំជាងនេះ។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាពិតប្រាកដថា អ្នកណាដែលជឿលើខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងធ្វើកិច្ចការដែលខ្ញុំធ្វើ។ ហើយនឹងធ្វើកិច្ចការធំជាងការទាំងនេះទៅទៀត ពី

ព្រោះខ្ញុំទៅឯព្រះវរបិតា™។ (ខ១២) ពាក្យថាដោយព្រះខ្ញុំទៅឯព្រះវរបិតា™លាត
ត្រង់រាងមាតិកាព័កំណើតដល់យើង។ ពេលគាត់ទៅរកឪពុក នោះការងារគាត់កាន់តែធំ។
ប៉ុន្តែកិច្ចការនេះនឹងត្រូវលាតត្រង់ដោយកិច្ចការរបស់សាវ័កដែលលោកបានតែងតាំង
លោកទទួលស្គាល់ថាកិច្ចការនោះត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយពួកគេ។ អ្នកជឿទូទៅរបស់
យើងត្រូវបានចូលរួមដោយការរួបរួមជាមួយនឹងពួកសាវ័ក។

អ្នកដែលនឹងត្រូវចូលរួមក្នុងអ្វីដែលមានពរបែបនេះ (អ្វីដែលធំជាងនេះ) ទទួលបាន
ចម្លើយការអធិស្ឋាន។ អ្នកដែលត្រូវចូលរួមក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនអាចជួយបាន
ក្រៅពីទទួលបានបទពិសោធន៍ពីព្រះចេស្ដានៃព្រះគ្រីស្ទទេ។ ព្រោះគាត់មិនធ្វើតាមបំណង
ឯកជនរបស់គាត់ទេ តែបម្រើកិច្ចការធំជាង។ អ្នកដែលរស់នៅសម្រាប់បេសកកម្មនៃកិច្ច
ការធំជាងនេះអាចអធិស្ឋានយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយគាត់បានទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋា
ន។ យ៉ូហាន ៤:២-៣ មានប្រសាសន៍ថា បើអ្នករាល់គ្នាប្រាថ្នាចង់បាន ហើយមិនមាន
ដូច្នេះអ្នកនឹងធ្វើឃាត។ អ្នកលោភលន់មិនអាចទទួលបាន ដូច្នេះអ្នកឈ្លោះប្រកែកគ្នា។ អ្នក
មិនមានទេព្រោះអ្នកមិនសួរ។ អ្នកសួរហើយមិនទទួល ព្រោះអ្នកសួរខុស ចំណាយលើ
តណ្ហា™។ អ្នកដែលត្រូវធ្វើកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យ មិនមែនជាអ្នកប្រាថ្នាទេ។ គាត់រស់នៅ
ដោយចាកចេញពីខ្លួនឯងតូច។

3. អ្នកដែលស្វែងរកក្នុងព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ។

ការអធិស្ឋានក្នុងព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនមានន័យថានិយាយតែពាក្យខ្លះនោះទេ។ ថ្ងៃនេះ អ្នកដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវបាននិយាយថា បំរុងអធិស្ឋានក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ™ នៅចុងបញ្ចប់នៃការអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់។ ពេលនោះបុរសដែលប្រើពាក្យគួរយកអត្តសញ្ញាណមកទទួលឈ្មោះឱ្យថ្លៃថ្លា។ ដូច្នេះ ការអធិស្ឋានក្នុងព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ គឺដើម្បីអធិស្ឋានក្នុងការដែលអ្នកអធិស្ឋានគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយលើកតម្កើងព្រះ។

RA Torray ដែលជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់ DL Moody បានទទួលចម្លើយជាច្រើននៃការអធិស្ឋាន។ គាត់គឺជាមនុស្សពិសេសសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ ថ្ងៃមួយ ពេលគាត់អង្គុយនៅក្នុងបន្ទប់ស្ងាត់ គាត់បានទទួលការចាប់អារម្មណ៍ភ្លាមៗ ហើយស្រែកយ៉ាងខ្លាំងថា "សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ លើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ លើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់" គាត់ផ្ទាល់មិនអាចបញ្ឈប់សំឡេងបានទេ។ គាត់បានចូលរួមការអធិស្ឋានជាមួយសហសេរីករបស់គាត់សម្រាប់ការរស់ឡើងវិញនៃព្រះវិហារពិភពលោកនៅឆ្នាំ 1901។ ពិតជាការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេត្រូវបានឆ្លើយតប ការរស់ឡើងវិញដ៏អស្ចារ្យដែលបាននាំចូលទៅក្នុងស្រុក welts របស់អង់គ្លេស និងចលនានៃការរស់ឡើងវិញនៅក្នុងប្រទេសផ្សេងទៀត។

ការរស់ឡើងវិញនៃព្រះវិហារកូរ៉េនៅឆ្នាំ 1907 ក៏កើតចេញពីភ្លើងនៃការរស់ឡើងវិញបែបនេះដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 50 សេចក្តីសុខសាន្តដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទាន (យ៉ូហាន ១៤:២៧-៣១)

ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានមាសដល់យើង ក្នុងរយៈពេលមួយសតវត្ស ចោរលួចបានទាំងអស់ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះយើងគ្មានអ្វីសោះ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលលោកបានប្រទានមកយើងគឺជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលពិភពលោកមិនអាចដកចេញពីយើងបាន នោះគឺសន្តិភាពនៅក្នុងយើង។ យ៉ូហាន 16:22 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯឥឡូវនេះ អ្នកក៏មានទុក្ខដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងឃើញអ្នកម្តងទៀត ហើយចិត្តអ្នករាល់គ្នានឹងរីករាយ ហើយគ្មានអ្នកណាមកសេចក្តីអំណរពីអ្នកទៅវិញ™។ អ្វីដែលអ្នកជឿទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តបែបនេះបានមកវិញបន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវបានទៅរកឪពុក។ (ខទី 28) ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅពេលដែលគាត់បានស្លាប់ ហើយបានរស់ឡើងវិញ ហើយត្រូវបានឡើងជំនួសគាត់ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមក ហើយធានានូវសន្តិភាពរបស់ពួកគេ។ សន្តិភាពដែលធានាមានដូចខាងក្រោម។

1. សន្តិភាពនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ

ជីវិតរបស់យើងគឺជាផ្លូវដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុខក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់។ ព្រះគ្រីស្ទគង់សម្រាប់យើងឱ្យជឿទ្រង់អស់ពីចិត្ត ហើយធ្វើឱ្យអ្នកដទៃទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង។ (រ៉ូម ៨:៣២, ១កូរិនថូស ៣:២១-២៣) ការពិតដែលលោកផ្តល់បានប្រហារជីវិតយើងគឺច្បាស់ពេក។ ជីវិត 33 ឆ្នាំរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាអ្នកសម្រុះសម្រួលសម្រាប់យើងតាំងពីមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច។ ហើយគាត់បានធ្វើអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់យើង។ ១ កូរិនថូស ៣:២១-២២ មានប្រសាសន៍ថា ឯដូច្នេះ កុំឱ្យអ្នកណាអួតពីមនុស្សឡើយ។ ដ្បិតរបស់ទាំង

អស់ជារបស់អ្នក មិនថាប៉ុល ឬអប្បឡូស ឬកេផាស ឬពិភពលោក ឬជីវិត ឬសេចក្តីស្លាប់
ឬបច្ចុប្បន្ន ឬអនាគតឡើយខ្ញុំទាំងអស់ជារបស់អ្នក™។

2. សន្តិភាពដើម្បីមានការលើកលែងទោស។

តែងតែរឿងដែលនាំមកនូវការថប់បារម្ភ គឺជាអំពើបាប។ ចន ប៊ុនយ៉ាន ក៏ធ្លាប់មានបទ
ពិសោធពីរដងដែរដែលមកដល់ការខកចិត្តព្រោះតែភ្លេចបាប។ ប៉ុន្តែគាត់បាននឹកចាំពាក្យ
យ៉ូហាន ១:៩ ថា៖ បំប្រសិនបើយើងលន់ត្អូបរបស់យើង នោះទ្រង់ស្មោះត្រង់ ហើយ
គ្រាន់តែអត់ទោសឱ្យយើងពីអំពើបាបរបស់យើង ហើយនឹងសម្អាតយើងពីអំពើទុច្ចរិតទាំង
អស់™។ ហើយទទួលបានសន្តិភាពនៅក្នុងចិត្ត។ គាត់បាននិយាយថា៖ បំប្រសិនបើយើងពិតជាក្នុងព្រះ
នឹកចាំមនុស្សមានបាបមិនមែនមានន័យថាព្រះមិនលើកលែងទោសអ្នកដែលលាបពណ៌
នោះទេ តែជាមនុស្សមានបាបពិត™។

3. សន្តិភាពតាមរយៈការប្រកបជាមួយព្រះ។

ព្រះត្រូវបានទម្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីសុខសាន្តដោយការចាកចេញពីព្រះ។ ប៉ុន្តែ ពេលដែល
គាត់ទទួលបានការប្រកបជាមួយជាមួយនឹងព្រះ គាត់បានទទួលសន្តិភាព។ ដោយសារ
ព្រះគ្រីស្ទបានជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ហើយបានសុគតជំនួសយើង ហើយត្រូវបាន
ប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញពីវា នោះការប្រកបជាមួយត្រូវបានស្តារឡើងវិញ។ ដូច្នេះហើយ
អ្នកជឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានទទួលសន្តិភាព។ អូស្ទ័នបានអធិស្ឋានទៅព្រះថា៖ បំប្រសិនបើអ្នក
បានបង្កើតយើង អ្នកបានបង្កើតសម្រាប់អ្នក មុនពេលយើងសម្រាកក្នុងអ្នក យើងគ្មាន

សេចក្តីសុខទេ™។ អ្នកអត្តាធិប្បាយ Matthew Henry បាននិយាយនៅលើគ្រែចុង
ក្រោយរបស់គាត់ថា "ជីវិតដើម្បីប្រកបជាមួយព្រះគឺជាពេលវេលាដ៏រីករាយបំផុត" ។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 51 អំពីការក្លាយជាភាពពេញលេញនៃអំណរ (យ៉ូហាន ១៥:៩-១២)

1. ភាពចាំបាច់នៃសេចក្តីអំណរ

សេចក្តីអំណរប្រៀបដូចជាឱសថដ៏ល្អនៃចិត្តមនុស្ស។ សូភាសិត 17:22 ចែងថា៖ ចិត្តដែលរីករាយជាថ្នាំដ៏ល្អ ប៉ុន្តែវិញ្ញាណដែលខ្ទេចខ្ទាំធ្វើឱ្យឆ្អឹងស្លូតទៅ™។ ដូចជាសេចក្តីអំណរនោះជាប្រយោជន៍ដល់បុរសនោះដែរ។ ប៉ុន្តែគោលបំណងដែលព្រះផ្តល់សេចក្តីអំណរដល់យើងមិនមែនដើម្បីជាប្រយោជន៍សម្រាប់រូបកាយទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ប្រយោជន៍សម្រាប់ការលះបង់។

1) នៅពេលដែលយើងមានសេចក្តីអំណរនៅក្នុងយើងជំនឿរបស់យើងត្រូវបានធំឡើង។ ចិត្តមនុស្សគ្មានសេចក្តីត្រេកអរ នោះក៏មានការបន្ទោស និងត្អូញត្អែរ។ ចិត្តបែបនេះធ្វើឱ្យសេចក្តីជំនឿថយចុះបន្តិចម្តងៗ។ ការមិនជឿរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានបង្ហាញដោយការស្តីបន្ទោស និងការត្អូញត្អែរ។

2) ព្រះបានប្រាប់យើងឱ្យរីករាយ។ ដោយសារយើងមានអំណរ យើងអាចទទួលបានការអរព្រះគុណ។ ការអរព្រះគុណគឺជាការពិតដែលថាបុរសគួរតែយកនៅចំពោះព្រះ។ វាគឺជាវិធីដែលបុរសទទួលបានពរជ័យពីព្រះកាន់តែច្រើន។

2. តើយើងអាចទទួលបានភាពរីករាយយ៉ាងដូចម្តេច?

សេចក្តីអំណររបស់គ្រីស្ទបរិស័ទកើតចេញពីការកាន់តាមបញ្ញត្តិ និងការអនុវត្តសេចក្តីស្រឡាញ់។ ហេតុដែលនាំឱ្យមានសេចក្តីត្រេកអរកើតឡើងដោយការកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ចេញមកពីការពិតដូចតទៅ។

១) ការកាន់តាមបញ្ញត្តិគឺធ្វើសេចក្តីស្រឡាញ់។ ដោយសារអ្នកដែលប្រតិបត្តិសេចក្តីស្រឡាញ់ទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ (នោះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនិងព្រះគ្រីស្ទ) វាបានបណ្តេញការភ័យខ្លាចចេញ នោះសេចក្តីអំណរនឹងពេញទៅដោយទ្រង់។ យ៉ូហាន 4:18 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯសេចក្តីស្រឡាញ់មិនមានការភ័យខ្លាចឡើយ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះបានបណ្តេញការភ័យខ្លាច។ ដ្បិតការភ័យខ្លាចជាប់នឹងការដាក់ទោស ហើយអ្នកណាដែលខ្លាចនោះមិនបានគ្រប់លក្ខណ៍ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ™។

២) ដូចជាកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ព្រះក៏យាងមកសណ្តិតលើគាត់។ (១៤:២១) ព្រះជាប្រភពនៃអំណរ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងរឿងជាច្រើនក្នុងន័យថា ព្រះជាប្រភពនៃសេចក្តីអំណរ។ នោះគឺថា “អ្នកបានដាក់សេចក្តីអំណរកាន់តែច្រើនក្នុងចិត្តខ្ញុំ

ជាងពេលដែលគ្រាប់ធញ្ញជាតិ និងស្រាបស់គេមានច្រើនជាង™។ (ទំនុកតម្កើង ៤:៧) ឯខ្ញុំសូមប្រាប់ព្រះអម្ចាស់ថា ព្រះអង្គជាម្ចាស់របស់ទូលបង្គំ។ ខ្ញុំគ្មានអ្វីល្អក្រៅពីអ្នកទេ™។ (ទំនុកតម្កើង ១៦:២) ហើយក៏ ឯព្រះដ៏មានអំណរដ៏លើសលប់របស់ទូលបង្គំ™ (ទំនុកដំកើង ៤៣:៤) លើកលែងតែពាក្យទាំងនោះ មានពាក្យស្រដៀងគ្នាជាច្រើននៅក្នុងនោះ។

សេចក្តីអំណរគឺជាការចាំបាច់បំផុតចំពោះអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ ហើយវាកើតឡើងនៅពេល
ដែលគាត់កាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 52 វិធីសាស្ត្រដើម្បីទទួលបានភាពពេញលេញនៃសេចក្តីអំណរ (ប្រការ 15: 9-12)

ដោយសារយើងគ្មានអំណរ យើងមិនអាចធ្វើអ្វីដែលមានឥទ្ធិពលបានទេ។ បុគ្គលដែលមានចិត្តខ្វល់ខ្វាយ ធ្វើកិច្ចការដ៏វិសេសនៃព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គមិនមានចិត្តក្លាហាន ហើយកាយក៏មិនរលាស់ចេញដែរ។ ដូច្នេះ អេសាយ 6:15 បាននិយាយថា ប៉ ហើយជាស្បែកជើងសម្រាប់ជើងអ្នក ដោយបានពាក់ការត្រៀមខ្លួនដែលបានប្រទានមកដោយដំណឹងល្អនៃសន្តិភាព™។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺថា បើគ្មានសន្តិភាពដោយសារដំណឹងល្អទេ គាត់មិនអាចអនុវត្តសកម្មភាពបានទេ (វាមានន័យថា បំបាក់ជើង) យ៉ាងភ្លៀវភ្លា (វាមានន័យថាជារបស់ដែលបានរៀបចំ។ អំណរនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ដោយការអធិស្ឋានជាច្រើនហើយបានឡើងចូលទៅក្នុងវា។

តើអ្វីទៅជាវិធីនៃសេចក្តីអំណរពេញលេញ? ចំពោះវិធីសាស្ត្រ ខទី ៩-១០ បង្ហាញយើង។ នោះគឺថា៖ បំបូជាជាព្រះវរបិតាបានស្រឡាញ់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំក៏បានស្រឡាញ់អ្នកដែរ។ ចូរនៅជាប់ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ។ បើអ្នកកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំ នោះអ្នកនឹងនៅជាប់នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ដូចខ្ញុំបានកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះវរបិតាខ្ញុំ ហើយនៅជាប់នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់™។ យើងអាចគិតពាក្យខាងលើជាពីរផ្នែក។

1. សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតា គឺជាប្រភពនៃសេចក្តីអំណរ។

ខទី ៩ របស់យើងបាននិយាយថា ឯ ព្រះវរបិតាបានស្រឡាញ់ខ្ញុំយ៉ាងណាដែរ ខ្ញុំក៏ស្រឡាញ់អ្នកដែរ TM ។ មូលហេតុដែលព្រះគ្រីស្ទអំពាវនាវរកព្រះជាបិតាគឺខុសគ្នា ប៉ុន្តែដោយសារតែវាមានផ្នែកដែលថាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទដៀងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកនៅក្នុងពិភពលោកមនុស្ស។ (១) ស្នេហារបស់ឪពុកគឺក្តៅ។ ស្នេហាជាអ្នកដែលគាត់គិតថាកូនប្រុសជាខ្លួនឯង។ ដូច្នេះហើយវាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិទាំងអស់របស់គាត់។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ-បិតាក៏ដូច្នេះដែរ។ ដ្បិតគាត់ស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយទ្រង់បានប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ដល់គាត់។ (យ៉ូហាន ៣:១៥) ហើយគាត់បើកសម្តែងនូវអ្វីដែលគាត់ធ្វើចំពោះកូនគាត់។ (៥:២០) ព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់យើងយ៉ាងក្តៅក្រហាយ។ (២) សេចក្តីស្រឡាញ់របស់បិតាគឺស្មោះត្រង់។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបិតាក៏ដូច្នេះដែរ សម្រាប់បទគម្ពីរចែងថា ឯព្រះទ្រង់ជាសេចក្តីស្រឡាញ់TM (១ យ៉ូន. ៤:៨, ១៦) សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់គ្រាន់តែជាខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ស្នេហារបស់លោកមិនអាចប្រែប្រួលបានឡើយ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់យើងក៏ដូចគ្នាដែរ។ (ហេ. ខ្ញុំរស់នៅទីក្រុងអ្នកនេសាទមាត់សមុទ្រកាលពីក្មេង។ ពេលឪពុកទៅនេសាទ ខ្ញុំចូលចិត្តដើរតាមគាត់។ ថ្វីត្បិតតែខ្ញុំមិនមានអ្វីពិសេសក៏ដោយ វាជាសេចក្តីរីករាយរបស់ខ្ញុំដែលបានទៅជាមួយគាត់ជាមួយគ្នា។

2. ដើម្បីយល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយមានអារម្មណ៍ថាវា គាត់គួរតែធ្វើ តាមបញ្ញត្តិរបស់គាត់។

ខទី ១០ របស់យើងបាននិយាយថា ០ ដូចជាខ្ញុំបានរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះវរបិតាខ្ញុំ ហើយនៅជាប់នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដែរ TM ។ ពាក្យនេះអាចនិយាយបានថា សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទជាវិធីទាក់ទងមកខ្ញុំ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួរតែចងចាំ ផ្នែកដែលមានលក្ខខណ្ឌនៅក្នុងពាក្យនេះ។ នេះគឺជាកិច្ចសន្យារបស់ព្រះ និងកិច្ចសន្យា។ ព្រះគ្រីស្ទចុះកិច្ចសន្យាជាមួយអ្នកជឿរបស់យើង ហើយធ្វើការដោយផ្ទាល់។ វាគឺជាចរិតដ៏ ស្មោះត្រង់របស់គាត់ និងជាភស្តុតាងរបស់នៅ។

ពេលអ្នកណាដែលរៀនអាថ៌កំបាំងនៃការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិ នោះគាត់មានអារម្មណ៍ ស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទ។ បញ្ញត្តិមិនមែនជាបន្ទុកធ្ងន់នោះទេ។ (យ៉ូហាន ៥:៣) វាដូចជាស្លាប ពីរបស់ឥន្ទ្រី។ ឥន្ទ្រីមានស្លាបជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ ពិតជាវាហើរកាន់តែខ្ពស់ក្នុងគោលបំណង ដែលព្រះបានប្រទានបញ្ញត្តិដល់អ្នកជឿរបស់យើង គឺមិនធ្វើឱ្យយើងរងទុក្ខឡើយ ប៉ុន្តែ ដើម្បីប្រទានពរដល់យើង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកជឿគិតថាបញ្ញត្តិនោះមានបន្ទុក ធ្ងន់។ ដូចដែលពួកគេគិតដូច្នេះ ពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ថាមានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ទេ។ ដូចក្នុងគ្រួសារដែរ កូនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយយល់ច្បាស់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ ឪពុកម្តាយ ប៉ុន្តែកូនមិនដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកម្តាយនោះទេ។ អាកប្បកិរិយា ដែលមិនទទួលយកបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយផ្តុំមណ្ឌូម ហើយមិនគោរពតាមដោយ ស្មោះ មិនមែនជាអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវក្នុងការជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយត្រឹមត្រូវនោះទេ។

វាគឺជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីបដិសេធព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលកាន់តាម
បញ្ញត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានជំនឿខ្លាំង ភ្នែកខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ភ្លឺថ្លា គាត់អាចបកស្រាយ
គ្រប់យ៉ាងបានត្រឹមត្រូវ ហើយបន្តរស់នៅក្នុងភាពរីករាយ។ ជំនឿបែបនេះចាត់ទុកទុក្ខ
លំបាកជាសេចក្តីសង្ឃឹម ហើយចាត់ទុកការសន្យាទាំងអស់នៅក្នុងបទគម្ពីរថាជាការត្រួត
ពិនិត្យនៃនគរព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 53 បញ្ញត្តិ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ (យ៉ូហាន ១៥:៩-១២)

1. បញ្ញត្តិរបស់ព្រះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់។

ពេលយើងអានអត្ថបទ បញ្ញត្តិ និងសេចក្តីស្រឡាញ់គឺស្របគ្នា។ ការពិតដែលថាព្រះប្រទានឱ្យយើងនូវបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់គឺដូចគ្នានៃមាតិកាដែលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់បានមកដល់យើង។ ជាពិសេស ខទី ១០ បានមានប្រសាសន៍ថា បើអ្នកកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំ នោះអ្នកនឹងនៅជាប់នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ដូចជាខ្ញុំបានកាន់តាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះវរបិតាខ្ញុំ ហើយនៅជាប់នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដែរ™។ ការកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់មានន័យថាទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់។ យើងមិនគួរទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍ដ៏អាក្រក់ចេញពីព្រះបញ្ញត្តិនៃព្រះទេ ប៉ុន្តែទទួលបានចំណាប់អារម្មណ៍នៃសេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមក។

ហេតុអ្វីបានជាបញ្ញត្តិគួរត្រូវបានទទួលថាជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ? ព្រោះយើងបន្តធ្វើបានល្អ ហើយយើងទទួលបានជីវិត។ សូភាសិត 4:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញកាន់តាមការប្រៀនប្រដៅចុះ! មិនអនុញ្ញាតឱ្យទៅ; ថែរក្សានាង ព្រោះនាងជាជីវិតរបស់អ្នក™។ ការពិតដើម្បីរក្សាតាមបញ្ញត្តិគឺសំខាន់សម្រាប់ការពារជីវិតយើង។ ថ្ងៃមួយកប៉ាល់ដ៏អស្ចារ្យមួយរបស់អាមេរិកត្រូវបានធ្វើដំណើរទៅកាន់មហាសមុទ្រប៉ាស៊ីហ្វិកខាងត្បូង។ ពេលនោះ ត្រីបាឡែនដ៏ធំមួយក្បាលបានបុកកប៉ាល់ជាច្រើនលើក កប៉ាល់បានបាក់ និងធ្វើរន្ធមួយ ហើយបន្ទាប់មកទឹកបានចូលទៅក្នុងវា ហើយស្ទើរតែខូច។ បន្ទាប់មក ពួក

នារិកបានចុះទូកតូចៗនៅលើទឹក ហើយពួកគេចាប់ផ្តើមរត់ចេញពីវា។ រំពេចនោះ បុរស
 ពីរនាក់បានហែលឡើងទៅលើកប៉ាល់វិញ។ ចំណែកនារិកផ្សេងទៀតមិនបានដឹងពីមូល
 ហេតុនោះទេ ។ បន្ទាប់មកដូចដែលគេដឹងហើយ គេបានយកត្រីវិស័យមកដាក់ក្នុងកប៉ាល់
 នោះ គេបានធ្វើដំណើរផ្សេងទៀតដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់វា ព្រោះត្រីវិស័យមានតម្លៃសម្រាប់ធ្វើ
 ដំណើរដូចជីវិត។

បញ្ញត្តិរបស់ព្រះគឺជាទិសដៅទៅដល់ជីវិត។ យើងគួររក្សាបទបញ្ញត្តិដោយលះបង់
 ជីវិតរបស់យើងចំពោះព្រះបន្ទូល។ ដូចដែលបញ្ញត្តិផ្តល់ជីវិតដល់អ្នកជឿដើម្បីកាន់តាម
 បញ្ញត្តិ វាមិនដូចជាបន្ទុកធ្ងន់នោះទេ។ (យ៉ូហានទី១ ៥:៣) បញ្ញត្តិចំពោះយើងគឺដូចជា
 ស្លាបរបស់បក្សី។ ស្លាបត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងបក្សីបក្សីអាចហោះហើរនៅលើអាកាស
 ដោយស្លាប។ កាលដែលបុរសកាន់តាមបញ្ញត្តិនោះ គាត់មានចិត្តត្រេកអរ រីករាយ ហើយ
 ទទួលបានព្រះគុណ ហើយទទួលបានសេរីភាពខាងវិញ្ញាណ។ ដូច្នេះ ដូចលោកយេស៊ូក៏
 សព្វព្រះហឫទ័យដែរដែលការធ្វើតាមព្រះហឫទ័យឪពុក ប្រៀបដូចជាការបរិភោគ
 អាហារ នោះលោកមានភាពគ្រប់គ្រាន់។ (យ. ដូច្នេះ ខគម្ពីរ ១១ របស់យើងបាននិយាយ
 ថា ប៉ូសេចក្តីទាំងនេះដែលខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឱ្យសេចក្តីអំណររបស់ខ្ញុំ
 បាននៅក្នុងអ្នក ហើយដើម្បីឱ្យសេចក្តីអំណររបស់អ្នកបានពោរពេញទៅវិញទៅមកTM។
 មថ ១១:៣០ មានប្រសាសន៍ថា បំផ្សិតនីមួយៗស្រួល ហើយបន្ទុកខ្ញុំក៏ស្រួលTM។

2. ការរក្សាតាមបញ្ញត្តិគឺជារឿងដ៏រីករាយក្នុងការរក្សាតំណែងនៃដំណឹងល្អ។

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងពាក្យថា "ដើម្បីរក្សាសេចក្តីស្រឡាញ់" មកបីដង។ វាគឺជាការបញ្ចេញមតិពិសេស។ វាផ្តល់នូវចំណាប់អារម្មណ៍ក្នុងការភ្ជាប់នៅទីនោះយ៉ាងខ្លាំងមិនឱ្យបាត់បង់ស្នេហា។ វាចង្អុលបង្ហាញថា អ្នកកាន់តាមបញ្ញត្តិ កាន់តាមបញ្ញត្តិដោយរីករាយ។ អ្នកជឿតែងតែកាន់តាមបញ្ញត្តិ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលបុរសប្រព្រឹត្តបទបញ្ញត្តិដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន នោះគេគិតយ៉ាងងាយថាវាជាបញ្ញត្តិដ៏អាក្រក់។ បុរសមិនពេញចិត្តនឹងពាក្យសម្តីរបស់អ្នកដទៃ។ ពួកគេចូលចិត្តរស់នៅដោយខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែ យើងគួរតែគោរពតាមពាក្យរបស់អ្នកដែលដឹងថាអ្វីដែលយើងជួប។ នៅពេលផ្សេងទៀតខ្ញុំបានទៅលេងភ្នំក្វាណាកដើម្បីស្នាក់នៅពីរបីថ្ងៃដោយស្ងប់ស្ងាត់។ ខ្ញុំបានព្យាយាមទៅកន្លែងសម្ងាត់ដែលមនុស្សមិនបានស្វែងរកច្រើន; ខ្ញុំមិនអាចដឹងថាវានៅណាទេ។ បន្ទាប់មក ក្មេងស្រីពីរនាក់នាំខ្ញុំជឿលើមគ្គុទ្ទេសក៍របស់ពួកគេ ហើយដើរតាមពួកគេ រួចឆ្លងកាត់ភ្នំ ហើយបន្តទៅតាមផ្លូវតូច ហើយខ្ចីបន្ទប់ស្ងាត់។ ជាងនេះទៅទៀត យើងគួរគោរពតាមសិទ្ធិអំណាចត្រង់ចំណុចសំខាន់នៃបញ្ហាជីវិត និងមរណៈ។ ព្រះយេស៊ូគឺជាអ្នកមានសិទ្ធិអំណាចយ៉ាងនេះ។ យើងគួរតែស្តាប់បង្គាប់គាត់ដោយអំណរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 54 ព្រះយេស៊ូវធ្វើជាមិត្តនឹងទ្រង់ (យ៉ូហាន ១៥:១៣-១៥)

1. គាត់មិនបានដាក់ដុំដើម្បីបុរស

ដោយសារព្រះយេស៊ូវមិនបានដាក់ការរារាំងរវាងមនុស្សនិងទ្រង់ទ្រង់បានធ្វើឲ្យមនុស្សមាន បាបក្លាយជាមិត្តរបស់ទ្រង់។ ដោយសារយើងក៏មិនដាក់ការរារាំងរវាងអ្នកមិនជឿ និង យើង នោះយើងក្លាយជាមិត្តរបស់ពួកគេ។ ព្រះយេស៊ូវស្អប់អំពើបាបដំបូង។ ប៉ុន្តែ គាត់ បានរួមរស់ជាមួយពួកគេ ហើយមិនស្នាក់ស្នើរក្នុងការចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់មនុស្សមានបាប នោះទេ។ ដូចយើងឃើញម៉ាថាយ ១១:១៩ ពួកផារីស៊ីបានរិះគន់លោកយេស៊ូវ ហើយ និយាយថា៖ ឯកូនមនុស្សមកស៊ីផឹក ហើយគេនិយាយថា «មើលគាត់! ជាមនុស្សល្មោភ កាម និងជាអ្នកប្រមឹក ជាមិត្តរបស់អ្នកទាបពន្ធ និងមនុស្សមានបាប!»^៣ ប៉ុន្តែប្រាជ្ញាបាន សុចរិតដោយសារទង្វើរបស់នាង^៣។ ព្រះយេស៊ូវចង់យកមនុស្សមានបាបមិនមែនជាមិត្ត សម្លាញ់របស់ទ្រង់ ហើយបានយាងចុះមកក្នុងពិភពលោកចេញពីស្ថានសួគ៌ ហើយចង់រស់ នៅជាមួយនឹងគេជាមួយគ្នា។ ទីបំផុតគាត់បានស្លាប់សម្រាប់ពួកគេ។ ហេតុផលដែលអ្នក ជឿមិនគួររារាំងជាមួយអ្នកមិនជឿ គឺត្រូវបានបង្រៀនដោយពាក្យ ទីតុស 2:2-7 នោះគឺ “មនុស្សចាស់ត្រូវមានស្មារតីប្រុងប្រយ័ត្ន ផ្អែម្អូរ ចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង រឹងមាំក្នុងជំនឿ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងដោយខ្ជាប់ខ្ជួន។ ស្ត្រីវ័យចំណាស់ក៏ត្រូវគោរពក្នុងអាកប្បកិរិយា មិន និយាយបង្កាច់បង្អួច ឬធ្វើជាទាសករចំពោះស្រាច្រើនដែរ។ ត្រូវបង្រៀនអ្វីដែលល្អ ដូច្នេះ ហើយត្រូវបង្អាតយុវនារីឲ្យស្រឡាញ់ប្តីនិងកូន ចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ចិត្តបរិសុទ្ធ ធ្វើការនៅ ផ្ទះ ចិត្តល្អ និងចុះចូលនឹងប្តីរបស់ខ្លួន ដើម្បីកុំឲ្យព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមាន។ ជេរប្រមាថ។

ដូចគ្នានេះដែរ សូមជំរុញយុវជនឱ្យចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង។ បង្ហាញខ្លួនឯងគ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីធ្វើជាគំរូនៃអំពើល្អ ហើយក្នុងការបង្រៀនរបស់អ្នកបង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់ សេចក្តី ថ្លៃថ្នូរ”។

យើងមិនគួរស្វែងរកមិត្តរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែគួរតែបង្កើតមិត្តរបស់យើង។ ព្រោះគ្មានមិត្ត ធម្មជាតិ។ តើអាថ៌កំបាំងធ្វើមិត្តឬ? អាថ៌កំបាំងដែលយើងធ្វើឱ្យអ្នកជិតខាងក្លាយជាមិត្ត របស់យើង គឺការទទួលយកព្រះយេស៊ូដោយកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយេស៊ូ។ ម៉ាថាយ 19:29 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើហើយអ្នកណាដែលបានចាកចេញពីផ្ទះ ឬបងប្អូនប្រុសស្រី ឬឪពុកម្តាយ កូន ឬស្រុកដោយយល់ដល់នាមខ្ញុំ នោះនឹងទទួលបានមួយរយដង ហើយនឹង ទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច™។

2. ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងស្គាល់អ្វីៗទាំងអស់។

ខ ១៥ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ ខ្ញុំលែងហៅអ្នករាល់គ្នាថាជាអ្នកបម្រើទៀតហើយ ដ្បិត អ្នកបម្រើមិនដឹងថាម្ចាស់របស់ខ្លួនកំពុងធ្វើអ្វីឡើយ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានហៅអ្នករាល់គ្នាជា សម្លាញ់ ដ្បិតអ្វីៗដែលខ្ញុំបានឮពីបិតាខ្ញុំ ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នាហើយ™។ ដែលមានន័យ ថា ទ្រង់បានធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ដំណឹងល្អ។ ដោយសារព្រះយេស៊ូបានធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ អាថ៌កំបាំងទាំងអស់នៃស្ថានសួគ៌ នោះបានធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាមិត្តរបស់ទ្រង់។ ពេលយើង ដឹងពីដំណឹងល្អ វាមានន័យថាគាត់ប្រព្រឹត្តអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះយេស៊ូដល់យើង។ នៅ

ពេលដែលយើងបរាជ័យ ការស្តីបន្ទោសត្រឡប់ទៅរកព្រះយេស៊ូវវិញ។ ដូច្នេះ កាលណា យើងចាត់ចែងអាថ៌កំបាំងឱ្យបានត្រឹមត្រូវ យើងគួរជឿលើវា។

ដ្បិតទ្រង់បានប្រទានអាថ៌កំបាំងនៃស្ថានសួគ៌ដល់យើង បើខ្ញុំមិនមែនជាដើមឈើ និងថ្ម តើ ធ្វើដូចម្តេចឱ្យយើងមិនជឿដោយផ្ទាល់ទៅ? គាត់ទទួលស្គាល់ខ្ញុំដោយស្មោះត្រង់ ហើយ លាក់អាថ៌កំបាំងរបស់គាត់ចំពោះខ្ញុំ។ តើខ្ញុំមិនលាក់កំបាំងនឹងគាត់ឬ? តើខ្ញុំមានជីវិតដើម្បី រង់ចាំ និងស្វ័យទ្រាំ និងសង្ឃឹមលើខ្ញុំដោយមិនប្រាប់ពីអាថ៌កំបាំងដ៏ល្អបំផុតរបស់បុរស និង បញ្ហាទុក្ខលំបាកដ៏ធំបំផុតដែលមិនអាចប្រាប់បុរសបានទេ ប៉ុន្តែដើម្បីប្រាប់ពួកគេដល់តែ ព្រះយេស៊ូវទេ? ប្រសិនបើខ្ញុំមានមួយនេះ វាគឺជាជំនឿ។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿ Zinzendorf គឺជាកុមារ។ គាត់បានសរសេរសំបុត្រទៅព្រះយេស៊ូវ ហើយបោះវាទៅខាង ក្រៅ។ មូលហេតុដែលគាត់ធ្វើដូច្នេះ គឺដោយសារព្រះយេស៊ូវទទួលសំបុត្រនោះ ហើយធ្វើ ឱ្យគាត់អានវា។ វាត្រូវបានគេជូនដំណឹងថាបន្ទាប់ពីគាត់ធំឡើងគាត់បានអធិស្ឋាននៅក្នុង រចនាប័ទ្មដើម្បីសន្មនាជាមួយព្រះយេស៊ូវតាមរយៈការពឹងផ្អែកលើគាត់ក្នុងការជឿលើព្រះ យេស៊ូវ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 55 សេចក្តីរីករាយនៃអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ (ឃុំហាន ១៦:២០-២៤)

អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគួរតែបន្តរីករាយជានិច្ច។ ដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសពួកគេ ហើយបានរស់ឡើងវិញ ហើយបន្ទាប់ពីនោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកក្នុងពួកគេ។ បន្ទាប់មកបញ្ហាគឺជាលទ្ធភាពដែលពួកគេអាចទទួលយកភាពរីករាយជានិច្ច។ ពិតជាត្រូវចំណាយពេលវេលានៃភាពសប្បាយរីករាយ ប៉ុន្តែទុក្ខព្រួយជាច្រើន។ ប៉ុន្តែប្រាកដណាស់វាមិនដូច្នោះទេ។ ទោះបីជាគាត់ប្រហែលជាមិនទទួលយកសេចក្តីអំណរដ៏រំភើបដែលជាការសើចយ៉ាងខ្លាំងនិងរីករាយក៏ដោយក៏សេចក្តីអំណរនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់នៅតែអាចបន្តបាន។

1. ជីវិតដែលបង្កើតឡើងវិញរបស់យើងតែងតែមានអំណរ។ ដោយសារវាចេញមកពីព្រះគាត់រីករាយនឹងព្រះ ហើយក៏រីករាយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរ។

2. យើងអាចរីករាយនឹងការពិតទាំងអស់។ ១ កូរិនថូស ១៣:៦ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯមិនត្រេកអរនឹងការប្រព្រឹត្តខុសទេ តែត្រេកអរនឹងសេចក្តីពិត™។ សេចក្តីពិតអាចផ្តល់សេចក្តីរីករាយដល់យើង។

១) នៅពេលយើងគិតពីការសន្យាដ៏បរិសុទ្ធ យើងរីករាយនឹងភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។ 2) ដោយគិតពីអធិបតេយ្យភាពម្ចាស់ភាពយើងមានអារម្មណ៍ថាមានសុវត្ថិភាព។ (៣) ដោយគិតថាយើងគ្មានសេចក្តីសុចរិត ហើយយើងទទួលបានសេចក្តីសុចរិតពីព្រះ ដូចជាការពាក់ក្រណាត់ នោះយើងមានអារម្មណ៍នៃសេរីភាពអស់កល្បជានិច្ចចេញពីការកាត់

ទោសអស់កល្បជានិច្ច។ (៤) ដោយគិតពីការខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ទោះបីខ្ញុំអាយុខ្លីក៏ដោយ ដោយអារម្មណ៍នៃព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីរំដោះយើងរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដែលយើងរីករាយ។ (5) ដោយគិតពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការរស់ឡើងវិញនៃពួកបរិសុទ្ធ និងពិភពលោកនៃសិរីល្អនាពេលខាងមុខយើងរីករាយ។

២) ពេលយើងប្រតិបត្តិព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងអាចទទួលបានអំណរ។ (១) ស្រណាញ់អ្នកដទៃ។ កាលដែលយើងស្រឡាញ់អ្នកស្រឡាញ់ភ័ក្ត្រផ្តល់នូវភាពរីករាយផងដែរ។ ពេលយើងស្រឡាញ់សត្រូវ យើងមានអំណរកាន់តែខ្លាំង។ (២) ត្រូវស្វិតស្វា។ វាជាមកនូវសេចក្តីអំណរកាន់តែច្រើនដល់យើង។ បើយើងស្វិតស្វា យើងត្រូវស្វិតដល់ទីបញ្ចប់។ យ៉ាកុបបានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ ហើយសូមឱ្យការខ្ជាប់ខ្ជួនមានឥទ្ធិពលពេញលេញ ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានល្អឥតខ្ចោះ និងពេញលេញ ដោយឥតខ្ចះអ្វីសោះ TM ។ (យ. វាមិនមាននៅលើភ្នំនៃសេចក្តីរីករាយទេ” ។ (3) ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ បើអ្នកគ្មានសេចក្តីអំណរទេ ចូរអធិស្ឋាន។ ការអធិស្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿក៏រំកិលភ្នំដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 56 ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន 17:3)

អត្ថបទរបស់យើងចែងថា បំរើជីវិតអស់កល្បជានិច្ច™ គឺ បំរើពួកគេស្គាល់អ្នក ជាព្រះពិតតែមួយគត់ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានចាត់មក™។ មូលហេតុដែលត្រូវស្គាល់ព្រះពិតតែមួយ គឺខ្លឹមសារនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានពន្យល់ដូចតទៅ។ ចរិតសំខាន់នៃជីវិតគឺការដឹង។ ការស្តាប់ដោយមិនដឹងខ្លួន។ ដូចជាអ្នកដែលស្គាល់ព្រះ ប្រាកដណាស់ថាគាត់មានជីវិតស្គាល់ព្រះហើយ។ ដូច្នេះការស្គាល់ព្រះគឺមិនត្រូវស្គាល់ព្រះតាមគោលគំនិតរបស់ទ្រង់ទេ។ ការស្គាល់ព្រះតាមគោលគំនិតរបស់ទ្រង់ គឺមិនមែនជាការស្គាល់ទ្រង់ពិតទេ។ ការស្គាល់ព្រះមានន័យថាមានទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួនជាមួយគាត់។ វាមិនមែនជាចំណេះដឹងដែលពង្រឹងទេ ប៉ុន្តែដឹងដោយការប្រកប ហើយមានជីវិត ហើយរីករាយនឹងវាហើយធំឡើង។ សម្រាប់វា ពាក្យដើម្បីដឹងទីនេះត្រូវបានគេប្រើបច្ចុប្បន្នកាល។ ការនិយាយជាសេចក្តីសន្និដ្ឋាន ការស្គាល់ព្រះដើម្បីហៅមកទីនេះមានន័យថាយកការប្រកបជាមួយនឹងព្រះ។

នៅពេលដែលអ្នករូបវិទ្យាជនជាតិអាមេរិកពីររូបត្រូវបានប្រមូលផ្តុំពិភាក្សា ម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបានសួរថា បំ តើអ្វីជាភស្តុតាងដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលថាមានព្រះ? ពេលនោះ អ្នកប្រាជ្ញឆ្លើយថា៖ បំគឺការប្រកបនឹងគាត់™។ នៅពេលមួយ Bishop Thoburn ត្រូវបានវាយប្រហារដោយពួកអ្នកមិនជឿដើម្បីប្រឆាំងនឹងការមានព្រះ។ បន្ទាប់មកគាត់បានឆ្លើយថា “ទ្រឹស្តីរបស់អ្នកគឺអស្ចារ្យ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានបទពិសោធន៍ដើម្បីប្រកបជាមួយព្រះ ខ្ញុំមិនអាចសង្ស័យអំពីអត្ថិភាពរបស់គាត់បានឡើយ™។ មានអ្នកឯកទេសខាងក្រុមហ៊ុនអណ្តូងរ៉ែដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ ដែលមានបន្ទប់អធិស្ឋាននៅការិយាល័យរបស់គាត់។ នៅពេល

ដែលគាត់បានយកបញ្ហានៃពេលវេលាការងាររបស់គាត់នៅក្នុងក្រុមហ៊ុនរបស់គាត់គាត់
បានចូលទៅក្នុងទូរស័ព្ទនៃការអធិស្ឋាននិងអធិស្ឋាន។ នៅពេលមួយ អ្នកឯកទេសខាងក្រុមហ៊ុន
រុករកវីរ៉េរបស់អាមេរិកត្រូវបានប្រមូលផ្តុំ និងពិភាក្សាអំពីបញ្ហាមួយចំនួន ប៉ុន្តែពួកគេមិន
អាចដោះស្រាយវាបាន បន្ទាប់មកគាត់បានចូលទៅក្នុងបន្ទប់បិទជិត បន្ទាប់មកវាត្រូវបាន
ដោះស្រាយ។ (A C Wieand, ដំណឹងល្អនៃការអធិស្ឋាន, ទំព័រ 60) ក្នុងន័យថា អ្នក
ដែលទទួលយកការប្រកបពិតជាមួយព្រះជាមួយគ្នា មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ឆាល ហូដ
បានព្រមានសិស្សថ្នាក់សិក្សាសាលាដោយធ្វើតាមពាក្យ។ នោះគឺ វិញ្ញាណនៃការអធិស្ឋាន
មិនអាចជួយបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវបំផ្លាញចោល។ អ្នកដែលទទួលយកការអធិស្ឋានដែលលាក់
ពុតមិនត្រូវបានសង្គ្រោះទេ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលត្រូវអធិស្ឋានយ៉ាងពិតប្រាកដ គឺការប្រកប
ជាមួយនឹងព្រះជាមួយគ្នា វាគ្រាន់តែជាសេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ™។ គាត់បាននិយាយម្តង
ទៀតថា “ព្រះគុណខាងវិញ្ញាណគឺជាព្រះគុណដ៏ខ្ពស់បំផុត។ វាជាភស្តុតាងដែលថាគាត់
មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 57 ព្រះយេស៊ូវដែលមើលឃើញការសុគតរបស់ទ្រង់ជាសិរីរុងរឿង (យ៉ូហាន 17: 1-5)

ព្រះយេស៊ូវបានគិតអំពីការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ដែលបានជួបមុខទ្រង់ ហើយបានប្រតិបត្តិការអធិស្ឋាននេះ។ នៅក្នុងការអធិស្ឋាននេះ យើងដឹងថាពាក្យដែលគាត់បានចូលបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គាត់គឺជាអ្វី។ ជាពាក្យខ្លីគឺការលើកតម្កើង™។ ការស្លាប់នៅក្នុងទ្រង់ជាទ្វារចូលទៅក្នុងសិរីរុងរឿង។ Boettner បាននិយាយថា “តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលយើងខ្លាចការស្លាប់របស់យើង? ពេលយើងស្លាប់ យើងនឹងបានជួបព្រះអម្ចាស់ ដែលធ្វើការសម្រាប់យើងច្រើនជាង ហើយស្រឡាញ់យើងច្រើនជាង!™។ ពាក្យរបស់ Boettner នេះគឺជាភស្តុតាងដើម្បីដឹងបទគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ។ ភីលីព 3:20 បាននិយាយថា “ប៉ុន្តែភាពជាពលរដ្ឋរបស់យើងគឺនៅស្ថានសួគ៌ ហើយយើងកំពុងរង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ” ទំនុកតម្កើង 116:15 បាននិយាយថា “ដ៏វិសេសនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ គឺការសុគតរបស់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ “, Ecc 12:7 មានប្រសាសន៍ថា “ហើយធ្វើឱ្យក៏ត្រឡប់មកផែនដីវិញដូចវាដែរ ហើយវិញ្ញាណក៏ត្រឡប់ទៅឯព្រះដែលបានប្រទានវាមក។ “។ ដូច្នេះ អ្នកជឿពិតទទួលយកការស្លាប់ដោយសុទ្ធិដ្ឋិនិយម។ បុរសម្នាក់បានសួរទៅលោក John Wesley ថា “ប្រសិនបើអ្នកដឹងថាស្លាប់នៅថ្ងៃស្អែកម៉ោងដប់ពីរ តើអ្នកអាចប្រើពេលវេលាដែលនៅសល់ដោយរបៀបណា? គាត់ឆ្លើយថា "ខ្ញុំតាមផែនការរបស់ខ្ញុំអធិប្បាយ Glouoester យប់នេះ ព្រឹកស្អែកខ្ញុំនឹងធ្វើវានៅថ្ងៃបន្ទាប់ ខ្ញុំក៏ជិះសេះទៅ Tewkesbury ហើយបន្ទាប់មកនឹងអធិប្បាយនៅពេលរសៀល នៅពេលល្ងាច

ខ្ញុំនឹងជួបបុរសបន្ទាប់ទៀត។ ខ្ញុំទៅសួរសុខទុក្ខមិត្តរបស់ខ្ញុំ ម៉ាទីន ដើម្បីរង់ចាំ ហើយនឹង
និយាយជាមួយគាត់ ហើយដប់នាក់ក្នុងការអធិស្ឋាន ខ្ញុំនឹងគេងនៅម៉ោង 10 ហើយខ្ញុំនឹង
ដាក់ខ្លួនចំពោះគាត់ ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំគេង ហើយខ្ញុំនឹងចូលទៅក្នុងពិភពដ៏រុងរឿង™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 58 ចូរយើងទទួលការការពារពីព្រះ (ប្តូរហាន ១៧:១១-១៤)

បុរសនោះត្រូវបានជួបនឹងរឿងគ្រោះថ្នាក់ក្នុងលោកនេះ។ ជាពិសេសគ្រោះថ្នាក់ខុសនៃ ព្រលឹងរបស់ពួកគេតែងតែកើតឡើង។ ចិត្តមនុស្សប្រៀបបាននឹងទឹកហើយក៏ងាយនឹង រង្គោះរង្គើដែរ ព្រោះចិត្តរង្គោះរង្គើ ព្រលឹងក៏មានគ្រោះថ្នាក់។ ដូច្នេះ មនុស្សគួរទទួលការ ការពារពីព្រះជានិច្ច។

1. តើការការពាររបស់ព្រះជាអ្វី? (ខ១២)

ព្រះក៏ការពាររាងកាយរបស់អ្នកជឿដែរ។ ព្រះដែលគោរពព្រះត្រូវបានការពារយ៉ាងអាថ៌ កំបាំង សូភាសិត ១៤:២៧ ចែងថា៖ លំការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាជាប្រភពនៃជីវិត ដើម្បីឱ្យអ្នកនោះអាចងាកចេញពីអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់។ ទំនុកតម្កើង 19:7 ចែងថា៖ លំ ក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ាគឺល្អឥតខ្ចោះ ធ្វើឱ្យព្រលឹងរស់ឡើងវិញ។ ទីបន្ទាល់របស់ព្រះ យេហូវ៉ាប្រាកដជាធ្វើឱ្យមានប្រាជ្ញា™។ ទាហានម្នាក់ត្រូវបានកាំភ្លើងបាញ់នៅសមរភូមិ ហើយបាត់បង់ស្មារតី។ បន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានស្តារឡើងវិញ គាត់បានពិនិត្យមើលកន្លែង ដែលគ្រាប់កាំភ្លើងបានប៉ះ ហើយគាត់បានរកឃើញថា គ្រាប់នោះបានចូលមកដល់ ហើយ បន្ទាប់មកវាត្រូវបានបញ្ឈប់នៅត្រង់ពាក្យ ទំនុកតម្កើង ៩១:៧។ ដូចជាវាមិនអាចជួយអ្វី បានក្រៅពីនិយាយថាការការពារពិសេសរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលសំខាន់ជាងនោះគឺការ ការពាររបស់ព្រះដែលព្រះយេស៊ូបានរក្សាទុកក្នុងចិត្តរបស់ទ្រង់បានចង្អុលទៅលើការ ការពារក្នុងនាមព្រះ។ ពាក្យ "ឈ្មោះឪពុក" ចង្អុលបង្ហាញពាក្យរបស់គាត់។ ការបង្ហាញ របស់លោកយេស៊ូបែបនេះធ្វើឱ្យយើងដឹងពីសារៈសំខាន់នៃពាក្យ។ ដោយសារព្រះបន្ទូល

របស់ព្រះគឺដូចគ្នានឹងព្រះនាមរបស់ព្រះ វាទាក់ទងនឹងព្រះយ៉ាងជិតស្និទ្ធ។ ការស្តាប់តាម ពាក្យរបស់លោកនាំមកនូវលទ្ធផលដើម្បីទាក់ទងនឹងពាក្យរបស់លោក។ ព្រលឹងនៃមនុស្ស ត្រូវបានការពារដោយតែព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (ពាក្យរបស់ឪពុក) ដោយសារតែហេតុផលមួយ ចំនួនដូចខាងក្រោម។ ទីមួយ ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការដើម្បីធ្វើអោយ ព្រលឹងរស់ឡើងវិញ ការធ្វើអោយព្រលឹងរស់ឡើងវិញ មិនមែនមានន័យថាអ្នកដទៃទេ តែ ជាប្រសិទ្ធភាពដែលកើតឡើងដោយគ្រាន់តែការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុណ្ណោះ នោះគាត់មានអារម្មណ៍ថាមានការបូមនៃជីវិត ដូចដែលគាត់បានឃើញព្រះជាម្ចាស់។ ហើយទីពីរវាគឺជាតួនាទីនៃការសន្យានៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលអ្នកជឿទទួលបាន អំណាចដោយការជឿលើការសន្យានិងទទួលបានអំណាចនោះគាត់បានយកឈ្នះអំពីបាប ទាំងអស់។

ដូច្នេះ អ្នកជឿគួររស់នៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែលព្រលឹងត្រូវបានធានានូវជីវិតដ៏ បរិសុទ្ធ គាត់នឹងត្រូវបានធានានូវការការពារដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

2. អំណរនៃអ្នកជឿក្នុងការទទួលបានការការពារពីព្រះ។ (ខ១៣)

ខទី 13 បាននិយាយថា “ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងមករកអ្នក ហើយអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយនៅក្នុង ពិភពលោកនេះ ដើម្បីឱ្យពួកគេទទួលបានសេចក្តីអំណររបស់ខ្ញុំនៅក្នុងខ្លួនពួកគេ” ។ អំណរពិតចេញមកពីព្រះ។ មានតែព្រះទេដែលជាសេចក្តីអំណររបស់អ្នកជឿ។ ការពិត ដែលព្រះការពារ បង្ហាញពីសេចក្តីអំណរយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអ្នកជឿដែលត្រូវការពារ។

សេចក្តីអំណរពិតមិនអាចស្ថិតនៅក្នុងភាពមិនជឿបានឡើយ។ អ្នកក្បត់សាសនា
 Voltaire មិនទទួលយកសេចក្តីអំណរទេហើយនិយាយថា "ខ្ញុំប្រាថ្នាថាខ្ញុំមិនបានកើតមក
 ទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ក៏អំណរពិតមិនអាចនាំមកដោយលុយច្រើនទេ។ Jay Gould
 ដែលជាមហាសេដ្ឋីនៅអាមេរិកបាននិយាយថា "ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំជាអារក្សដ៏កំសត់បំផុតនៅលើ
 ផែនដី។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ជំនឿខាងលោកិយក៏មិនផ្តល់ក្តីអំណរពិតដែរ។ Lord
 Byron បានរស់នៅជាអ្នកកាន់សាសនាខាងសាសនាពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ហើយបាន
 សរសេរនៅថ្ងៃខួបកំណើតចុងក្រោយរបស់គាត់ថា "ជីវិតរបស់ខ្ញុំទាំងមូលគឺដូចជាស្លឹក
 ឈើពណ៌លឿង ហើយផ្កា និងផ្លែឈើទាំងអស់នៃជីវិតរបស់ខ្ញុំត្រូវបានបាត់បង់! មានតែ
 ដង្កូវ របស់វល្លយ និងទុក្ខព្រួយជារបស់ខ្ញុំ!" ជីវិតដែលគ្មានសុភមង្គលពិតប្រាកដគឺស្លាប់។
 អំណរពិតគឺគ្រាន់តែជាជីវិតនៃការការពាររបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។

3. បរិស្ថានទាមទារការការពារពីព្រះ។ (ខ១៤)

បរិស្ថាននេះគ្រាន់តែជាពិភពលោកនេះ។ បុរសនៃពិភពលោកស្អប់អ្នកជឿពិត។ ពីព្រោះ
 ពិភពលោកនេះស្អប់ព្រះ។ មនុស្សក្នុងលោកនេះមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏ស្អប់ព្រះ
 ជាម្ចាស់ដែរ។ ដូច្នេះ វាពិតជាគ្រោះថ្នាក់ណាស់ដែលអ្នកជឿរស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះ។

- 1) វាងាយស្រួលនៅពេលដែលពួកគេរស់នៅជាមួយមិត្តភក្តិខាងលោកិយ វាងាយស្រួល
 ក្នុងការចាកចេញសម្រាប់ពួកគេព្យាយាមជួសជុលបេះដូងរបស់ពួកគេ។

2) វាងាយស្រួលណាស់ដែលទោះបីជាអ្នកជឿមិនចុះសម្រុងនឹងពួកគេជាមួយគ្នាក៏ដោយក៏ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែរ។ វាងាយស្រួលដែលក្នុងជីវិតសង្គមជាមួយពួកគេ ប្រហែលជាគ្មានមេត្តា និងមិនសមរម្យ។

3) ពេលខ្លះអ្នកជឿជួបនឹងការបៀតបៀនក្នុងលោក។ ពេលនោះ គាត់ត្រូវមានចិត្តក្លាហាន ហើយក៏ត្រូវស្វិតស្វាញបានយូរ។ គាត់មិនត្រឹមតែពាក្យរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ គាត់ក៏មិនគួរខ្លាចតែមនុស្សដែរ។ សុភាសិត 29:25 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំភាន់កោតខ្លាចមនុស្សនឹងជាប់អន្ទាក់ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលទុកចិត្តលើព្រះយេស៊ូវ អ្នកនោះមានសុវត្ថិភាព™។ អ្នកដែលពឹងលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ មានជំនឿពិត ហើយការអធិស្ឋានអាចមានចិត្តក្លាហាន ហើយអាចយកឈ្នះលើពិភពលោកបាន។

សេចក្តីអធិប្បាយ 59 ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះយេស៊ូវសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទ (យ៉ូហាន ១៧: ១៥-១៩)

អ្វីដែលលោកយេស៊ូបានអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកកាន់តាមលោក គឺសម្រាប់ពួកគ្រីស្ទាននៅ ពេលចុងក្រោយនេះ ខ្លឹមសារមានដូចខាងក្រោម។

1. ទ្រង់បានអធិស្ឋានកុំឱ្យគេធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីអាក្រក់ (ខ ១៥)

ព្រះយេស៊ូមិនបានអធិស្ឋានសុំឱ្យមានសុខភាពរាងកាយ និងអាយុវែងរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។ Chrysostom មិនខ្លាចការជាប់ឃុំយ៉ាងរបស់ គាត់មិនខ្លាចការស្លាប់របស់គាត់ទេប៉ុន្តែគាត់ខ្លាចតែអំពើបាប។ តើអំពើបាបគួរឱ្យរន្ធត់ ប៉ុណ្ណា? ដោយមិនបាននិយាយនោះទេ វាបានចូលទៅក្នុងបុរសនោះ វាក៏លេបសម្លាប់គាត់ ទៅ។ យ៉ាកុបបានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណុលណាមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបានកើតជាអំពើ បាប ហើយអំពើបាបបានធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តីស្លាប់™។ (យ. ពេលគាត់បំបែកដុំ នោះ មានត្រីមួយក្បាល ប៉ុន្តែអយស្ស័រមិននៅក្នុងនោះទេ។ ដូចដែលគាត់បានដឹងហើយថា អយស្ស័រដាក់ត្រីតូចមួយនៅក្នុងដុំ ហើយបិទវា ត្រីបានស៊ីអយស្ស័រ ហើយរស់នៅក្នុងនោះ អ យស្ស័របានស្លាប់ ប៉ុន្តែត្រីធំនៅក្នុងនោះ។ ដូចជាមនុស្សទទួលយកអំពើបាបក្នុងចិត្តនោះ ទី បំផុតខ្លួនឯងនឹងត្រូវស្លាប់ តែបាបនឹងធំឡើង។

2. គាត់បានអធិស្ឋានសុំឱ្យពួកគេបរិសុទ្ធ។ (ខ១៧)

ដោយសាររូបកាយមនុស្សសំខាន់ វានឹងត្រូវសម្អាតដោយទឹក ព្រលឹងមិនអាចសម្អាតដោយ
 ទឹកបានទេ។ ដោយសារតែព្រលឹងមិនមែនជារូបកាយទេ ប៉ុន្តែប្រព័ន្ធខាងវិញ្ញាណ វាត្រូវ
 បានទាក់ទងដោយតែការពិត ហើយអាចគ្រប់គ្រងបានដោយតែការពិតប៉ុណ្ណោះ។ ចុះអ្វី
 ទៅជាការពិត? សេចក្តីពិតគឺជារត្ននៅកណ្តាលព្រះ។ អ្វីដែលមិនមែននៅកណ្តាលនៃព្រះ
 គឺដូចជាញាតិ គឺជាការដាច់ខាតដែលជាការទាស់ទែងនឹងភាពខ្លួនឯង។ ប្រសិនបើ
 $2 \times 2 = 4$ ក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយខ្លួនឯង លើកលែងតែព្រះដោយខ្លួនឯង។ ខ្លួនវាក៏មិន
 មែនជាការពិតដែរ។ មានតែបទគម្ពីរទេដែលអះអាងថាជាចំណុចកណ្តាលនៃព្រះ។
 ដូចដែលយើងឃើញការពិត ការពិតត្រូវបានបង្ហាញថា ព្រះគម្ពីរគឺជាសេចក្តីពិតតែមួយគ
 ត់។ តើអ្នកណាអាចប្រកាសការពិតនេះប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព? គាត់រស់នៅដូចការពិ
 ត។ ព្រះទ្រង់ប្រើមនុស្សដូចមនុស្ស ដែលព្រះទ្រង់ប្រើសេចក្តីពិត សេចក្តីពិតដែលទ្រង់
 ប្រកាស ចាក់ទម្លុះក្នុងព្រលឹងមនុស្ស ឲ្យស្តាប់ហើយ ទម្លាយវាចេញ ហើយជម្រះវាចេ
 ញ។ (ហេប្រើរ ៤:១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 60 ចូររួមគ្នាជាមួយ (យ៉ូហាន ១៧:២២-២៣)

ព្រះយេស៊ូវបានអធិស្ឋានសុំការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំដល់ព្រះវរបិតាទ្រង់ ។ នេះគឺជាខ្លឹមសារនៃអត្ថបទរបស់យើង។ តើអ្វីទៅជាការរួបរួមរបស់ក្រុមជំនុំ?

1. ការរួបរួមខាងវិញ្ញាណ

ក្រុមជំនុំគួរតែរួបរួមគ្នាមិនមែនដោយទិដ្ឋភាពខាងក្រៅទេ ប៉ុន្តែដោយបេះដូងនៃអ្នកជឿទាំងអស់។ ក្នុងន័យដែលព្រះយេស៊ូវបានសង្កត់ធ្ងន់នោះ ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ដើម្បីឱ្យពួកគេទាំងអស់គ្នាបានតែមួយ ដូចទ្រង់ជាព្រះវរបិតា ទ្រង់គង់នៅក្នុងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនៅក្នុងអ្នក ដើម្បីឱ្យពួកគេនៅក្នុងយើងផងដែរ ដូច្នេះពិភពលោកនឹងជឿថាអ្នក បានបញ្ជូនមកខ្ញុំ™។

(ខ២១) ភាពតែមួយរវាងព្រះនិងព្រះគ្រីស្ទគឺខាងវិញ្ញាណ។ វាជាស្តង់ដារនៃសហជីពព្រះវិហារ។ ព្រះវិហារគួរតែទទួលយកសន្តិភាពនៅក្នុងភាពសាមញ្ញពីកំណើត។ ដូច្នេះ បទគម្ពីរបានប្រៀបធៀបក្រុមជំនុំនៃរូបកាយមនុស្ស។ ថ្វីត្បិតតែផ្នែកដែលជាប់នឹងរាងកាយមានតួរលេខខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមកក៏ដោយ ក៏ទំនាក់ទំនងនៃការយល់ដឹងគ្នាទៅវិញទៅមកគឺមានន័យដូចគ្នា។ នៅពេលដែលដៃទទួលបានរងទុក្ខ គ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ព្រួយបារម្ភអំពីរឿងនោះ ហើយព្យាយាមជួយដៃ និងសហការគ្នាទៅវិញទៅមក។ អ្នកជឿមានចរិតលក្ខណៈ និងទម្លាប់នៃជីវិតខុសគ្នា។

ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែជួយគ្នាទៅវិញទៅមក និងសហការជាមួយពួកគេ។ ការជំពប់ដួលដើម្បីបំបែកការរួបរួមខាងវិញ្ញាណនៃក្រុមជំនុំ គឺជាចំណុចកណ្តាលនៃភាពឥតប្រយោជន៍។

(កាឡាទី ៥:២៦, ភីលីព ២:៣)។ ពិភពនៃសាសនាចក្រមិនតូចទេដែលមានគំនិតដែលគិតថាមានជាតិកិត្តិយស។ នេះហើយជាអំពើបាបដែលជារបស់កណ្តាលអវិជ្ជា។ ក្រុមជំនុំគឺជាក្រុមដែលផ្តល់កិត្តិយស និងមានដល់បុរស។ នៅពេលដែលអ្នកជឿចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយថ្វាយបង្គំ និងបម្រើទ្រង់ នោះវាបានសម្រេចគោលបំណង។

2. សហជីពដែលផ្តោតលើព្រះ

ទោះបីជាមនុស្សប្រមុខយ៉ាងល្អ ហើយបានបង្កើតក្រុមជំនុំដោយ ក៏ពួកគេគ្មានព្រះ វាមិនមែនជាក្រុមជំនុំឡើយ។ អត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា៖ បើដើម្បីឱ្យពួកគេនៅក្នុងយើងផងដែរ ដើម្បីឱ្យពិភពលោកបានជឿថាអ្នកបានចាត់ខ្ញុំឱ្យមក™។ (ខ ២១ ខ) ហើយវាក៏បាននិយាយថា “ខ្ញុំនៅក្នុងពួកគេ ហើយអ្នកនៅក្នុងខ្ញុំ ដើម្បីឱ្យពួកគេក្លាយជាមនុស្សតែមួយយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីឱ្យពិភពលោកបានដឹងថាអ្នកបានចាត់ខ្ញុំឱ្យមក ហើយស្រឡាញ់ពួកគេ ដូចជាអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំដែរ”។ (ខ២៣) មានន័យថាក្រុមជំនុំពិតមានព្រះ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានចង្អុលទៅព្រះវិហារ ប៉ុ ព្រះវិហារនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់™ (ទី ១ ធីម ៣:១៥) ហើយលោកបាននិយាយថា ប៉ុ សសរស្តម្ភនៃសេចក្តីពិត និងគ្រឹះរបស់វា™ ។ បន្ទាប់មកវាមានន័យថា នៅពេលដែលព្រះរក្សាលើសេចក្តីពិត ហើយបន្ទាប់មកព្រះរស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំបានពង្រឹងដូចជាសសរស្តម្ភ និងគ្រឹះដើម្បីបន្តលើសេចក្តីពិត។ វាច្បាស់ណាស់ថាក្រុមជំនុំដែលមិនរក្សាការពិតនោះគ្មានព្រះទេ។ ប្រជាជនក៏មិនត្រូវទទួលយកកិត្តិយសដែរព្រោះពួកគេមិនបានរក្សាការពិតយ៉ាងខ្លាំង។ នៅពេលពួកគេឃើញភាពជឿជាក់នៃក្រុមជំនុំ ពួកគេទទួលយកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលក្រុមជំនុំប្រកាស។ ដំបូងពួកគេចង់ឃើញភស្តុ

តាងដែលថាព្រះជាម្ចាស់គង់នៅក្នុងនោះ។ ពួកគេចង់ឃើញអ្វីយ៉ាងជិតស្និទ្ធ។ ពួកគេចង់
អង្រួនព្រះវិហារដែលពួកគេមិនចង់ជឿដោយងាយដោយឃើញវា។

ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគួរតែពង្រឹងដើម្បីរក្សាសេចក្តីពិត ហើយមិនត្រូវរង្គោះរង្គើឡើយ។ 1)
នៅពេលដែលយើងរួបរួមគ្នាដោយការល្អនៃលោម ការដាស់តឿន និងការសារភាព។ ២)
កាលដែលយើងពឹងលើព្រះដោយអស់ពីចិត្ត យើងទទួលបានម្ចាស់ ហើយយើងមិនរង្គោះ
រង្គើឡើយ។ ការដែលយើងមិនពឹងលើព្រះ គឺមិនត្រូវបានព្យួរកន្លែងព្រះទេ ជួនកាលមានការ
ញាប់ញ័រ។ ជីវិតដែលត្រូវពឹងលើព្រះជានិច្ចគួរតែត្រូវបានបន្ត ហើយទន្ទឹមនឹងនោះ យើង
គួរសម្រាកក្នុងព្រះអម្ចាស់ដោយសន្តិវិធី។ ព្រះវិហារកំពុងធំឡើងដោយសម្រាកខាង
វិញ្ញាណនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។ ដូចនេះវាប្រៀបដូចជាការពិតដែលរាងកាយរបស់យើងត្រូវ
បានបង្កើតឡើងវិញ ហើយធំឡើង ហើយទទួលបានថាមពលដោយការសម្រាកពេញមួយ
យប់។ ដូចដែលយើងនិយាយសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មកដោយការបង្ហាញ
អារម្មណ៍ក្តៅ ហើយស្ថិតក្នុងភាពតានតឹង នោះយើងមិនអាចអភិវឌ្ឍក្រុមជំនុំបានទេ។
ទោះបីជាមានបញ្ហាណាមួយកើតមានដល់យើងក៏ដោយ យើងគួរតែបន្តប្រុងប្រយ័ត្នបន្ថែម
ទៀត ហើយមើលទៅព្រះយេស៊ូវ ហើយរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ យើងអាចទទួលបាន
អំណាច ហើយធំឡើងខាងវិញ្ញាណ។

ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ ក្រុមជំនុំដែលនៅជាមួយព្រះ គឺជាក្រុមជំនុំពិត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 61 មូលហេតុដែលពេត្រុសបដិសេធព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន ១៨:១៥-១៨, ២៥-២៧)

ពេត្រុសជាមនុស្សដែលមានសង្ឃឹមខ្លាំងក្នុងនាមជាសិស្សដ៏សំខាន់របស់ព្រះយេស៊ូវ។ ព្រះយេស៊ូវចង្អុលគាត់ថា៖ បំគាត់នាំគាត់មកឯព្រះយេស៊ូវ។ ព្រះយេស៊ូវទតមើលគាត់ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯអ្នកគឺជាស៊ីម៉ុន ជាកូនរបស់លោកយ៉ូហាន។ អ្នកនឹងត្រូវហៅថា Cephas™ (ដែលមានន័យថា Peterl)™។ (១:៤២) បន្ទាប់ពីលោកយេស៊ូវត្រូវបានចាប់ខ្លួន ពេត្រុសបានបះបោរលោកជាបណ្តោះអាសន្ន ហើយបដិសេធគ្រូមិនឱ្យធ្វើតាមអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ តើអ្វីជាមូលហេតុដែលពេត្រុសធ្វើដូច្នេះ?

1. មូលហេតុបានកើតឡើងពីមុន

១) ពេត្រុសពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯង។ គាត់មានរឿងជាច្រើនដែលគាត់វាយប្រហារដោយទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងនៅពេលដំបូង។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលគាត់ក្រឡេកមើលរូបដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់យាងលើទឹក ទ្រង់ផ្ទាល់បានដើរលើនោះ ជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលទ្រង់បានបរាជ័យ។ (Mt 14:22-33) មុពេលដែលព្រះយេស៊ូវចូលទៅក្នុងសួនគែតសេម៉ានី ពេត្រុសបាននិយាយថា “គាត់បានឆ្លើយថា “អ្នកណាដែលជ្រលក់ដៃក្នុងបានជាមួយខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងក្បត់ខ្ញុំ” (Mt 26:23) ។ ក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ គាត់ផ្ទាល់តែងតែនាំមកនូវភាពបរាជ័យ។ ដូច្នេះសុភាសិត 28:26 ចែងថា៖ ឯអ្នកណាដែលទុកចិត្តក្នុងគំនិតខ្លួន នោះជាមនុស្សល្ងង់ តែ

អ្នកណាដែលដើរដោយប្រាជ្ញានឹងបានរួចខ្លួន™។ កូរិនថូស 10:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំហេតុនេះហើយបានជាអ្នកណាដែលគិតថាខ្លួនឈរនោះ ចូរប្រុងប្រយ័ត្នក្រែងអ្នកនោះ ដួល™។

២) ពេត្រុសមិនបានអធិស្ឋានទេ ព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់ពេត្រុស និងពួកសិស្សទ្រង់នៅស្ទួន តែតហេម៉ានីថា បំ ចូរចាំយាម ហើយអធិស្ឋានដើម្បីកុំឱ្យអ្នករាល់គ្នាចូលក្នុងការល្បួង។ វិញ្ញាណពិតជាស្ម័គ្រចិត្ត ប៉ុន្តែសាច់ឈាមខ្សោយ™។ (មថ. ២៦:៤១) បន្ទាប់មក ពួកគេ មិនងងុយដេកទេ។ (ម៉ាថាយ ២៦:៤០-៤៣)

2. ខណៈដែលព្រឹត្តិការណ៍នេះបានកើតឡើង គាត់មិនបានប្រុងប្រយ័ត្នឡើយ។

1) គាត់មិនបានដើរជាមួយមនុស្សមិនសមរម្យ។ ពេត្រុសកក់ក្តៅជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ សម្តេចសង្ឃ និងអ្នកបម្រើរបស់គាត់។ រួមគ្នា។ (ខ១៨) អំឡុងពេលដែលគាត់នៅជាមួយ ពួកគាត់ តើគាត់បានទទួលប្រយោជន៍អ្វី? ដោយសារគាត់នៅជាមួយពួកគេ ឥទ្ធិពល ដែលគាត់ទទួលបានគឺដើម្បីឱ្យគាត់នៅឆ្ងាយជាមួយព្រះអម្ចាស់កាន់តែច្រើន។ ក្នុងគ្រាមាន វិបត្តិបែបនេះ ពាក្យមួយម៉ាត់ផ្តល់ថាមពលដ៏អស្ចារ្យដល់គាត់ ផ្ទុយទៅវិញ ពន្លឺនៃមុខ និង សូម្បីតែភ្នែកក៏អាចរំកិលចិត្តរបស់គាត់បាន។ តើពាក្យមួយម៉ាត់អាចមានឥរិយាបថខុស មានអំណាចប៉ុណ្ណា ហើយធ្វើឱ្យបុរសក្លាយជាមនុស្សខុស? នៅពេលដែល Jonathan Edwards បានដឹកនាំការប្រជុំរស់ឡើងវិញនៅសាកលវិទ្យាល័យ Princeton ក្នុង ប្រទេសអាមេរិក ចៅប្រសរបស់គាត់គឺជានិស្សិតនៅក្នុងសាកលវិទ្យាល័យ។ នៅល្ងាច

មួយទៀត ពេលគាត់ចាប់អារម្មណ៍ដោយការអធិប្បាយពីជីវិតរបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំង ហើយ បានសម្រេចចិត្តទទួលយកព្រះយេស៊ូជាម្ចាស់របស់គាត់ ហើយបានទៅជួបសាស្ត្រាចារ្យ ហើយពិភាក្សាជាមួយគាត់។ បន្ទាប់មកសាស្ត្រាចារ្យបាននិយាយថា “ឥឡូវនេះ អ្នកមិន ត្រូវការវាទេ ហើយចាំដល់ពេលបញ្ចប់នៃការប្រជុំ”។ នៅពេលដែលគាត់បានពន្យារពេល ការសម្រេចចិត្តជឿលើព្រះយេស៊ូវ គាត់មិនបានសម្រេចចិត្តជឿលើព្រះយេស៊ូវរហូតដល់ គាត់ស្លាប់។

2) គាត់មិនបម្រើម្ចាស់ពីរនាក់ជាមនុស្សម្នាក់។

ពេត្រុសចង់ស្មោះត្រង់នឹងលោកយេស៊ូ នៅពេលនោះគាត់ព្យាយាមមិនកំណត់ពិភពលោក នេះទេ។ គាត់មិនចង់កាត់ជំនួយរបស់ពិភពលោកនៅឡើយទេ។ ហេតុនេះហើយបានជា គាត់ព្យាយាមបង្ហាញខ្លួនទៅកាន់ពិភពលោកបានល្អ។ ក្នុងចំណោមខ្មាំងសត្រូវ មានអ្នក ខ្សោយជាងគេ គឺអ្នកបម្រើស្រីដែលចាំយាមទ្វារចូលមកជិតគាត់ ហើយសួរថា៖ បើអ្នកក៏ មិនមែនជាសិស្សរបស់បុរសនេះដែរឬ?^៣ ។ គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំមិនមែនទេ" ។ (១៧, ២៥, ២៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 62 ស្តេចព្រះយេស៊ូវ (ប្តូរ ១៨:៣៣-៣៨)

ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា ព្រះអង្គផ្ទាល់ជាស្តេចនៅចំពោះមុខលោកពីឡាត់។ វាជាទីបន្ទាល់ដ៏ស្រស់ស្អាតមួយ ធីម៉ូថេ 6:13 និយាយ។ ដូច្នេះការគ្រងរាជ្យរបស់ព្រះយេស៊ូវចំពោះយើងគឺអាស្រ័យលើបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ព្រះយេស៊ូវ ស្តេចបានយាងមកលើយើងជាមួយនឹងទំនាក់ទំនងដ៏សំខាន់បែបនេះ។

1. រាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់

គាត់បាននិយាយច្បាស់ថា រាជាណាចក្ររបស់គាត់មិនមែនជារបស់ពិភពលោកនេះទេ។

(ខ៣៦)

ដោយសារគាត់បានប្រាប់ដូច្នេះ នគររបស់គាត់ស្ថិតនៅតំបន់ផ្សេងទៀតនៃពិភពលោកនេះ។ ជាការពិតណាស់វាគឺជាពិភពខាងវិញ្ញាណ។ មនុស្សលោកមានទំនោរចង់ស្គាល់តែពិភពលោកនេះ ប៉ុន្តែមើលងាយពិភពលោកខាងវិញ្ញាណ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែដឹងថាពិភពលោកខាងវិញ្ញាណដែលមើលមិនឃើញគឺជាកន្លែងពិត និងរុងរឿងជាងពិភពលោកនេះ។ សូមយោងទៅ ហេប្រើរ ១១:៣ ត្រីក្នុងសមុទ្រមិនយល់ពីសង្គមមនុស្សនៅលើផែនដីទេ។ ប៉ុន្តែសង្គមមនុស្សមានភាពល្អប្រសើរជាងពិភពសមុទ្រដែលត្រូវរស់នៅ។

ពិភពខាងវិញ្ញាណមានច្រើនណាស់ដោយគ្មានការប្រៀបធៀបនឹងពិភពលោកនេះ។

ដោយសារតែលោកយេស៊ូវមិនបានតទល់នឹងពិភពលោកនេះទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ របស់ដែលកើតក្នុងលោកនេះ បានទទួលការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ និងការគ្រប់គ្រងរបស់

ទ្រង់នៅកណ្តាលនៃពិភពខាងវិញ្ញាណ។ (១៩:១១) ដូច្នេះ យើងគួររស់នៅដើម្បីវាជាណា
ចក្រ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។ (ម៉ាថាយ ៦:៣៣)

2. ការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ (ខ ៣៧)

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "សម្រាប់គោលបំណងនេះខ្ញុំបានចូលមកក្នុងពិភព
លោក" ឆន្ទៈរបស់គាត់គឺការពិតដែលថាគាត់ផ្ទាល់មានលក្ខណៈសម្បត្តិនៃស្តេចពិត។ ស្តេ
ចក្នុងលោកនេះមិនមានគុណវុឌ្ឍិនៃស្តេចពិតទេ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានគាំទ្រដោយមនុស្សក្នុង
លោក ហើយបានទទួលសិទ្ធិ។ ជាការពិតណាស់ ផ្ទៃខាងក្រោយមានការផ្គត់ផ្គង់ពីព្រះ។
នេះជាគោលការណ៍ទាក់ទងនឹងស្តេចនានាក្នុងលោកនេះ។ ប៉ុន្តែការហៅព្រះគ្រីស្ទជាស្តេច
មានន័យថាជាស្តេចដែលអាចដោះស្រាយបញ្ហាសំខាន់របស់បុរស។ ព្រោះកើតជាស្តេច
ទើបអាចសម្រេចកិច្ចការរបស់ស្តេចដោយខ្លួនឯង។ រាជ្យរបស់ព្រះអង្គមិនត្រូវបានបង្កើត
ឡើងដោយទទួលបានកិច្ចសហការពីមាតានោះទេ។ ព្រះអង្គជាស្តេចមិនអាស្រ័យលើសត្វ
ណាមួយឡើយ។ គាត់មិនត្រូវការអំណាច យោធា និងសម្ភារៈទេ ប៉ុន្តែគាត់មានកម្លាំង
គ្រប់គ្រាន់ដែលខ្លួនគាត់បានសម្រេចការប្រោសលោះរបស់គាត់ដោយខ្លួនគាត់។ នៅត្រង់
ចំណុចនេះ យើងអាចគិតអំពីបុរសទីមួយរបស់អ័ដាម។ អ័ដាមបុរសទីមួយក៏មានអំណាច
នៃការគ្រប់គ្រងជាស្តេចដើម្បីក្លាយជាអ្នកស្នងមរតករបស់ពិភពលោក។

សេចក្តីអធិប្បាយ 63 ការបម្រើដល់ម្តាយ (យ៉ូហាន ១៩:២៥-២៧)

ព្រះយេស៊ូមិនបានភ្លេចមាតាទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាងទេ។ ចូរយើងរៀនពីអាកប្បកិរិយាដ៏ត្រេកត្រអាលចេញពីព្រះយេស៊ូវ។ គាត់បានដាក់ម្តាយរបស់គាត់ទៅជាសិស្សសំណាញ់ចិត្តបំផុតរបស់គាត់ John ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ដាក់ម្តាយទៅចន? បន្ទាប់មក ដោយសារបងប្អូនគាត់ជាអ្នកមិនជឿ ពួកគេមិនអាចផ្តល់សន្តិភាពខាងវិញ្ញាណដល់ម្តាយនាងបានទេ។ ម្តាយរបស់គាត់ត្រូវការសន្តិភាពខាងវិញ្ញាណ។

អាកប្បកិរិយាមិនសមរម្យត្រូវបានបង្រៀននៅសាសនា លើកលែងតែគ្រិស្តសាសនា និងសីលធម៌កម្រិតខ្លះ។ ប៉ុន្តែគ្រិស្តសាសនាសង្កត់ធ្ងន់ដោយសេចក្តីពិតអំពីវា ហើយបានបង្រៀនវា។ ប៉ុន្តែគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានកត់ត្រារឿងជាច្រើន និងឧទាហរណ៍របស់វាអំពីរឿងនេះ។ ឯកូនអើយ ចូរកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ឪពុកអ្នក ហើយកុំបោះបង់ការបង្រៀនរបស់ម្តាយឡើយ។ ចងពួកគេនៅលើបេះដូងរបស់អ្នកជានិច្ច; ចងវានៅជុំវិញករបស់អ្នក។” (សូភាសិត ៦:២០-២១) “សូភាសិតរបស់សាឡូម៉ូន។

កូនប្រុសដែលមានប្រាជ្ញាធ្វើឲ្យឪពុកមានចិត្តរីករាយ ប៉ុន្តែកូនប្រុសល្ងង់នាំទុក្ខដល់ម្តាយ™។ (សូភាសិត ១០:១) ឯកូនដែលមានប្រាជ្ញាធ្វើឲ្យឪពុករីករាយ តែមនុស្សល្ងង់មើលងាយម្តាយ™។ (សូភាសិត ១៥:២០) ឯសូមឲ្យឪពុកម្តាយរបស់អ្នកបានរីករាយ! សូមឲ្យនាងដែលបានសម្រាលអ្នករាល់គ្នាបានរីករាយចុះ™។ (សូភាសិត ២៣:២៥) ក្នុងចំណោមបុរសគំរូដែលយកចិត្តទុកដាក់ យើងអាចគិតជាពិសេសនាងរស់។ ទោះបីជាគាត់បាន

បាត់បង់ប្តីរបស់គាត់ហើយនៅម្នាក់ឯងក៏ដោយក៏នាងមិនបានចាកចេញពីម្តាយក្មេកនិង
 បម្រើនាងរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ម្តាយក្មេករបស់នាង Naomi បាននិយាយថា “មើលចុះ
 ប្អូនផ្លែស្រីរបស់អ្នកបានត្រឡប់ទៅរកមនុស្ស និងព្រះរបស់នាងវិញហើយ។ ត្រឡប់មក
 វិញតាមបងផ្លែស្រី™។ នាងរស់ឆ្លើយថា៖ ប៉ប៉ូន្ត នាងរស់ឆ្លើយថា៖ ប៉កុំបង្ខំខ្ញុំឲ្យចាក
 ចេញពីអ្នក ឬត្រឡប់មកតាមអ្នកឡើយ។ ចំពោះកន្លែងដែលអ្នកទៅ ខ្ញុំនឹងទៅកន្លែងស្នាក់
 នៅ ខ្ញុំនឹងស្នាក់នៅ។ ប្រជារាស្ត្ររបស់អ្នកនឹងក្លាយជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ហើយជាព្រះ
 របស់អ្នក ជាព្រះរបស់ខ្ញុំ។ កន្លែងដែលអ្នកស្លាប់ ខ្ញុំនឹងស្លាប់ ហើយខ្ញុំនឹងបញ្ចុះនៅទីនោះ។
 សូមព្រះអម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះចំពោះខ្ញុំ ហើយថែមទៀតផង ប្រសិនបើមានអ្វីក្រៅពីសេចក្តីស្លាប់
 បានចែកខ្ញុំចេញពីអ្នក™។ (នាងរស់ 1:15-17)

1. ឥរិយាបថ filial កើតចេញពីមនសិការនៃសិទ្ធិអំណាច។

ដោយនិយាយខាងសាច់ឈាម នោះព្រះយេស៊ូបានចេញពីម្តាយរបស់ទ្រង់។ ការដែលកូន
 គោរពខ្លឹមសាររបស់គាត់ គឺជាគុណធម៌គោរពសិទ្ធិអំណាចជាទីបំផុត។ ពាក្យគោរពសិទ្ធិ
 អំណាច មានច្រើនយ៉ាងនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ រ៉ូម 13:7 មានបន្ទូលថា៖ ប៉ត្រូវសងរាល់អ្វី
 ដែលជំពាក់គេ ពន្ធដល់អ្នកណាដែលជំពាក់ពន្ធ ចំណូលដែលជំពាក់ គោរពអ្នកដែលជំពាក់
 គោរពអ្នកដែលជំពាក់កិត្តិយស™។ ហើយយូដាស ខទី ៨ បាននិយាយថា សាសនាខុស
 ឆ្គងមើលងាយអំណាច។ អញ្ចឹងយើងគួរគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់មាតាបិតា យើងគួរដឹង
 ថាអំណាចរបស់មាតាបិតាគួរតែត្រូវបានគោរព ប៉ុន្តែយើងគួរដឹងថាសិទ្ធិអំណាចចេញមក

ពីព្រះ យើងគួរតែធ្វើបន្ថែមទៀត។ អ្នកណាដែលមើលងាយអំណាចដែលព្រះបានបង្កើត
នឹងត្រូវវិនាស។

2. អាកប្បកិរិយា filial កើតចេញពីការទទួលស្គាល់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់។

ទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះចំពោះបុរសគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់។ ក្រិស្តវិន័យរបស់ព្រះក៏ជាមួយ
នឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ជាចុងក្រោយអាចត្រូវបានសង្ខេបដោយពាក្យតែមួយថាស្រឡា
ញ់។ Waterink បាននិយាយនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ "គោលគំនិតជាមូលដ្ឋានក្នុង
គរុកោសល្យគ្រិស្តបរិស័ទ" ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់និងសិទ្ធិអំណាចមិនអាចញែកដាច់ពីគ្នា
បានទេ។ ទំនាក់ទំនងរវាងឪពុកម្តាយ និងកូនក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយក្តីស្រឡាញ់
ទោះបីជាវាមានរយៈពេលខ្លីក៏ដោយ។

ព្រះគម្ពីរបានប្រៀបធៀបសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាមួយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ម្តា
យ។ នោះគឺ 49:15-16 បាននិយាយថា “តើស្រ្តីអាចបំភ្លេចកូនដែលកំពុងបំបៅបានទេ
ថាវាមានមិនគួរមានចិត្តអាណិតអាសូរដល់កូនក្នុងផ្ទៃរបស់នាងទេ? សូម្បីអ្នកទាំងនេះអាច
បំភ្លេចបាន ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនភ្លេចអ្នកឡើយ។ មើល ចុះ ខ្ញុំបានឆ្លាក់អ្នកនៅលើបាតដៃ។ ជញ្ជាំង
របស់អ្នកនៅពីមុខខ្ញុំជានិច្ច™។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ម្តាយដើម្បីប្រៀបធៀបសេចក្តី
ស្រឡាញ់របស់ព្រះធ្វើឱ្យកូនរបស់នាងគឺត្រឹមត្រូវ។ ម្តាយរបស់ John Wesley បាន
មើលថែកូនៗចំនួន 19 នាក់ និងអប់រំពួកគេជាប្រចាំ លោកគ្រូ Moody បាននិយាយថា
គាត់ក្លាយជាម្តាយរបស់គាត់ ដែលជាជំនាញដែលវាគ្មានដ៏ពូកែម្នាក់ Daniel Webster
បានប្រើភាសាអង់គ្លេសជាញឹកញាប់បានមកពីការបង្រៀនរបស់ម្តាយគាត់។ ការជម្រុញ

ដែលថា Robert Moffat ដែលជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាអាហ្វ្រិកដ៏អស្ចារ្យម្នាក់បាន
ក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដោយការចាប់អារម្មណ៍ពីម្តាយរបស់គាត់។ John
Wanamaker ក៏បានរៀនការអធិស្ឋានដោយការលុតជង្គង់ចុះដោយម្តាយរបស់គាត់
Spurgeon បានរៀនបទគម្ពីរចេញពីម្តាយរបស់គាត់រាល់ល្ងាច។ ម្តាយរបស់ ចន ញូវតុ
ន ដែលបានលះបង់ខ្លួនគាត់សម្រាប់ពួកនាវិកពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ បានអធិស្ឋានឱ្យ
ញូវតុន រស់នៅជាមនុស្សអាក្រក់ដោយមិនឈប់ឈរ ជាលទ្ធផលទីបំផុត ញូវតុន បានប្រែ
ចិត្ត ហើយក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដ៏មានប្រសិទ្ធភាព។ ថូម៉ាស ស្តុត និង វីលៀម ខូ
រ៉េក័រ ដ៏ល្បីល្បាញ បានចេញមកពីការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់គាត់។ យើងគួរតែដឹងថា សាវ
តានៃមនុស្សអស្ចារ្យទាំងអស់ គឺជាចំណាប់អារម្មណ៍ដ៏អស្ចារ្យរបស់ម្តាយរបស់ពួកគេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 64 អ្នកដែលប្រកាសពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ១៩:៣១-៣៧)

1. តើការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានលក្ខណៈបែបណា?

ការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាការពិតក្នុងព្រះគម្ពីរ។ នោះជាការពិតដែលបានសម្រេចដោយទំនាយ។ កាលដែលយ៉ូហានឃើញទឹកនិងឈាមហូរចេញពីខាងគាត់ គាត់មិនបានធានាថាគាត់ស្លាប់ទេ។ គាត់បានដឹងការពិតរួចទៅហើយ (ខ ៣៣) ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើឱ្យប្រាកដម្តងទៀត ដោយឃើញទឹក និងឈាមដែលចេញមក។ ចូរយើងចងចាំនៅចំណុចនេះ។ សេចក្តីពិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទមិនត្រឹមតែជាចរិតលក្ខណៈនៃការពិតដែលថាបុរសនោះបានមើលនោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏ជាសេចក្តីពិតក្នុងព្រះគម្ពីរផងដែរ។ សេចក្តីពិតក្នុងព្រះគម្ពីរវិងមាំដូច្នេះ ទោះបីជាមេឃ និងផែនដីត្រូវវិនាសក៏ដោយ ក៏សេចក្តីពិតមិនអាចវិនាសបានឡើយ។ ព្រោះវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នោះគឺជាការពិតដែលព្រះបានសម្រេចតាមការព្យាករណ៍របស់ទ្រង់។ ការពិតដែលសម្រេចដោយទំនាយរបស់ព្រះអង្គផ្តល់ការធានាដល់បួនដង។ 1) វាធ្វើឱ្យយើងជឿលើព្រះដើម្បីផ្តល់ការព្យាករណ៍។ 2) វាធ្វើឱ្យយើងជឿលើសៀវភៅទំនាយដែលបានសរសេរនោះគឺ ព្រះគម្ពីរ 3) វាធ្វើឱ្យយើងជឿលើព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានសម្រេចដោយការព្យាករណ៍របស់គាត់។ 4) វាធ្វើឱ្យយើងជឿជាក់លើពរជ័យនាពេលអនាគតដែលព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានសម្រេចត្រូវបានរួមបញ្ចូល។

ឥឡូវនេះ នៅពេលយើងគិតពីវា ការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺជាសេចក្តីជំនឿដ៏សំខាន់ ដូចជាការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ វាក៏គួរតែជាសេចក្តីពិតក្នុងព្រះគម្ពីរផងដែរ។ តាមពិតវាគឺជាសេចក្តីពិតក្នុងព្រះគម្ពីរ។ អត្ថបទរបស់យើង (36, 37) បាននិយាយថាការពិតដែលគាត់ត្រូវបានទម្លុះដោយលំពែងត្រូវបានព្យាករណ៍នៅ Ps 34:20 និង Zech 12:10 ។

2. ទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកដែលឃើញការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ខទី 35 របស់យើងបាននិយាយថា “អ្នកណាដែលឃើញវាបានធ្វើជាសាក្សីទីបន្ទាល់របស់គាត់គឺពិត ហើយគាត់ដឹងថាគាត់កំពុងនិយាយការពិតដើម្បីឱ្យអ្នកជឿផងដែរ”។ អ្នកដែលដឹងថាការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវពិតជាមិនអាចនៅស្ងៀមបានទេ។ តើអ្នកដែលឃើញការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះនៅស្ងៀមដោយរបៀបណា? ការស្តាប់របស់គាត់គឺជាការស្តាប់ដើម្បីសម្លាប់សេចក្តីស្លាប់ទាំងអស់របស់យើង។ ដូចដែលអ្នកដឹងថាការស្តាប់របស់គាត់ជាការពិត ហើយជឿលើការស្តាប់របស់គាត់ ដូចដែលប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់ខ្ញុំទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ដូចដែលជំនឿចំពោះការសោយទិវង្គតរបស់គាត់គឺសំខាន់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលជឿលើអ្នកនោះមិនអាចទ្រាំទ្រ ហើយប្រកាសការពិតនេះដល់អ្នកដទៃ ហើយធ្វើឱ្យគេជឿលើអ្នកនោះបានឡើយ។ បុរសជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយការប្រកាសរបស់បុរស។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដ៏អស្ចារ្យគឺជាបុរសដែលត្រូវប្រែចិត្តដោយទីបន្ទាល់របស់មនុស្សទូទៅ។ Toray ត្រូវបានប្រែចិត្តដោយម្តាយរបស់គាត់ George

Muller ដោយទីបង្គាប់របស់មិត្តរបស់គាត់ Whitefield ដោយទីបង្គាប់នៃសៀវភៅ
ហើយ Zinzendorf ដោយរូបភាពត្រូវបានប្រែចិត្ត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 65 មល្លសរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងសកម្មភាពរបស់ជនជាតិយូដា (ប្រការ ១៩:៣១-៤២)

1. ចិត្តវិវររបស់ជនជាតិយូដា (៣១-៣៧)

ឧគម្ពីរ ៣១ របស់យើងចែងថា ឯ ចាប់តាំងពីវាជាថ្ងៃរៀបចំ ហើយដើម្បីកុំឱ្យសាកសព នៅលើឈើឆ្កាងនៅថ្ងៃសប្បិទ (សម្រាប់ថ្ងៃសប្បិទជាថ្ងៃដ៏ខ្ពស់) ជនជាតិយូដាបានសួរ លោកពីឡាតថា ជើងរបស់ពួកគេអាចនឹងបាក់ហើយ ដើម្បីអោយគេយកទៅឆ្ងាយ។ ឯ កាលដែលយើងឃើញពាក្យនេះ វាមានន័យថា ពួកគេបំបែកជើងរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដែល បានបង្ហាញពីចិត្តវិវររបស់សាសន៍យូដា។ ពេលបុរសនោះក្រោកឈរនៅមុខសព គាត់ មានគំនិតស្រទន់ ហើយសោកស្តាយចំពោះកំហុសពីអតីតកាល ប៉ុន្តែជនជាតិយូដានៅ សម័យនេះនៅតែមានពុតត្បាញដែល។ លូកា ២៣:៤៧-៤៨ បាននិយាយថា នាយ ទាហានក៏ស្ទើរចរសើរដោយឃើញព្រះយេស៊ូវនៅលើឈើឆ្កាង ហើយបានសារភាពថា ព្រះយេស៊ូវ ឯទ្រង់ជាមនុស្សសុចរិត™ ហើយពួកអ្នកយាមក៏ ឯវាយដើមទ្រូង ហើយត្រ ឡប់មកវិញ™។ ទោះជាជនជាតិយូដាបានសម្លាប់មនុស្សសុចរិតនោះ ហើយបន្ទាប់មក ពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ស្រីបស្រាលឡើយ។ ទោះបីជាពួកគេដោះស្រាយបញ្ហាសាសនា ជារៀងរាល់ថ្ងៃក៏ដោយ ក៏ពួកគេដឹងថាខ្លួនពួកគេក្លាយជា ហើយបន្ទាប់មកពួកគេមានបេះ ដូងសុវត្ថិភាព។ វាជាបេះដូងសុវត្ថិភាពក្លែងក្លាយ។ ដូចនឹងពាក្យរបស់យេអេមា នោះគឺជា សន្តិភាពមិនពិត។ យេអេមា 6:14 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯគេបានប្រោសវាស្រូវរបស់យើង

ឱ្យជាស្រាល ដោយពោលថា «មានសេចក្តីសុខសាន្ត សេចក្តីសុខសាន្ត» ពេលដែលគ្មានសេចក្តីសុខសាន្ត™។ សុវត្ថិភាពមិនពិតធ្វើឱ្យចិត្តរីងរួសដោយអំពើអាក្រក់។ ចិត្តរីងប៉ឹងដ៏អាក្រក់ ទីបំផុតត្រូវបែកចេញ។ សុវត្ថិភាពពិតកើតចេញពីការមានសេចក្តីស្រឡាញ់ កើតចេញពីសេចក្តីជំនឿ។

អ្នកដែលមានស្នេហាបែបនេះមិនមានអ្វីគួរឱ្យរន្ធត់នោះទេ។ យ៉ូហាន 4:18 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯគ្មានការភ័យខ្លាចក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះនោះនាំចេញនូវការភ័យខ្លាច។ ដ្បិតការភ័យខ្លាចជាប់នឹងការដាក់ទោស ហើយអ្នកណាដែលខ្លាចនោះមិនបានគ្រប់លក្ខណ៍ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ™។

2. ការលាក់ពុតរបស់ពួកគេ (ខទី ៣១)

មូលហេតុដែលគេមិនចង់ព្យួរសាកសពលើដើមឈើនោះ គឺដើម្បីរក្សាទុកក្នុងពិធីសាសនាតាមគម្ពីរ។ (មើល. ២១:២៣, យ៉ូស. ៨:២៩, ១០:២៧) បន្ទាប់មក ពួកគេមិនបានពិនិត្យមើលបញ្ហានៃមនសិការរបស់ពួកគេ គឺជីវិតសាសនាទេ។ ការរក្សាតែនូវការធ្វើពិធីដោយការចោលនូវចិត្តនៃសាសនា ជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃការលាក់ពុត។

សាសនារបស់ព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់ការពារមនុស្សឱ្យរួចផុតពីមនុស្ស ប៉ុន្តែមិនមែនជាសម្លៀកបំពាក់ដែលត្រូវអួតពីមុខបុរសឡើយ។ ការប្រើបទគម្ពីរសម្រាប់ការលាក់ពុតហើយប្រើវាជាពិធីសាសនា គឺជាអំពើបាបដ៏ក្រអឺតក្រទមក្នុងការប្រើបទគម្ពីរជាការលោភលន់របស់មនុស្ស។

សេចក្តីអធិប្បាយ 66 អារម្មណ៍ និងបញ្ញា (យ៉ូហាន 20:1-29)

ជំពូកទី 20 ប្រៀបធៀបមនុស្សពីរនាក់ នោះគឺ ម៉ារី និង ថូម៉ាស។ ម៉ារីបានដកថយពី ព្រះអម្ចាស់ដោយអារម្មណ៍ ថូម៉ាសបានប្រព្រឹត្តតាមវាដោយបញ្ញា។ វាត្រូវបានបង្ហាញថា ពួកគេមានចំណុចល្អនៅក្នុងពួកគេក៏ដូចជាចំណុចខ្សោយ

1. អារម្មណ៍នៃម៉ារី

ការពិតដែលថានាងបានទៅលេងផ្លូវរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅពេលព្រឹកព្រលឹម (ខ 1) ហើយ នាងបានក្រោកឈរនៅមុខផ្លូវរបស់ព្រះយេស៊ូវហើយយំ។ (ខ១១) ហើយនាងក៏មានចិត្ត ភ្លាហានក្នុងនាមជាស្រ្តី ហើយស្វែងរកសាកសពរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយសួរថា ឯលោក ម្ចាស់ បើអ្នកបានយកគាត់ទៅហើយ សូមប្រាប់ខ្ញុំពីកន្លែងដែលអ្នកបានដាក់គាត់ចុះ ខ្ញុំនឹង យកគាត់ទៅ™។ ហើយដូចជាថាវាជាសកម្មភាពដើម្បីចេញពីអារម្មណ៍របស់នាងទាំងអស់។

1) អារម្មណ៍គឺមានតម្លៃនៅក្នុងជំនឿគ្រីស្ទាន។

ប្រសិនបើបុគ្គលិកលក្ខណៈគ្មានអារម្មណ៍ទេ ទិដ្ឋភាពប្រធានបទនៃជីវិតសាសនានឹង រលាយបាត់។ អារម្មណ៍អនុវត្តតួនាទីសំខាន់ក្នុងជីវិតរបស់មនុស្ស។ កុមារទាមទារសេចក្តី ស្រឡាញ់ពីឪពុកម្តាយ ហើយពីងផ្អែកលើព្រះ។ វាគឺជាជំនឿ។ ដូចគ្នានឹងអារម្មណ៍ដែល ដើរតួយ៉ាងសំខាន់ក្នុងជីវិតរបស់មនុស្ស។ Vollenhoven និង Dooyeweerd នៅ ប្រទេសហូឡង់ ទស្សនវិទូ Calvinistic អះអាងថា ការគណនាទស្សនវិជ្ជាក៏កើតឡើង

ដោយធាតុផ្លូវចិត្តផ្សេងទៀត មិនមែនធាតុបញ្ញាទេ។ អ្វីដែលគេចង់បានគឺត្រូវតែជាការពិត ដែលថាទស្សនវិជ្ជាក៏កើតឡើងដោយការជំរុញចិត្តមនុស្សអំពីសេចក្តីពិត។ (ភ្លើង និងត្រៃ រ៉ូល ៤ លេខ ៣ ទំព័រ៣១)

យើងគិតថា ទោះបីជាទស្សនវិទូ និងអ្នកចិត្តសាស្ត្របាននិយាយថា អារម្មណ៍គឺជាធាតុ សំខាន់នៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈក៏ដោយ ដោយអាស្រ័យលើពាក្យនៃបទគម្ពីរ ដូច្នេះជាង យើងបាននិយាយថា អារម្មណ៍គឺសំខាន់។ បទគម្ពីរចាត់ទុកទំនាក់ទំនងនៃបេះដូងយ៉ាង សំខាន់នៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ។ រ៉ូម 10:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើព្រោះបើឯង សារភាពដោយមាត់ថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់ ហើយជឿក្នុងចិត្តថាព្រះបានប្រោសទ្រង់ ឱ្យរស់ឡើងវិញ នោះអ្នកនឹងបានសង្គ្រោះ™។ នៅទីនេះ "បេះដូង" គឺជាប្រភពនៃអារម្ម ណ៍។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងគួរប្រយ័ត្នគឺការដែលអារម្មណ៍មិនគួរគ្រប់គ្រងទាំងស្រុងក្នុងជីវិត នៃជំនឿ។ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿគួរត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយស្របតាមផ្នែកទាំងមូលនៃ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើង។ ម៉ាថាយ 22:37 គាត់មានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ បើអ្នក ត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកឱ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីគំនិត។ “។ Herman Bavinck បាននិយាយថា “សាសនាមិនត្រូវបានដោះស្រាយដោយរឿងតែ មួយទេ។ វាគួរតែទាក់ទងនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងមូល។ ព្រះគួរតែជាចំណុចកណ្តាល នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ហើយគួរតែទាំងមូលនៅក្នុងវា។ យើងគួរស្រឡាញ់គាត់អស់ពី ចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីកម្លាំង។ ដ្បិតព្រះជាព្រះ វាជាធម្មជាតិដែលទ្រង់ទាមទារអ្វីៗ ទាំងអស់របស់យើង។ នោះគឺជាធម្មជាតិដែលគាត់កាន់កាប់ស្វលយើង រូបកាយរបស់ យើង ទេពកោសល្យរបស់យើង និងទំនាក់ទំនងទាំងអស់™។ (Gereformeerde

Dogmatiek, I. p. 241) ប៉ុន្តែនៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ វាប្រាកដថាការផ្លាស់ប្តូរនៃ អារម្មណ៍មានសារៈសំខាន់។ ទោះបីជាបុរសមានរបស់ល្អជាច្រើនក៏ចិត្តរបស់គាត់មិនទៅ រកព្រះដោយសារតែវាដែរ។ ប៉ុន្តែ ពេលគាត់រងទុក្ខ ហើយហូរទឹកភ្នែកច្រើន គាត់ស្វែងរក ព្រះ។

ដូច្នេះយើងអាចដឹងថាទំនាក់ទំនងរវាងអារម្មណ៍ និងជំនឿមានសារៈសំខាន់ប៉ុណ្ណា។ វេជ្ជ បណ្ឌិត M. R. DeHaan បាននិយាយថា ប្រសិនបើមនុស្សជាតិប្រមូលទឹកភ្នែកដែលពួក គេបានហោះហើរតាមពិភពលោករហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ វាអាចនឹងក្លាយទៅជាទន្លេដ៏អ ស្មារ្យ ដែលកប៉ាល់អាចអណ្តែតបាន។ (គីមីវិទ្យានៃឈាម, ទំព័រ 159) វាគ្រាន់តែជាភស្តុ តាងដែលបង្ហាញថាមនុស្សជាតិមានទឹកភ្នែកតិចតួចប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើទឹកភ្នែករបស់ មនុស្សជាតិមានច្រើនគ្របដណ្តប់លើពិភពលោកទាំងមូល នោះជោគវាសនារបស់មនុស្ស សម័យទំនើបនឹងសប្បាយចិត្តជាងអ្នកដទៃ ហើយពួកគេអាចនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងពិភព លោកដើម្បីកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។

2) ដោយសារវាទំនោរទៅនឹងអារម្មណ៍ វាត្រូវបរាជ័យ។ បន្ទាប់ពីម៉ារបានស្គាល់ព្រះ អម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ នាងបានព្យាយាមកាន់គាត់។ (16-17) វាគឺជា ចំណុចខ្សោយមួយដែលត្រូវបានលាតត្រដាង នៅពេលដែលជំនឿត្រូវបានប្រតិបត្តិតាមអារ ម្មណ៍។ វាជាសកម្មភាពមិនពិតដែលនាងទទួលបានភាពគ្រប់គ្រាន់ខាងសាសនាដោយការ ប៉ះពាល់យ៉ាងរលើប។ វាជាកំហុសក្នុងការបំភ្លេចចម្ងាយរវាងព្រះ និងមនុស្ស។ EL

Smelik ក៏បានបកស្រាយពីសកម្មភាពរបស់ម៉ារីជាអត្តន័យបែបនេះដែរ។ នោះគឺ ប៉ា ម៉ា វៀបានធ្វើសកម្មភាពដូចអ្នកឡើងលើដើមឈើយ៉ាងលឿន។

វាជាគ្រោះថ្នាក់ខាងវិញ្ញាណ ជាញឹកញាប់ស្រ្តីប្រព្រឹត្តវាបានល្អ។ ចំពោះសកម្មភាពបែបនេះ ព្រះយេស៊ូបានព្រមានថា៖ បំរើនៅជាប់នឹងខ្ញុំ™។ វាមានន័យថាការព្រមានដើម្បីហាមឃាត់ការប្រកបខាងវិញ្ញាណនៃគ្រប់ប្រភេទដែលមើលងាយការដាក់ចម្ងាយរវាងព្រះភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះគ្រីស្ទនិងយើង។ វាគឺជាពាក្យដើម្បីកែតម្រូវសកម្មភាពនៃសាសនានិកាយនិងអាថ៌កំបាំង។ ភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ខុសពីបុរសរវាងការចូលទៅជិតបុរសដែលព្យាយាមដកក្តារបន្ទុះរវាងព្រះនិងមនុស្ស។™ (Het Evangelie naar Johannes, ទំព័រ 263)

ហេតុអ្វីបានជាព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅម៉ាវៀថា៖ បំរើនៅជាប់នឹងខ្ញុំឡើយ ដ្បិតខ្ញុំមិនទាន់បានឡើងទៅឯព្រះវរបិតានៅឡើយទេ។ ប៉ុន្តែ ចូរទៅឯបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ហើយនិយាយទៅពួកគេថា «ខ្ញុំនឹងឡើងទៅឯព្រះវរបិតារបស់ខ្ញុំ និងជាព្រះវរបិតារបស់អ្នក ឯព្រះនៃខ្ញុំ និងជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។ វាជាពាក្យដែលគាត់ដឹងពីចិត្តរបស់ម៉ាវៀ។ ម៉ាវៀបានគិតថាទទួលព្រះអម្ចាស់ដោយគ្រប់គ្រាន់ដោយការពាល់គាត់។ លោកយេស៊ូបានចាត់ទុកការគិតបែបនេះខុស។ វិធីដើម្បីទទួលព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់ដោយការកាន់មិនបានប៉ះគាត់ ប៉ុន្តែចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយការឡើងរបស់គាត់។ នៅពេលដែលគាត់បានឡើង អ្នកជឿក្លាយជាបងប្អូនរបស់គាត់។ ព្រះជាបិតា និងជាព្រះរបស់ពួកគេ។ (សូម

មើល ខ ១៧ ខ) នៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងពួកគេ គ្រាន់តែវាជិតស្និទ្ធបំផុត និងជាអចិន្ត្រៃយ៍។

2. បញ្ជូនរបស់ថ្វីម៉ាស

ថ្វីម៉ាសមានបញ្ញានិយមជាក់ស្តែង។ ដូចសិស្សឯទៀតប្រាប់គាត់ថា៖ ឈើបានឃើញព្រះអម្ចាស់។ គាត់ឆ្លើយថា៖ ឈើឆ្នើមសិស្សឯទៀតប្រាប់គាត់ថា ឈើបានឃើញព្រះអម្ចាស់™។ ប៉ុន្តែ លោកមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ ឈើខ្ញុំមិនឃើញស្នាមដេកគោលនៅដៃគាត់ ហើយយកម្រាមដៃដាក់ក្នុងស្នាមដេកគោល ហើយដាក់ដៃទៅខាងគាត់ នោះខ្ញុំមិនជឿឡើយ™។ (ខ២៥)

ចំណេះដឹងមានតម្លៃ។ សុភាសិត 16:16 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឈើមានប្រាជ្ញាប្រសើរជាងមាសទៅ! ដើម្បីទទួលបានការយល់ដឹង គឺត្រូវជ្រើសរើសជាជាងប្រាក់។ ហូស 4:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឈើប្រជាជនរបស់យើងត្រូវបំផ្លាញដោយសារតែការខ្វះចំណេះដឹង។ ដោយសារអ្នករាល់គ្នាបដិសេធការចេះដឹង ខ្ញុំបដិសេធអ្នកមិនអោយធ្វើជាបូជាចារ្យចំពោះខ្ញុំ។ ហើយចាប់តាំងពីអ្នកបានបំភ្លេចក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះរបស់អ្នក ខ្ញុំក៏នឹងភ្លេចកូនរបស់អ្នកដែរ™។ ម៉ាល់ 2:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឈើសម្រាប់បបូរមាត់របស់សង្ឃត្រូវរក្សាចំណេះដឹង ហើយមនុស្សត្រូវស្វែងរកការណែនាំពីមាត់គាត់ ដ្បិតគាត់ជាអ្នកនាំសារនៃព្រះយេស៊ូវនៃពិភពទាំងមូល™។ ទោះបីវាជារឿងល្អក្នុងលោកនេះក៏ដោយ ព្រោះថាវាគ្មានតឹងខ្លាំងពេក នាំឱ្យពុល។

1) ក្នុងករណីចំណេះដឹង-ប្រយោជន៍ ចំណេះដឹងរបស់យើងគួរតែផ្ដោតលើការស្គាល់ព្រះ ហើយគួរចាត់ទុកចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃចំណេះដឹង។

បុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រោះខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ Ecc 12:13 បាននិយាយថា “ចុងបញ្ចប់នៃបញ្ហា។ ទាំងអស់ត្រូវបានឮ។ ចូរកោតខ្លាចព្រះ ហើយកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ដ្បិតនេះជាកាតព្វកិច្ចទាំងមូលរបស់មនុស្ស™។ នៅទីនេះ "កាតព្វកិច្ចរបស់មនុស្ស" គឺ Koll Haadam (כל האדם) ដែលមានន័យថា "អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងបុរស" ។ ដូច្នេះ Septuagint (LXX) បាននិយាយថា "នេះគឺជារបស់ទាំងអស់របស់មនុស្ស" (τοὐτο πᾶς ὁ ἄνθρωπος) ។ ពោលគឺតម្លៃមនុស្សគឺអាស្រ័យលើតែការកោតខ្លាចព្រះ។ បុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងជាមនុស្សដែលកោតខ្លាចព្រះដោយមេកានិច។ Ecc 3:11 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងសម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់មានរដូវ ហើយមានពេលសម្រាប់គ្រប់រឿងនៅក្រោមស្ថានសួគ៌៖ ការដែលមនុស្សមិនកោតខ្លាចព្រះនោះជារឿងល្ងង់ខ្លៅ។ សម្រាប់មនុស្សបែបនេះភ្លេចគោលបំណងដែលគាត់រស់នៅគាត់ល្ងង់ហើយផ្អាក។ (Calvin, Commentary on the Psalms IV. Eerdmans, 1949, p 318) ហេតុដូច្នេះហើយប្រសិនបើបុរសនោះគ្មានភាពគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ គាត់គឺគ្មានអ្វីសោះ។

2) តំបន់គ្រោះថ្នាក់នៃបញ្ហា។

ដូចបានលើកឡើងខាងលើ ចំណេះដឹងមានប្រយោជន៍។ ប៉ុន្តែបញ្ហារួចរស់ថ្វីម៉ាសក៏មានចំណុចខ្សោយដែរ។ វាគឺដើម្បីពិនិត្យមើលជំនឿហួសហេតុ។ គាត់បាននិយាយថា “លុះត្រាតែខ្ញុំឃើញÉ ខ្ញុំនឹងមិនជឿឡើយ” ហើយពាក្យដែលគាត់បានស្ងៀមថាជាការគិតហួស

ហេតុដែលគាត់បានធ្វើទ្រឹស្តីនៃជំនឿរបស់គាត់ចំពោះការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សរបស់គាត់។
 ដោយសារតែវា គាត់ត្រូវបានស្តាប់ការស្តីបន្ទោសស្រដៀងគ្នាពីព្រះយេស៊ូ ពោលគឺពាក្យថា
 ណុំកុំមិនជឿ តែត្រូវជឿ™។ (ខ ២៧) ហើយពាក្យថា “តើអ្នកបានជឿដោយសារអ្នកបាន
 ឃើញខ្ញុំឬ?™ (ខ ២៩) ។

ការដែលថ្វីម៉ាសបានប្រើបញ្ហាដើម្បីស្គាល់ព្រះអម្ចាស់មានតម្លៃ ប្រាកដណាស់ថាគាត់បាន
 ទទួលមន្ទិលសង្ស័យជាបណ្តោះអាសន្ន។ ការសង្ស័យកើតចេញពីមូលហេតុជាច្រើន។
 ភាគច្រើនវាកើតចេញពីការមិនគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងលើចំណេះដឹង និងភាពក្រអឺតក្រទម និងឬ
 ឆន្ទៈខ្សោយ។ យើងគួររក្សាភាពរាបទាបថាយើងមានភាពល្ងង់ខ្លៅច្រើនដូចមនុស្សធម្មជា
 តិ។ វាគ្រាន់តែជាការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងនៃចំណេះដឹងប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះ គឺ
 មនុស្សដែលមើលងាយព្រះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បុរសក្រអឺតក្រទមក៏ជាមនុស្សបែប
 នេះដែរ។ ហើយអ្នកណាដែលមិនសម្រេចចិត្តលើសេចក្តីពិតក៏ត្រូវមើលងាយព្រះដែរ។
 ពេលគាត់ដឹងចំណុចខ្សោយរបស់គាត់ ហេតុអ្វីគាត់មិនពឹងលើព្រះ?

ថ្វីម៉ាសបានយកទំនោរនៃការសង្ស័យ; គាត់មានចិត្តចង់ដឹងពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអ
 ម្ចាស់។ ដូច្នេះ គាត់ក៏បានមកដល់សេចក្តីជំនឿ ដោយទទួលការអភ័យទោសពីព្រះអម្ចាស់
 និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 67 ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពួកទេវតា (យ៉ូហាន 20:11-15)

ការប្រកាសអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានអនុវត្តដោយពួកទេវតាដំបូង ។ យើងអាចពិនិត្យមើលខ្លឹមសារនៃការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពួកគេ ។

1. អត្ថន័យនៃទេវតា- ផ្សាយដំណឹងល្អ

យើងនឹងដឹងពីចំណុចខុសគ្នារវាងទេវតា-ផ្សាយដំណឹងល្អ និងការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់មនុស្ស ។

1) ទេវតាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទីតាំងទីបីនៅក្នុងចលនានៃនគរព្រះក្នុងគោលបំណងសង្គ្រោះមនុស្សជាតិ ។ ពេត្រុស 1:12 បានមានប្រសាសន៍ថា “វាបានបើកសម្តែងដល់ពួកគេថា ពួកគេមិនបម្រើខ្លួនឯងទេ គឺជាអ្នករាល់គ្នា ក្នុងសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលបានប្រកាសប្រាប់អ្នករាល់គ្នានៅពេលនេះ តាមរយៈអ្នកដែលផ្សាយដំណឹងល្អដល់អ្នក ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានចាត់ពីស្ថានសួគ៌មក ។ ដែលទេវតាចង់មើល™ ពាក្យនេះបាននិយាយថា ពួកគេមានទំនាក់ទំនងដោយប្រយោលក្នុងកិច្ចការដង្វាយជូនសម្រាប់មនុស្សជាតិ ។ ប៉ុន្តែបុរសនោះមានទំនាក់ទំនងផ្ទាល់នឹងចលនានៃនគរព្រះ ។ ដូច្នេះហើយជាធម្មជាតិដែលបុរសជាងទេវតាគួរចាប់ចិត្តនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អ ។

2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះចំពោះទេវតាមិនទន់ខ្សោយដូចមនុស្សនោះទេដែលគេមានគុណវុឌ្ឍិជាអ្នកផ្សាយនោះក៏មិនសមដែរ ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែយើងមានកំណប់នេះនៅក្នុងពាងដីឥដ្ឋ ដើម្បីបង្ហាញថាអំណាចដ៏លើសលប់ជាបស់ព្រះ មិនមែនជាបស់យើងទេ™ ។

(២កូរិនថូស ៤:៧) កូរិនថូសទី២ ១២:៩ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែទ្រង់មានបន្ទូលមកខ្ញុំ ថា បំព្រះគុណរបស់ខ្ញុំគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នក ដ្បិតអំណាចរបស់ខ្ញុំបានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយ ភាពទន់ខ្សោយ™។ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំនឹងអួតខ្លួនកាន់តែរីករាយចំពោះភាពទន់ ខ្សោយរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឱ្យព្រះចេស្ដានៃព្រះគ្រីស្ទបានសណ្ឋិតលើខ្ញុំ™។ ពន្លឺពណ៌សត្រូវបាន បង្ហាញពណ៌សំខាន់របស់វានៅលើបាតឆ្នៅ។

3) ហើយមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពេលដែលទេវតាប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសនោះ ពួកគេមិនបានផ្តល់ការចាប់អារម្មណ៍ដូចមនុស្សបានធ្វើចំពោះបុរសនោះទេ។ ដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាស ដោយការធ្វើឱ្យបុរសនេះគួរឱ្យរន្ធត់ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែធ្វើឱ្យពួកគេចាប់អារម្មណ៍។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ បុគ្គលដ៏ក្នុងចិត្តអ្នកដទៃ ដោយទឹកភ្នែក និងធម៌នៃការលះបង់ ប៉ុន្តែទេវតាមិន ប្រតិបត្តិដូច្នេះ។ ដោយសារតែវា ព្រះបានចូលមកក្នុងមនុស្ស ហើយបានយាងមកក្នុងពិភព លោកនេះ។ ចុះហេតុអ្វីបានជាទេវតាមកផ្សាយដំណឹងល្អ? ទោះបីជាការផ្សាយដំណឹងល្អ របស់ទេវតាមិនមានប្រសិទ្ធភាពក៏ដោយ យើងត្រូវការពេលវេលាចាំបាច់។

[1] ក្នុងនាមជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល លើកលែងតែពួក ទេវតានៅឡើយ [2] ដូចដែលវាជួយចលនានៃការផ្សាយដំណឹងល្អ ទីតាំងទីបី é ទេវតា បានសហការ។ យើងគួរតែចងចាំពាក្យ បំព្រះទេវតាដែរ™ នៅក្នុងពេត្រុសទី ១ ១:១២ ។ ទោះបីជាទេវតាមានក្រុមច្រើនក៏ដោយ នៅពេលដែលពួកគេទទួលការផ្សាយដំណឹងល្អ យើងទទួលបានអំណាចនៃសេចក្តីជំនឿ។ ក្នុងករណី ប្រសិនបើបុរសរស់នៅក្នុងពិភពនៃ ផ្កាយ បុរសនោះនឹងមកទីនេះចេញពីការប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្បិតអ្នកជឿនៅ

លើផែនដីទទួលបានអំណាចដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ។ ប៉ុន្តែយើងមិនចាំបាច់បង្ហាញ ឥស្សរជនដ៏មានឥទ្ធិពលដោយស្មានថាបុរសនោះចេញពីពិភពតារាខ្លះនោះទេ។ វាគ្រប់ គ្រាន់ហើយដែលទេវតាបានចេញពីពិភពនៃទេវតាដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ។ សត្វដែលត្រូវ មានហេតុផលមានតែពីរក្រុមប៉ុណ្ណោះ គឺមនុស្ស និងទេវតា។ ដោយសារតែសូម្បីតែទេវតា បានប្រកាសអំពីព្រះគ្រីស្ទ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីឱ្យពិភពលោកនៃសត្វទាំងអស់មាន ហេតុផលស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដោយសារវាជាការពិតដ៏មានអត្ថន័យ វាពង្រឹងជំនឿរបស់ យើងមួយទៀត ។ ពេលយើងគិតដល់ទេវតា យើងគួរតែដឹងការពិតដ៏អស្ចារ្យនៃលោកិ យ។ Herman Bavinck បាននិយាយថា "ពិភពនៃទេវតាគឺសម្បូរបែបជាងពិភពលោក នេះប្រភេទនៃសត្វជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោកនេះគឺស្របគ្នា, ពិភពនៃទេវតាក៏ដូច្នេះដែរ" ។ (Geref. Dog. II, ទំព័រ 473)

បន្ទាប់មក ការដែលទេវតាជាច្រើនបែបនេះស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ ធ្វើឱ្យជំនឿរបស់យើងពង្រឹង កាន់តែខ្លាំង។

2. ចរិតលក្ខណៈនៃការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ទេវតាផ្តល់សេចក្តីជំនឿដល់យើង។

តើអ្វីទៅជាគុណវុឌ្ឍិរបស់ទេវតាជាអ្នកប្រកាសអំពីព្រះគ្រីស្ទ? យើងឃើញពួកគេជាអ្នក ប្រកាសការពិត ដូចជាមនុស្សពិសេស។

1) ពួកគេមិនមែនជារូបកាយទេ តែជាព្រះវិញ្ញាណ។ ពួកគេដឹងរឿងនៅក្នុងពិភពខាង វិញ្ញាណច្បាស់ជាងមនុស្សទៅទៀត។ តើយើងមិនទទួលបានទីបន្ទាល់នៃវិញ្ញាណបន្ថែម

ទៀតឬ? អំពូលមិនមានភាពស្មុគស្មាញដូចភ្នែករបស់យើងទេ ការបំភ្លឺវត្ថុដែលមានគោល
បំណងឱ្យភ្លឺ ប្រសើរជាងភ្នែក។ ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ទេវតាមិនមានភាពស្មុគស្មាញ
ជាងការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់បុរសនោះទេ តែវាប្រាកដជាង។

2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពួកគេត្រូវបានទទួលយក និងប្រើប្រាស់ដោយព្រះ ដើម្បីបម្រើកិច្ច
ការដើម្បីបង្ហាញព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ 18:1-2, 19:1-2, 28:12-15, 32:1, II King
19:35, Dan 10:13, 21, Mt 4:11, 28:2-7, Lk 1 : 11-20, 26-38, 2:1022:43,
Jn 1:51, Act 1:10, 7:53, Gal 3:19, Heb 2:2) គុណវុឌ្ឍិរបស់ពួកគេដែលបម្រើ
ដល់វិវរណៈគឺមានរឿងជាច្រើន។ នោះគឺ [1] ពួកគេឧស្សាហ៍ព្យាយាម ស្មោះត្រង់ និង
មានចំណង់ចំណូលចិត្តច្រើន។ ពួកគេមិនចំណាយពេលក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេនិង
ការចំណាយពេលសម្រាកនោះទេ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានបង្ហាញខ្លួនភ្លាមៗ (ឬឆាប់)
ហើយបន្ទាប់មកមិនត្រូវបានគេឃើញភ្លាមៗទេ។ (លូក. ២:១១-១៣) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ
ពួកគេរង់ចាំធ្វើការឱ្យពួកបរិសុទ្ធ។ (Mt 18:10) ហើយ [3] ពួកគេត្រូវបានគេហៅ
សម្រាប់បរិសុទ្ធ (Mk 8: 38) ហើយត្រូវបានហៅសម្រាប់ទេវតានៃពន្លឺ។ (២កូរិនថូស
១១:៤) ក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ទ្រង់ជាគំរូរបស់យើង។ មថ ៦:១០ មានន័យថា បិតា
ទ្រង់បានមក បំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់បានសម្រេច™។ ទេវតានៅស្ថានសួគ៌សម្រេច
បំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះ។

3. ខ្លឹមសារនៃទេវតា - ផ្សាយដំណឹងល្អ

1) គាត់មានប្រសាសន៍ថា កុំខ្លាចវាឡើយ™ (ម៉ាថាយ ២៨:៥)

បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ទ្រង់ធ្វើឲ្យយើងមិនមានចិត្តអាក្រក់ឡើយ។
ហេតុអ្វី 2:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើហើយប្រោសអស់អ្នកដែលខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ឲ្យរួចពី
ខ្ញុំបម្រើអស់មួយជីវិត™។

2) គាត់បាននិយាយថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកយំ?" (យ៉ូហាន 20: 13) នេះគឺជាដំណឹងដ៏រីក
រាយ។ ហេតុផលនៃសេចក្តីអំណរគឺសម្រាប់ជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាជ័យជំនះរបស់
យើង។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងជួបអ្នកម្តងទៀត ហើយចិត្តអ្នកនឹងរីករាយ ហើយគ្មានអ្នកណាមកសេច
ក្តីអំណររបស់អ្នកពីអ្នកឡើយ™។

3) គាត់បាននិយាយថា “គាត់មិននៅទីនេះទេ ព្រោះគាត់បានរស់ឡើងវិញ ដូចដែលគាត់
បាននិយាយ។ មក; សូមមើលកន្លែងដែលគាត់ដេក។™ (មថ. ២៨:៦) នេះជាសក្ខីភាព
របស់ទេវតាចំពោះការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូ។ ទីបន្ទាល់ក៏យកលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ
ផ្លូវទេវដេវ។ ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូមិនមែនជាការពិតដែលមិនមែនជាប្រវត្តិ
សាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែភាសាមនោវិទ្យានោះដោយផ្ទាល់ វាគឺជាការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយដែលបាន
សម្រេចនៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន។

4) ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ដូច្នេះ ចូរទៅប្រាប់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ជាប្រញាប់ថា ទ្រង់មានព្រះ
ជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយមើលចុះ ទ្រង់នឹងទៅមុនអ្នករាល់គ្នាទៅស្រុកកាលីឡេ នៅទីនោះ
អ្នកនឹងឃើញគាត់។ ឃើញទេ ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នកហើយ™។ (Mt 28:7) មុនពេលព្រះអ

ម្ចាស់សោយទិវង្គត ទ្រង់បានបើកសម្តែងម្តងទៀត ហើយការបើកសម្តែងនៅចំណុចដែល
ទ្រង់បានសន្យាថានឹងជួបពួកសិស្សទ្រង់ (Mt 26:32) ក៏បានបង្ហាញឱ្យឃើញនូវការ
ប្រាកដនៃការរស់ឡើងវិញ។ ទេវតាចង្អុលរឿងសំខាន់ជាកណ្តាល។

ខ្លឹមសារនៃការផ្សាយដំណឹងល្អដោយពួកទេវតានៅខាងលើគឺជាបច្ចុប្បន្នកាលដែលចលនា
នៃដំណឹងល្អចាស់ទុំបានលាតត្រដាងមកទល់ពេលនេះមិនបានផ្តល់ឱ្យទេ។ វត្តមានបែបនេះ
នឹងត្រូវបានជួបប្រទះដោយពួកសិស្សបន្ទាប់ពីពេលខ្លះ (ជាពិសេសបន្ទាប់ពីព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធបានយាងមក) នៅទីបំផុតហើយនឹងត្រូវបានដឹងច្បាស់។ ប៉ុន្តែ ទេវតាដឹងថាពរជ័យ
នេះនឹងមកក្រោយការប្រោសលោកយេស៊ូឱ្យរស់ឡើងវិញឆាប់ជាងអ្នកកាន់តាមលោក។
ដូចដែលពួកគេក្នុងផ្នែកបញ្ហាធ្វើមុនជាងបុរសទាំងនេះក្នុងលោក។ ដោយសារចំណេះដឹង
របស់ពួកគេត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងអំពូល ភ្នែករបស់មនុស្សបច្ចុប្បន្នគឺដូចជាភ្នែក។ អំ
ពូលអាចបំភ្លឺអ្វីដែលភ្នែកមើលមិនឃើញ។ ប៉ុន្តែវាមិនយកភាពស្មុំស្អាតដូចភ្នែករបស់
យើងទេ។ នៅពេលដែលទេវតាមានបញ្ហាកាន់តែត្រចះត្រចង់ត្រូវបានបង្ហាញ យើងអាច
ជឿលើទីបន្ទាល់។ ប៉ុន្តែទីបន្ទាល់របស់បុរសចំពោះព្រះគ្រីស្ទគឺប្រសើរជាងសម្រាប់វាមក
ដល់យើងដោយភាពស្មុំស្អាត ដូចជាទីបន្ទាល់នៃភ្នែក។ បុរសជាសាក្សីនៃព្រះគ្រីស្ទមក
ម្ខាងទៀត (បុរសទទួលការផ្សាយដំណឹងល្អ) ដោយអំណាចដ៏ស្រស់ស្អាតនៃទឹកភ្នែក
ឈាម យញ្ញបូជា ។ល។

សេចក្តីអធិប្បាយ 68 ព្រះយេស៊ូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ដែលម៉ាដាលេណា ម៉ារ៉ាបាន ឃើញ (យ៉ូហាន ២០:១១-១៨)

យើងអាចមើលឃើញបុរស (១គូរិនថូស ១៦:១៣) ហើយយើងក៏រកឃើញចំណុចល្អ ចំពោះមនុស្សស្រីដែរ។ ជាពិសេសចំណុចល្អគឺភាពសាមញ្ញ និងស្នេហាដ៏ក្តៅគគុក។ ម៉ារី មានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បរិបូរណ៍ ហើយប្រាថ្នាចង់បានព្រះគុណ។ ការដែលនាងបាន ប្រគល់ទៅផ្ទះដំបូង ហើយយំសោកនោះបានធ្វើឱ្យមានការពិត។ នាងបានប្រហារជីវិត ដោយនឹកចាំពីព្រះគុណដែលនាងបានទទួល។ ចំពោះព្រះយេស៊ូវបានប្រោសនាងជាអ្នក ដែលមានអារក្សប្រាំពីរចូលមក នោះទ្រង់មិនអាចបំភ្លេចព្រះយេស៊ូវបានឡើយ ។ ពិត ប្រាកដណាស់ អ្នកដែលទទួលព្រះគុណនោះ មិនត្រឹមតែម៉ារីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេង ទៀតក៏បានទទួលព្រះគុណដែរ។ ប៉ុន្តែក្នុងការចងចាំព្រះគុណ និងការទន្ទឹងរង់ចាំវា ខ្ញុំគិត ថា ម៉ារៀ ទទួលបានបេះដូងដ៏ក្តៅគគុកបំផុត។ ពួកបរិសុទ្ធដែលបានសរសេរនៅក្នុងបទ គម្ពីរបានប្រាថ្នាចង់បានព្រះដោយស្មោះ។ ទំនុកតម្កើង 42:1 ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា “ឱ ព្រះអើយ ដូចជាខោសម្រាប់ទឹកហូរ ឱព្រះអង្គអើយ! យ៉ូហាននិយាយថា៖ បំភ្លឺតគាត់នឹង បំពេញនូវអ្វីដែលគាត់បានកំណត់សម្រាប់ខ្ញុំ ហើយរឿងនេះជាច្រើននៅក្នុងចិត្តគាត់™។ (យ៉ូហ ២៣:១២) ម៉ាក់ដាលេណា ម៉ារៀចង់បានព្រះយេស៊ូវដោយស្មោះ។ ទីបំផុតនាងបាន ជួបព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ជាចម្បងជាងព្រះអង្គដ៏ទៃទៀត។ ប៉ុន្តែ មាន ពេលខ្លះរហូតដល់នាងបានស្គាល់លោកយេស៊ូវ។ មូលហេតុគឺដោយសាររូបកាយនៃការរស់ ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ទទួលបានសិរីល្អ ។

1. នាងមិនស្គាល់ព្រះយេស៊ូវត្រឹមត្រូវទេ។

ខទី 14 បាននិយាយថា “នាងបាននិយាយដូច្នេះហើយ នាងក៏ងាកទៅមើល ឃើញព្រះយេស៊ូវកំពុងឈរ ប៉ុន្តែនាងមិនដឹងថាជាព្រះយេស៊ូវទេ”។ ពីព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ គ្មាននរណាអាចស្គាល់ព្រះអង្គបានឡើយ។ សិស្សប្រាំពីរនាក់ក៏មិនដឹងថាព្រះយេស៊ូវជានរណាមុនគេដែរ ប៉ុន្តែថ្មីៗនេះ ពួកគេបានស្គាល់ទ្រង់ (យ៉ូហាន 21:4, 7) សិស្សពីរនាក់ចុះមកឯអេម៉ោសបានដើរជាមួយទ្រង់ ហើយមិនស្គាល់ទ្រង់។ (លូក. 24: ១៥-១៦) ទោះជាគាត់ជាលោកយេស៊ូដូចមុនក៏ដោយ ចាប់ពីពេលនេះទៅ ពិបាកណាស់ដែលពួកគេស្គាល់លោកច្បាស់។ ដោយសារតែរាងកាយរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ បងប្អូនប្រុសរបស់យ៉ូសែបមិនស្គាល់គាត់ច្បាស់ទេ ត្បិតគាត់រស់នៅប្រទេសផ្សេង ហើយរូបរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ លើសពីនេះទៅទៀត មនុស្សមិនអាចយល់ដឹងអំពីព្រះយេស៊ូបានផ្លាស់ប្តូរទៅជារូបកាយខាងវិញ្ញាណបានល្អឡើយ។ គាត់មិនមែនជាបំរូបកាយ™ទេ តែជាបំរូបកាយខាងវិញ្ញាណ™ ហើយក៏មិនមែនជាបំរូបមនុស្សនៃផ្ទៃលីដី™នោះទេ តែជាបំរូបអ្នកស្ថានសួគ៌™។ (កូរិនថូសទី១ ១៥:៤៤, ៤៨-៤៩) ប៉ុន្តែ រូបកាយដែលបានរស់ឡើងវិញរបស់គាត់គ្មានសាច់និងឆ្អឹងនោះទេ។ (លូកា 24:៣៩)

2. នាងបានរកឃើញព្រះយេស៊ូជាគ្រូ។

ខទី 16 បាននិយាយថា “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅកាន់នាងថា “ម៉ារៀ”។ នាងបែរមក
និយាយជាភាសាអារ៉ាមថា៖ ម៉ារីយ៉ា!™។ (មានន័យថាគ្រូ)? ការដែលម៉ារីយ៉ាបានស្គាល់
ព្រះយេស៊ូវជាគ្រូនោះបានក្លាយជាដូច្នេះតាមរយៈព្រះយេស៊ូវបានធ្វើឱ្យនាងស្គាល់វា។ ពេល
ដែលគាត់ហៅថា ម៉ារីយ៉ា™ គាត់បានបើកភ្នែកខាងវិញ្ញាណរបស់ម៉ារីយ៉ា។ ជានិច្ចកាល យើង
មិនអាចស្គាល់ព្រះដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួនឯងបានទេ។ ការសង្គ្រោះគឺពឹងផ្អែកតែលើគាត់
ទាំងស្រុង។ នៅពេលដែលយើងទទួលយកព្រះជាព្រះរបស់យើង ហើយទទួលយកគាត់ជា
d និងឪពុករបស់យើងក៏ចេញពីការពិតដែលថាគាត់បានធ្វើដូច្នេះ។ ដោយសារតែគាត់គួរ
តែឡើងទៅរហូតដល់ឪពុក។ ពេលដែលគាត់ឡើងទៅក្នុងទ្រង់ គាត់អាចសម្រេចកិច្ចការដ៏
អស្ចារ្យនេះ។ ដូច្នេះ គាត់ប្រាប់ម៉ារៀថា ម៉ារីយ៉ា!™ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅនាងថា កុំនៅជាប់នឹង
ខ្ញុំឡើយ ដ្បិតខ្ញុំមិនទាន់បានឡើងទៅឯព្រះវរបិតានៅឡើយទេ។ ប៉ុន្តែ ចូរទៅឯបងប្អូនខ្ញុំ
ហើយនិយាយទៅពួកគេថា «ខ្ញុំឡើងទៅឯព្រះវរបិតារបស់ខ្ញុំ និងជាព្រះវរបិតារបស់អ្នក ឯ
ព្រះនៃខ្ញុំ និងជាព្រះរបស់អ្នក»™ (ខទី ១៧)។ ពាក្យថា "កុំនៅជាប់នឹងខ្ញុំ" មានន័យថានាង
មិនគួរដាក់កម្រិតខ្លួនឯងនៅលើផែនដីទេ។ បើគាត់មិនបានឡើងទេ នោះការសង្គ្រោះដែល
មនុស្សលោកទទួលយកព្រះជាបិតាមិនអាចសម្រេចបានឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 69 សេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ឃ្លីហាន ២០:១៩-២៣)

បុរសណាចង់បានសេចក្តីសុខ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាយើងចង់បានសន្តិភាព ប៉ុន្តែយើងគួរតែចង់បានសន្តិភាពពិតប្រាកដ។ ព្រោះពិភពលោកនេះមានសន្តិភាពមិនពិតច្រើន។ សន្តិភាពក្នុងលោកនេះជាសេចក្តីសុខដែលគ្មានជីវិត។ វាមិនផ្តល់សន្តិភាពនៅក្នុងចិត្តមនុស្សទេ ប៉ុន្តែសន្តិភាពបណ្តោះអាសន្នទៅក្នុងបរិយាកាសខាងក្រៅ។ ដូច្នេះហើយបានហៅមកថា ពេលវេលានៃសន្តិភាពអាចនិយាយបានថាជារយៈពេលដែលនៅអនាគតជិតនឹងរៀបចំការចប់បារម្ភ។ ដូច្នេះ អ្នកប្រាជ្ញមានអារម្មណ៍ខ្វល់ខ្វាយពីសេចក្តីសុខយ៉ាងនេះជាជាង។ សន្តិភាពបែបនេះប្រៀបដូចជាទឹកស្អុយដែលនៅមាន។ តើអ្វីទៅជាសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ?

1. សន្តិភាពនៃមនុស្សម្នាក់ដើម្បីទទួលបានជីវិត។

ព្រះយេស៊ូដែលបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញបានប្រាប់ពួកអ្នកកាន់តាមទ្រង់ថា ឯសេចក្តីសុខសាន្តនៅជាមួយអ្នក™។ (ខ១៩) វាមានន័យថាទ្រង់បានមកជាជីវិត ហើយធានាដល់ជីវិត ហើយមានបន្ទូលថា “សូមឱ្យមានសេចក្តីសុខសាន្តនៅជាមួយអ្នក”។ បុរសតែងតែខ្លាចសេចក្តីស្លាប់។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ ពួកគេបានដោះលែងពួកគេចេញពីភាពភ័យរន្ធត់បែបនេះ។ ហេព្រើរ 2:15 បានមានប្រសាសន៍អំពីព្រះគ្រីស្ទថា ឯហើយរំដោះអស់អ្នកដែលខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ ត្រូវចុះចូលក្នុងទាសភាពអស់មួយជីវិត™។ វាបាននិយាយថា ពួកសិស្សបានឃើញព្រះហស្តរបស់ព្រះយេស៊ូ និងចំហៀងទ្រង់ ហើយក៏ពេញចិត្តនឹងវា។ (សូមមើល ខទី ១៩) សេចក្តីអំណររបស់ពួកគេគឺសន្តិភាពនៃជីវិត។ ពួកគេបានប៉ះព្រះអម្ចាស់នៃជីវិត។ ពួកគេនៅពេលនោះបានទាក់ទាញដល់ជីវិតពិត។

រហូតដល់មុនការមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវដ៏វិត™គឺជាពាក្យប្រឌិតដែល បុរសនោះមិនអាចដឹងបាន។ កាលណាយើងញែកវត្ថុមានជីវិតតាមបែបវិទ្យាសាស្ត្រ ទើប ដឹងថាជីវិតក៏បាត់ទៅ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលលោកយេស៊ូវបានសោយទិវង្គត ហើយមានព្រះជន្ម រស់ឡើងវិញ នោះជីវិតក៏ត្រូវបានបើកសម្តែង។ អ្នកដែលបានស្លាប់ហើយរស់ឡើងវិញគឺ គ្រាន់តែជាជីវិតប៉ុណ្ណោះ។ (យ៉ូហាន ១:១-២) ដូចជាអ្នកដែលមានទ្រង់មានជីវិតអស់ កល្យានិច្ច។

2. សន្តិភាពដើម្បីទទួលបានការលះបង់

របស់ដែលនាំទុក្ខដល់បុរសគឺបាបកម្ម។ ហេតុអ្វីបានជាវាទៅជាដូច្នេះ? ព្រោះ 1) អំពើ បាបធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់សតិសម្បជញ្ញៈរបស់មនុស្ស 2) ព្រះទ្រង់ប្រទានសេចក្តីក្រោធដល់ មនុស្សមានបាប។ កាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន មានចោរម្នាក់មួយចំនួនត្រូវបានចាប់ខ្លួន ហើយបាន សារភាពថា "ខ្ញុំមិនអាចរស់នៅដោយអំពើបាបបានទេ" ។ ឥឡូវនេះ អ្វីដែលគួរឱ្យរីករាយ នោះគឺថា ព្រះយេស៊ូវដែលបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ផ្តល់សេចក្តីសុខសាន្តនៃការផ្តាច់ មនុស្សជាតិ។ ទីពីរ គាត់បាននិយាយថា "សន្តិភាពនៅជាមួយអ្នក"; បន្ទាប់មក លោកបាន ប្រទានពាក្យនៃការលើកលែងទោសជាគ្រឹះ។ នោះគឺ "ប្រសិនបើអ្នកអត់ទោសអំពើបាប របស់អ្នកណាក៏ដោយ នោះគេនឹងអត់ទោសឱ្យគេហើយ។ ប្រសិនបើអ្នករារាំងការអត់ ទោសពីអ្នកណាមួយ នោះវានឹងត្រូវហាត់ទុក™។ (ខ២៣)

នៅក្នុងអត្ថបទនេះ ពាក្យថា “ប្រសិនបើអ្នកអត់ទោសអំពើបាបរបស់នរណាម្នាក់ នោះគេ នឹងអត់ទោសឱ្យគេ។ ប្រសិនបើអ្នករារាំងការអត់ទោសពីអ្នកណាមួយ នោះវានឹងត្រូវឃាត់ ទុក™។ ត្រូវការការបកស្រាយដោយប្រុងប្រយ័ត្ន។ មើលមួយភ្លែត ពាក្យនេះមិនមែនជា ពាក្យនៃការលើកលែងទោសទេ ប៉ុន្តែហាក់ដូចជានិយាយពាក្យផ្ដោតទោស។ ប៉ុន្តែនេះបាន និយាយតែពាក្យនៃការលើកលែងទោស។ ពាក្យថា បើអ្នកមិនលើកលែងទោសពីអ្នកណា មួយ នោះវានឹងត្រូវឃាត់ទុក™។ មានន័យថា ការលើកលែងទោសត្រូវបានបង្កើតឡើង ដោយតែដំណឹងល្អដែលប្រកាសដោយពួកសាវក ប៉ុន្តែមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយវិធី ផ្សេងទៀតឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ ពាក្យនៃ ខ ២៣ មានន័យថា ផ្លូវតែមួយគត់នៃការផ្ដាច់ បាបពិតត្រូវបានបើក។

បុរសដែលទទួលបានការលើកលែងទោសពិតប្រាកដមានសន្តិភាព។ ហេតុអ្វី? វាត្រូវ បានពន្យល់ដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថាបុរសនោះទទួលបានការលើកលែងទោសពិត ព្រះ គង់នៅជាមួយគាត់។ ដាវីឌបានចង្អុលទៅព្រះ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ បិសូមធ្វើជាថ្មដា សម្រាប់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំអាចនឹងមកជាបន្តបន្ទាប់។ ទ្រង់បានបង្គាប់ឱ្យសង្គ្រោះទូលបង្គំ ដ្បិតទ្រង់ ជាថ្មដា និងជាបន្ទាយរបស់ទូលបង្គំ™។ (ទំនុកដំកើង ៧១:៣)។ មនុស្សជាច្រើនចាក ចេញពីព្រះ ហើយរស់នៅ បុរសលាក់ពុតទទួលយកតែថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាបណ្តោះ អាសន្ន។ វាជាទស្សនវិជ្ជានៃជីវិតកុមារ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេចាកចេញពីព្រះនៃសន្តិភាព ពិតឆ្ងាយ?

សេចក្តីអធិប្បាយ 70 សេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ២០:១៩-២៩)

បន្ទាប់ពីលោកយេស៊ូបានត្រូវប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ លោកបានទៅសួរសុខទុក្ខអ្នកកាន់តាមលោក ហើយអ្វីដែលលោកបានផ្តល់ឱ្យគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នោះគឺពាក្យ បំណងសន្តិភាពនៅជាមួយអ្នក™។ ពាក្យបែបនេះបានចេញមកបីដងក្នុងជំពូកទី 20។ (19, 21, 26) នេះមិនមែនជាកម្រិតនៃការសួរសុខទុក្ខដ៏សាមញ្ញនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានន័យថាការផ្តល់ជូនសន្តិភាពពិតប្រាកដដោយរសជាតិដើម្បីសម្រេចបាននូវការប្រោសលោះ។ (Grosheide, Bouma) ឥឡូវនេះយើងនឹងគិតអំពីការពិតដែលថាបុរសត្រូវការសន្តិភាពនិងចរិតលក្ខណៈនៃសន្តិភាពដែលព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ឱ្យ។

1. បុរសត្រូវការសន្តិភាព។

ពេលនោះ ពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូភ័យខ្លាចជនជាតិយូដា រួចក៏បិទទ្វារ។ (ខ១៩) ពួកគេបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយការថប់បារម្ភយ៉ាងខ្លាំង។ ពួកគេស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដែលមិនអាចបើកទ្វារបាននៅក្នុងបន្ទប់មួយដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់ពិភពលោកតូចចង្អៀតមួយ។ ពួកគេបានព្យាយាមដើម្បីទទួលបានសន្តិភាពដោយចូលទៅក្នុងពិភពតូចចង្អៀត។ ប៉ុន្តែទោះបីជាពួកគេចូលទៅក្នុងពិភពតូចចង្អៀតក៏ដោយក៏ការថប់បារម្ភនៃបេះដូងមិនអាចដោះស្រាយបានទេ។ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលបុរសត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយការថប់បារម្ភជាមួយនឹងផែនការនិងវិធីជាច្រើន? វាអាចត្រូវបាននិយាយដូចខាងក្រោម។

អ្វីដែលបុរសនោះថាសន្តិភាពដោយគាត់ជារឿងដែលលើកទឹកចិត្តគាត់ តែមិនមែនជាសន្តិភាពពិតទេ។ រឿងដែលខ្ញុំផ្ទាល់ និងប្រជាជនបាននិយាយថាសន្តិភាព សន្តិភាពត្រូវបានបញ្ជាក់មនុស្សឱ្យក្លាយជាមនុស្សក្លាហានតាមរយៈអារក្សនឹងជួបថ្ងៃដ៏អាក្រក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ។ បុរសនេះត្រូវបានហុំព័ទ្ធដោយការថប់បារម្ភ។ មាតិកាដែលគេទំលាក់ក្នុងឥរិយាបថនេះគឺវត្ថុដែលបិទទ្វារបិទក្នុងគុកដែលខ្លួនធ្វើដោយខ្លួនឯង។ មានការថប់បារម្ភជាបន្តបន្ទាប់។

ពេលយើងបិទទ្វារ ហើយធ្វើឱ្យចិត្តយើងចង្អៀត យើងត្រូវធ្លាក់ចុះដោយការថប់បារម្ភ។ ព្រោះចិត្តរបស់យើងអាចរស់ដូចវាចូលទៅក្នុងសូម្បីតែសត្រូវរបស់យើង។

ប៉ុន្តែដោយសារបេះដូងរបស់គាត់ខ្លាំងពេក តើគាត់អាចដើរក្នុងជ្រលងភ្នំមរណៈដោយគ្មានអ្នកការពារ ហើយតើគាត់អាចដើរក្នុងតំបន់សត្រូវដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរទេ? វាមិនអាចធ្វើវាដោយចិត្តមនុស្សនោះទេ មានតែអ្នកដែលមានចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើវាបាន។ បេះដូងដែលមិនមានបេះដូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺដូចជាផ្ទះសម្រាប់បិទទ្វារគាត់បានរារាំងមនុស្សទាំងអស់ហើយការពារខ្លួនគាត់ហើយទីបំផុតវាធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់ក្លាយជាទាសករនៃភាពភ័យរន្ធត់បន្ថែមទៀត។ ដ្បិតពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវបានទទួលព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុងខាងវិញ្ញាណនៅឡើយទេ ហើយពួកគេខ្លាចសាសន៍យូដាខ្លាំងពេក ពួកគេបានបិទទ្វារ។ ពួកគេមិនបានដឹងការពិតនៅឡើយទេថាព្រះយេស៊ូវបានត្រូវប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ហើយមិនទាន់មានបទពិសោធន៍នៃការលើកលែងទោសនេះនៅឡើយទេ។ ដូច្នេះ សូភាសិត 28:1 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំបែកស្បែកក្រក់រត់ចេញទៅ ពេលគ្មានអ្នក

ណាដេញតាម តែមនុស្សសុចរិតមានចិត្តក្លាហានដូចជាសិង្ហTM។ បុគ្គលនោះចូលទៅក្នុង សភាពវេទនាដោយចិត្តដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច។ យើងមិនជួបភាគច្រើននៃអ្វីដែលអ្នកខ្លាចនោះ ទេ។ អ្នកដែលដោះលែងអ្នកទោសដ៏រន្ធត់នោះគឺមានតែព្រះយេស៊ូប៉ុណ្ណោះ។ ដោយសារ ទ្រង់ផ្ទាល់បានយកឈ្នះសេចក្តីស្លាប់ ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ នោះទ្រង់ក៏ផ្តល់ អំណរ និងសេរីភាពពិតដល់យើងដែរ។

2. សន្តិភាពដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទាន។

១) ព្រះយេស៊ូយាងមកឯពួកសិស្សដែលបិទទ្វារ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំប្លែងសន្តិភាព នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាTM។ ដោយសារអារក្សខ្លាចយើង ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមករកយើង ហើយធ្វើឱ្យយើងមានភាពក្លាហាន។ ពួកបរិសុទ្ធកូរតែបាត់បង់ពេលវេលា។ ឥឡូវនេះ ព្រះ អម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញបានមកឯពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ដើម្បីបិទទ្វារ។ គាត់ បានមកហើយនិយាយថា "សន្តិភាពនៅជាមួយអ្នក" ។ ហើយបានបង្ហាញ “ដៃ និង ចំហៀង” របស់គាត់ (១៩-២០) វាគឺជាការអធិប្បាយនៃសកម្មភាពរបស់គាត់ ដើម្បី បង្ហាញពីទំនាក់ទំនងនៃសន្តិភាពរបស់គាត់ និងឈាមរបស់គាត់ដែលស្រក់លើការផ្កា។ ដោយសារគាត់ស្រឡាញ់យើង គាត់មិនបានចុះពីឈើផ្កាទេ។ លោហិតដែលគាត់បាន បង្ហូរ គឺសម្អាតអំពើបាបរបស់យើង ហើយធ្វើឱ្យយើងរស់ឡើងវិញជារៀងរហូត។ ពីព្រោះគាត់បានរស់ឡើងវិញ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានត្រូវប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ គាត់យក ឈាមរបស់គាត់ដែលមានប្រសិទ្ធភាពមកឱ្យយើង។ ព្រះយេស៊ូបានប្រោសឱ្យរស់ឡើង វិញ នាំមកនូវសេចក្តីសុខសាន្តនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយការបង្ហូរឈាមដ៏មានតម្លៃរបស់ទ្រ

ង់។ F. B Meyer បាននិយាយថា ប៉ុន្តែ លក្ខខណ្ឌដែលយើងគួរតែសម្រេចបានសន្តិភាព ជាមួយនឹងព្រះ គឺបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ សេចក្តីសុចរិតដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះក៏មិន អាចកើតឡើងនូវបញ្ហាណាមួយអំពីការដែលអ្នកជឿទទួលបានសន្តិភាពនេះដែរ។ ទោះបី ជាសេចក្តីសុចរិតក្លាយទៅជាភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយការបំផ្លាញពិភពលោករាប់ពាន់លានក៏ ដោយ ក៏វាគ្រប់គ្រាន់ដោយការសោយទិវង្គតរបស់បុត្ររបស់ព្រះ។ វាបានធ្វើឱ្យមានសន្តិ ភាពដោយការបូជាដង្វាយជូនរបស់តំណាងរាស្ត្រខ្លួនឯង។ ទោះបីជាយើងភ្លេចការពិតនេះ ព្រះតែងតែភ្លេចការពិតនេះ ដូច្នោះហើយព្រះលោហិតដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្ហូរធ្វើការ ជាមួយនឹងអំណាចនៃការប្រោសលោះដូចគ្នាក្នុងជំនាន់មួយ ក៏ដូចជាបានឆ្លងកាត់រាប់ពាន់ លានជំនាន់ដោយមិនកាត់បន្ថយ។ (សន្តិភាព សន្តិភាពដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ទំព័រ ១៥-១៧) បើ លោហិតរបស់អេបិលក៏មានអំណាចដាស់តឿនដល់ស្ថានសួគ៌ដែរ (ហេប្រើរ ១១:៤) តើ យើងនឹងនិយាយយ៉ាងណាអំពីឈាមរបស់បុត្ររបស់ព្រះ? សន្តិភាពដោយព្រះលោហិត ដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្ហូរគឺជាសន្តិភាពដ៏ល្អឥតខ្ចោះ (Is. ជាបញ្ជា (មករា 16:33), សន្តិ ភាពលំហូរបញ្ជា។ (ភីលីពី ៤:៧)

3. គ្មានអ្វីដែលធ្វើបាបអ្នកជឿដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តនេះឡើយ។

រ៉ូម 8:28 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែយើងដឹងថាសម្រាប់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ ព្រះគ្រប់យ៉ាងធ្វើការជាមួយគ្នាដើម្បីការល្អសម្រាប់អ្នកដែលត្រូវបានហៅតាមគោល បំណងរបស់លោក។ “, រ៉ូម ៨:៣៥ មានប្រសាសន៍ថា “តើអ្នកណានឹងបំបែកយើង ចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ? តើនឹងមានទុក្ខលំបាក ឬទុក្ខព្រួយ ឬការ

បៀតបៀន ឬទុក្ខិក្ស ឬអាក្រាតកាយ ឬគ្រោះថ្នាក់ ឬដាវ? រ៉ូម ៨:៣៧-៣៩ មាន ប្រសាសន៍ថា បំរើ យើងច្រើនជាងអ្នកឈ្នះតាមរយៈព្រះអង្គដែលស្រឡាញ់យើង។ តួរិត ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ទាំងសេចក្តីស្លាប់ ឬជីវិត ទេវតា ឬអ្នកគ្រប់គ្រង ឬវត្ថុបច្ចុប្បន្ន ឬវត្ថុដែល នឹងមកដល់ ឬអំណាច ឬកម្ពស់ ឬជម្រៅ ឬអ្វីផ្សេងទៀតនៅក្នុងការបង្កើតទាំងអស់នឹង មិនអាចបំបែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនៅក្នុង ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាព្រះអ ម្ចាស់របស់យើង™។ នៅទីនេះ ពាក្យក្រិក (ὁπερνωκωμεν) នៅទីនេះ “លើសពីអ្នក ឈ្នះ” មានន័យថា “យកឈ្នះ និងបន្ត”។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទដែលយើង ស្រឡាញ់បានចាប់ផ្តើមតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ ហើយនឹងមកដល់ភាពអស់កល្ប ជានិច្ច។ ដូច្នេះនេះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលហូរចូលក្នុងការយល់ដឹង។ ពេលដែលទទួល បានសេចក្តីសុខសាន្តដោយសេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះ អ្នកកាន់តាមលោកយេស៊ូមិនចាំ បាច់បិទទ្វារទេ។ ពួកគេបានបើកទ្វារនៃចិត្តរបស់ពួកគេយ៉ាងទូលំទូលាយ គួរតែទទួល យកព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។ ពួកគេគួរតែដឹងថា ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ជា របស់ទាំងអស់ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ អាកប្បកិរិយាបិទទ្វារ មិនត្រូវដាក់នៅចំពោះមុខពួក គេទៀតទេ។ ពួកគេមានការពិត អំណាច និងជីវិត និងទ្រព្យសម្បត្តិដើម្បីកាន់កាប់ពិភព លោកទាំងមូល និងដើម្បីយកឈ្នះលើសកលលោក។ ពួកគេបានចេញពីការរស់ឡើងវិញ របស់ព្រះយេស៊ូវឥឡូវនេះ សន្តិភាពរបស់ពួកគេគឺជាសន្តិភាពដើម្បីកាន់កាប់សកលលោក និងសន្តិភាពដើម្បីឱ្យមានជារៀងរហូត និងភាពអស់កល្បជានិច្ច។

4. របស់ដែលមានជំនឿដើម្បីបានសេចក្តីសុខនេះមិនមានជម្លោះ ហើយក៏ពិបាកដែរ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ខ្ញុំសូមណែនាំពាក្យរបស់ FB Meyer ដូចតទៅ។ ថាដើម្បីមានសន្តិភាព យើងមិនចាំបាច់ចាត់ទុកកម្រិតឱ្យមានអារម្មណ៍សំខាន់នោះទេ។ ហើយនៅត្រង់ចំណុចនេះ ជំនឿទាំងតូចក៏មិនយកជាបញ្ហាដែរ។ ជំនឿតូចគឺជាជំនឿ។ ពាក្យថា សេចក្តីជំនឿដូចជា mustard អាចរំកិលភ្នំ មានន័យថា សេចក្តីជំនឿតូចក៏ផ្តល់នូវប្រសិទ្ធភាពដ៏អស្ចារ្យនៃ ដង្វាយធួនដូចជាភ្នំតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែរ។ ហេតុផលដែលថាសេចក្តីជំនឿជា អំណាចគឺមិនទាក់ទងនឹងបរិមាណនៃសេចក្តីជំនឿនោះទេ ប៉ុន្តែគឺអាស្រ័យលើតែព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែនេះពាក្យរបស់ខ្ញុំមានន័យថាយើងមិនត្រូវការបំណងប្រាថ្នាចង់មាន ជំនឿដ៏អស្ចារ្យនោះទេ។ នេះគឺថាខ្ញុំគិតតែពីទិដ្ឋភាពនៃជំនឿ។ ក្នុងបញ្ហានៃសន្តិភាពរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ យើងមិនគួរយកកម្រិតនៃអារម្មណ៍របស់យើងខ្លាំងពេកទេ សំខាន់យើងមិនគួរ ទាក់ទងនឹងបញ្ហានៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងធំ ឬតូចនោះទេ។ យើងមើលដោយស្មោះត្រង់ នូវព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតែមួយគត់ ហើយជឿថាព្រះទ្រង់សង្គ្រោះតាមព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ។

6. ធន ប៊ុនយ៉ាន មានទុក្ខព្រួយចំពោះអំពើបាប ពេលខ្លះនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់; គាត់បាន ទទួលសេចក្តីសុខសាន្តដោយចង់ចាំព្រះបន្ទូល ពោលគឺ បំបើយតាមរយៈទ្រង់ដើម្បី ផ្សះផ្សានឹងខ្លួនគាត់គ្រប់រឿងទាំងអស់ មិនថានៅលើផែនដី ឬនៅស្ថានសួគ៌ ធ្វើឱ្យមានសន្តិ ភាពដោយព្រះលោហិតនៃឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់™ (កូល ១:២០) ។ នៅពេលដែលគាត់បាន ប្រៀបធៀបអំពើបាបរបស់គាត់ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ គាត់ឃើញថាអំពើបាប របស់គាត់គឺដូចជាដុំថ្មតូចមួយសម្រាប់ដាក់នៅលើវាលស្មៅ។ តើអំពើបាបដែលព្រះ

លោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនអាចអត់ទោសនៅឯណា? សូមមើល អេភេសូរ ២:១៦-១៧។ លោក William Knibb ដែលបានទៅបំពេញបេសកកម្មនៅប្រទេសហ្សាម៉ាអ៊ីក បានសារភាពថា ប៉ុន្មានឆ្នាំមុននេះទេ។ ព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវបានសម្អាតអំពើបាប ទាំងអស់របស់ខ្ញុំ។ អ្វីដែលខ្ញុំជឿគឺគ្រាន់តែឈាមប៉ុណ្ណោះ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 71 ពរដល់អ្នកដែលមិនឃើញ តែជឿ (យ៉ូហាន ២០:២៩)

សេចក្តីសុខរបស់មនុស្សជាសត្វមានបាប សម្រេចដោយអ្វីដែលខ្លួនជឿ សុភមង្គលរបស់លោកកើតឡើងតាមការជឿ សុភមង្គលរបស់លោកកើតឡើងដោយការជឿលើលោកល្អ ហើយកើនឡើង។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលក្នុងន័យថា សុភមង្គលរបស់យើងកើតចេញពីការជឿលើទ្រង់ដូចជាការធ្វើតាម។ នោះគឺថា “អស់អ្នកណាដែលនឿយហត់ ហើយផ្ទុកធ្ងន់មកឯខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នករាល់គ្នាសម្រាក”។ (ម៉ាថ. ១១:២៨) ដូចនេះដែរ តើអ្វីជាជំនឿដែលផ្តល់សុភមង្គលដល់យើង?

1. ទស្សនៈនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ច្រើនជាងទស្សនៈរបស់មនុស្ស។

ការមើលឃើញរបស់បុរសអាចមើលឃើញវត្ថុបណ្តោះអាសន្ន; គាត់មិនអាចមើលឃើញអស់កល្បជានិច្ចបានទេ។ វត្ថុដែលលោកមើលឃើញជារបស់លោកនេះ ជារបស់ដែលត្រូវឆ្លងកាត់ ហើយរបស់ដែលនៅសេសសល់ដល់មនុស្សនោះមានតែការលះបង់ និងទុក្ខសោកនិងរបស់ដែលរហ័ស។ (ទំនុកដំកើង ៩០:១០)។ ដូច្នេះហើយ ការមើលឃើញតែងតែមានអារម្មណ៍ថាមិនគ្រប់គ្រាន់ ហើយទោះបីជាគាត់បានឃើញភស្តុតាងដើម្បីជឿក៏ដោយ ក៏ពេលវេលាមិនគ្រប់គ្រាន់បានមកម្តងទៀត។ យើងគួរតែជឿលើភាពអស់កល្បជានិច្ច វាមិនមែនជារឿងដែលអាចមើលឃើញទេ។ II Cor 4:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែអ្វីដែលមើលទៅលើអ្វីដែលមើលឃើញទេ គឺទៅលើអ្វីដែលមើលមិនឃើញ។ ដ្បិតអ្វីៗដែលគេឃើញនោះមានលក្ខណៈបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែអ្វីៗដែលមើលមិនឃើញនោះស្ថិតនៅអស់

កល្បជានិច្ច™។ ចុះតើអ្វីទៅជាការជឿលើវត្ថុដែលឃើញ? វាគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
(បទគម្ពីរ)

2. វត្ថុនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយការសន្យា។

សេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានផ្តល់ឱ្យដោយការសន្យា គឺជាពរជ័យដែលមិនអាចនិយាយបាន។
បទគម្ពីរចែងថា៖ បំណងដោយសេចក្តីសង្ឃឹមនេះ យើងបានត្រូវសង្គ្រោះ។ ឥឡូវនេះក្តីសង្ឃឹម
ដែលបានឃើញមិនមែនជាក្តីសង្ឃឹមទេ។ តើអ្នកណាសង្ឃឹមនឹងអ្វីដែលគាត់ឃើញ? ប៉ុន្តែ
បើយើងសង្ឃឹមលើអ្វីដែលយើងមើលមិនឃើញ យើងរង់ចាំដោយអត់ធ្មត់™។ (រ៉ូម ៨:២៤
-២៥) យើងអរសប្បាយព្រោះតែសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលបានសម្រេច ហើយ
ដឹងគុណចំពោះព្រះប៉ុណ្ណោះ ហើយយើងក៏គួរជឿលើពាក្យសន្យា ហើយគួរធ្វើតាម ហើយ
គួរលើកតម្កើងព្រះ។ កាលដែលការសន្យារបស់ព្រះបានសម្រេច វាងាយស្រួលក្នុងការ
សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែមុនពេលដែលការសន្យាមិនបានសម្រេច ប្រសិនបើយើង
គ្មានជីវិតដើម្បីលើកតម្កើងទ្រង់នៅក្នុងពេលវេលាទូទៅ ការសរសើរមិនមានតម្លៃទេ។
(Irish Evangelical, លេខ 29, លេខ 8 ទំ 13)

ចូរយើងគិតពីវាឥឡូវនេះ។ ការព្យាករណ៍នៃការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូ
រូបង្ហាញ 456 ដងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ការព្យាករណ៍នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ
របស់ព្រះអម្ចាស់រូបង្ហាញ 1518 ដង (មានតែគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្ហាញ 300 ដង) នៅក្នុងគម្ពីរ
សញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូបានទាយចំនួន

456 ដងគឺ បានសម្រេចហើយ តើការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវបានទាយ
 1518 ដងទេឬ? យើងនឹងឆ្លើយថា "ការសន្យានឹងត្រូវបានសម្រេច" ។ ការសន្យារបស់
 គាត់គឺដូចជាការពិត និងការពិត។ លោកបានសន្យាមុនប៉ុន្មានពាន់ឆ្នាំ លោកនឹងសម្រេច
 តាមពេលវេលាមកដល់។ ប៉ុន្តែបុរសនោះមិនសន្យាដោយសុវត្ថិភាពឡើយ សូម្បីតែប៉ុន្មាន
 ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ។ ព្រោះបុរសនោះជាមនុស្សមិនពិត អាចកែប្រែបាន ហើយត្រូវស្លាប់។ រ៉ូម
 3:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯគ្មានន័យទេ! សូមឱ្យព្រះជាអ្នកពិត ទោះជាអ្នករាល់គ្នាជាអ្នក
 កុហកក៏ដោយ ដូចដែលមានចែងទុកមកថា “ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានរាប់ជាសុចរិតតាម
 ពាក្យសម្តីរបស់អ្នក ហើយមានជ័យជំនះនៅពេលដែលអ្នកត្រូវបានជំនុំជម្រះ”។

3. ជំនឿដើម្បីជឿលើបុគ្គលនៃព្រះ

ជំនឿនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈត្រូវបានប្រទានពរ។ ព្រះមិនមែនជារូបកាយនិងសម្ភារៈទេ។
 គាត់គឺជាវិញ្ញាណ។ (4:24) ទាក់ទងនឹងសត្វដែលមើលមិនឃើញ ពេលខ្លះសត្វដែលមើល
 ឃើញគឺត្រូវបានរារាំង។ ពួកវាប្រៀបដូចជាចូលីដែលជាប់នៅលើកែវយឺតដើម្បីមើលផ្កា
 យ។ ក្នុងការប្រកបដោយផ្ទាល់ខ្លួនជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ជាមួយគ្នា ពាក្យខាងលើនៃព្រះ
 បន្ទូលទ្រង់មិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យល្អជាងនេះទេ។ យើងគួរស្វែងរកសេចក្តីពិត និង
 សេចក្តីស្រឡាញ់ផ្សេងទៀត លើកលែងតែពាក្យរបស់លោក។ ដ្បិតគាត់បាននិយាយពាក្យ
 ទាំងអស់របស់គាត់មកយើង នោះគឺជាបទគម្ពីរ។ អ្វីដែលយើងគួរធ្វើគឺមានតែសេចក្តីជំនឿ
 និងការគោរពប្រតិបត្តិប៉ុណ្ណោះ។

4. ជំនឿដើម្បីជឿលើបុគ្គលនៃព្រះ

ជំនឿនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈត្រូវបានប្រទានពរ។ ព្រះមិនមែនជារូបកាយនិងសម្ភារៈទេ។ គាត់គឺជាវិញ្ញាណ។ (4:24) ទាក់ទងនឹងសត្វដែលមើលមិនឃើញ ពេលខ្លះសត្វដែលមើលឃើញគឺត្រូវបានរារាំង។ ពួកវាប្រៀបដូចជាផ្ទុលីដែលជាប់នៅលើកែវយឺតដើម្បីមើលផ្កាយ។ ក្នុងការប្រកបដោយផ្ទាល់ខ្លួនជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ជាមួយគ្នា ពាក្យខាងលើនៃព្រះបន្ទូលទ្រង់មិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យល្អជាងនេះទេ។ យើងគួរស្វែងរកសេចក្តីពិតផ្សេងទៀត និងសេចក្តីស្រឡាញ់ផ្សេងទៀតលើកលែងតែពាក្យរបស់គាត់។ ដ្បិតគាត់បាននិយាយពាក្យទាំងអស់របស់គាត់មកយើង នោះគឺជាបទគម្ពីរ។ អ្វីដែលយើងគួរធ្វើគឺមានតែសេចក្តីជំនឿ និងការស្តាប់បង្គាប់ប៉ុណ្ណោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 72 អំពីការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ២១:១-១៤)

នៅពេលដែលសិស្សប្រាំពីរនាក់នៅសមុទ្រ Tiberia បានចាប់ត្រី ប៉ុន្តែមិនបានអ្វីសោះ ហើយធុញទ្រាន់នឹងវា ព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញបានលេចមក ហើយបាន បង្គាប់ថា បោះអ្ននទៅខាងស្តាំ™។ កាលពួកសិស្សរបស់ទ្រង់បានស្តាប់បង្គាប់ ហើយ ប្រហារជីវិតវាដោយផ្ទាល់ ពួកគេចាប់បានត្រីយ៉ាងច្រើន។ ជាលទ្ធផល យ៉ូហានដឹងថាមេ ទ័ពគឺព្រះយេស៊ូ។ ដូចដែលយើងឃើញព្រឹត្តិការណ៍នេះ យើងមានការយល់ដឹងខ្លះៗ។

1. នៅពេលដែលយើងគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងមានភាពចម្រុងចម្រើន។

បុរសមានទំនោរមិនរីករាយនឹងពាក្យផ្សេងទៀត។ បុរសគ្រប់រូបចូលចិត្តធ្វើដោយខ្លួនឯង។ វាជាទម្លាប់ឈឺ។ ប៉ុន្តែនៅចំណុចរបស់មិនថាជាសេចក្តីស្តាប់ ឬជាជីវិត បុរសបានស្នូររក ផ្លូវរបស់ខ្លួន។ ចំពោះការរស់នៅគឺសំខាន់ណាស់សម្រាប់បុរស មុននឹងមានបញ្ហា យើងមិន គួរសួរទៅសមត្ថកិច្ចណាម្នាក់ឡើយ។ ទ្រង់គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយចម្លើយរបស់ទ្រង់គឺជាព្រះ បន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ ដូចដែលយើងធ្វើតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ យើងគួរតែមានភាព ចម្រុងចម្រើន។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើអ្នកដែលឆ្លើយហាត់ ហើយផ្ទុកជូនមកឯខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នករាល់គ្នាយប់សម្រាក™។ (ម៉ាថាយ ១១:២៨)

ទោះបីសិស្សប្រាំពីរនាក់ខំចាប់ត្រីពេញមួយយប់ក៏ដោយ ក៏គេមិនធ្វើអ្វីដែរ។ ពួកគេត្រូវបាន បរាជ័យ។ ប៉ុន្តែពេលពួកគេគោរពតាមពាក្យរបស់ពួកគេ ចំណងស្នេហ៍ក៏បានផ្លាស់ប្តូរ។

នៅពេលដែលបុរសនោះគោរពតាមតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះគឺជារូបងងឹតអាចផ្លាស់ប្តូរទៅជា។ យោងតាមលោកបណ្ឌិត Tunks នៅសាកលវិទ្យាល័យ Akron ថ្ងៃនៃអរិយធម៌បានបង្ហាញខ្លួនជាប្រវត្តិសាស្ត្រចំនួន 21 ដង ហេតុផលនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញទាំងអស់របស់ពួកគេគឺចេញពីសកម្មភាពប្រឆាំងនឹងព្រះ។ (J. V. McGee, The fruit of the Sycamore Tree ទំព័រ ៦២)

2. បុរសនោះស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ជាលទ្ធផលដើម្បីគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

បន្ទាប់មក ពួកសិស្សបានកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាលទ្ធផល ពួកគេចាប់បានត្រីយ៉ាងច្រើន។ រួចមក ប៉ិស៊ីស្ទដែលព្រះយេស៊ូវស្រឡាញ់នោះនិយាយទៅពេត្រុសថា ប៉ិគីព្រះអម្ចាស់!™។ កាលស៊ីម៉ូនពេត្រុសបានឮថាជាព្រះអម្ចាស់ គាត់ក៏ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ខាងក្រៅ ដ្បិតគាត់ត្រូវបានដោះចេញពីការងារ ហើយបោះខ្លួនទៅក្នុងសមុទ្រ។ “។ (ខ៧) ការដែលពួកគេចាប់បានត្រីច្រើនក៏មានសុភមង្គលដែរ ដែលពួកគេបានស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ា។ តាមពិតវាជាអត្ថប្រយោជន៍ទាំងពីរក្នុងពេលតែមួយ។ ហេតុនេះហើយបានជាពេត្រុសត្រេកអរជាខ្លាំង បន្ទាប់មកគាត់បោះខ្លួនអាក្រាតដោយសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ទៅក្នុងទឹក។ (ខ១៧)។

ដូចដែលយើងឃើញមួយភ្លែត យើងគិតយ៉ាងងាយស្រួលថាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិត្រូវបានផលិតឡើងដោយមិនមានអត្ថន័យ និងទំនាក់ទំនងនៃឧបត្ថម្ភហេតុដោយគ្មានគោលបំណង និងវាសនាដូចលោហៈ។ (A. Maclaren) ប៉ុន្តែបុរសដែលឃើញ

ព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រដូច្នេះគឺជាបុរសដែលមិនសប្បាយចិត្តបំផុត។ ពួកគេជាមនុស្ស
មិនស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលមាននៅក្នុងនោះ។ តើអាចកំបាំងដើម្បី
ស្គាល់ព្រះអម្ចាស់នៅឯណាក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ? ដូចដែលអត្ថបទបង្ហាញ វាគឺ
ដើម្បីភ្ជាក់រសជាតិនៃភាពជោគជ័យ ដោយការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។
ព្រះអម្ចាស់នាំមកនូវភាពជោគជ័យដល់អ្នកដែលប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ដោយវាបង្ហាញខ្លួនគាត់។ ទោះបីយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយត្រូវបានបរាជ័យក៏ដោយ
នៅពេលដែលយើងត្រលប់មកស្តាប់បង្គាប់គាត់ យើងអាចស្គាល់គាត់ដោយការយល់ដឹងពី
សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ តាមរយៈការទទួលបានការអភ័យទោស និងព្រះគុណរបស់គាត់។
ហូសេ 6:1-3 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ូ ចូរមកចុះ ចូរយើងត្រឡប់ទៅឯព្រះយេស៊ូវវិញ។
ដ្បិតគាត់បានហែកពួកយើង ដើម្បីអោយគាត់ជាសះស្បើយ។ គាត់បានវាយយើង ហើយ
គាត់នឹងចងយើង។ ពីរថ្ងៃក្រោយមក គាត់នឹងរស់ឡើងវិញ។ នៅថ្ងៃទីបី ព្រះអង្គនឹងប្រោស
យើងអោយរស់ឡើងវិញ ដើម្បីអោយយើងមានជីវិតនៅចំពោះមុខព្រះអង្គ។ អនុញ្ញាតឱ្យ
យើងដឹង; សូមឱ្យយើងបន្តស្គាល់ព្រះអម្ចាស់។ ការចេញទៅក្រៅរបស់គាត់ប្រាកដជា
ព្រលឹម។ ទ្រង់នឹងមកឯយើងដូចភ្លៀងធ្លាក់ ដូចភ្លៀងធ្លាក់មកលើផែនដី™។

3. អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវដំបូងអាចស្គាល់ទ្រង់។

អត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា៖ ប៉ូស៊ីស្ទដែលលោកយេស៊ូវស្រឡាញ់នោះនិយាយទៅពេត្រុ
សថា៖ ប៉ូគឺលោកម្ចាស់! កាលស៊ីម៉ូនពេត្រុសបានឮថាជាព្រះអម្ចាស់ គាត់ក៏ភ្លៀកសម្លៀក
បំពាក់ខាងក្រៅ ព្រោះគាត់ត្រូវបានដោះចេញពីការងារ ហើយបោះខ្លួនទៅក្នុងសមុទ្រ™។

(ខ៧) តើអ្នកណាដែលព្រះយេស៊ូវស្រឡាញ់? គាត់ជាអ្នកដែលកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ និក្ខមនំ ១៤:២៣ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ បំប្រសិនបើអ្នកណាស្រឡាញ់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងកាន់តាមពាក្យខ្ញុំ ហើយព្រះបិតារបស់ខ្ញុំនឹងស្រឡាញ់អ្នកនោះ ហើយយើងខ្ញុំនឹងមកឯគាត់ ហើយធ្វើផ្ទះរបស់យើងជាមួយនឹងគាត់។ “។ យោងទៅ ១៤:២១ ។ បន្ទាប់មក អ្នកដែលត្រូវកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយេស៊ូវ នោះគឺជាអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់ស្រឡាញ់។ បន្ទាប់មក អ្វីដែលយើងចង់ចាំនៅចំណុចនេះគឺថា ការរក្សាតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់មានន័យថាឆ្លុះបញ្ចាំងពីសេចក្តីជំនឿចំពោះព្រះអម្ចាស់ក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងមនុស្ស ។ ខ្ញុំនឹងត្រូវបានបង្ហាញដូចជាការធ្វើតាម។ នោះគឺ ការរក្សាបទបញ្ញត្តិមានន័យថាស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ពិតណាស់ វាមិនមែនមានន័យថាបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ចំពោះព្រះអម្ចាស់នៅខាងបុរសដោយការខិតខំដោយស្វ័យភាពនោះទេ។ ការដែលបុរសស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ (១) គឺការទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់នៃការផ្តាច់ដោយព្រះអម្ចាស់។ រ៉ូម ១១:៣៥ មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាបានឱ្យអំណោយដល់គាត់ ដើម្បីឱ្យគាត់បានសង? យ៉ូហាន ៤:១០ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែនេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនមែនថាយើងបានស្រឡាញ់ព្រះទេគឺថាទ្រង់ស្រឡាញ់យើង ហើយបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឱ្យធ្វើជាការលោះបាបរបស់យើង™។ (២) ក្នុងន័យថា អ្នកដែលបានដង្ហោយផ្លូវដោយព្រះគ្រីស្ទ បង្កើតផលនោះ ទ្រង់បង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ខាងក្នុង និងខាងក្រៅ។ នោះគឺគាត់បង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះនិងបុរស។ (យ៉ូហានទី១ ៤:១១) សូមយោងទៅយ៉ូហានទី១ ៤:២០-២១។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 73 ការស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ និងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងការបម្រើគ្រូ
គង្វាល (យ៉ូហាន ២១:១៥-១៧)**

1. តើអ្នកណាជាអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់?

1) គាត់ជាអ្នកដែលទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យ
ប្រទាន និងប្រទានរបស់ទាំងអស់។ ដូចយើងឃើញហើយ យើងដឹងថាគាត់ពេញចិត្ត
ការងារយើងប៉ុណ្ណា។ លើសពីនេះទៅទៀត អ្វីដែលយើងគួរធ្វើសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវគឺការ
ទទួលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមក។ វាគឺជាជំនឿ។ យ៉ូហាន 6:29 មានបន្ទូលថា៖ ឯ
ព្រះយេស៊ូវបានឆ្លើយតបនឹងគេ។ ឯនេះជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ដែលអ្នករាល់គ្នាជឿលើព្រះ
អង្គដែលទ្រង់បានចាត់ឱ្យមក™។ (2) ជំនឿដើម្បីទទួលបានច្រើន ផ្តល់ការដឹងគុណច្រើ
ន។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅស្ត្រីនោះអោយចាក់ប្រេងលើជើងដូចតទៅ។ នោះគឺ ឯ
ហេតុដូច្នេះហើយបានជាខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អំពើបាបរបស់នាងដែលមានជាច្រើនត្រូវ
បានលើកលែងទោសហើយសម្រាប់នាងស្រឡាញ់ខ្លាំងណាស់។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលបាន
អត់ទោសតិចនោះ ស្រឡាញ់តិចណាស់™។ (លូកា ៧:៤៧) អ្វីដែលយើងស្រឡាញ់ព្រះ
យេស៊ូវគឺជាសកម្មភាពនៃការអរព្រះគុណ។ ទោះបីយើងថ្វាយជីវិតរបស់យើងដល់
គាត់ក៏ដោយ វាគឺដើម្បីបង្កើតឡើងតែផ្នែកមួយនៃសកម្មភាពនៃការអរព្រះគុណរបស់យើ
ង។

2. ចិញ្ចឹមចៀម

ព្រះគ្រីស្ទបានបង្គាប់ដល់ពេត្រុសថាទ្រង់ចិញ្ចឹមកូនចៀមដើម្បីមានលក្ខណៈសម្បត្តិដើម្បីស្រឡាញ់ទ្រង់ ។ យើងនៅក្នុងការបម្រើព្រះវិហារគួរតែធ្វើវាដោយការជំរុញចិត្តដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទ។ នោះគឺយើងគួរតែធ្វើដូច្នេះដើម្បីធ្វើតាមអ្វីដែលពិសេស។

1) ក្នុងការអធិប្បាយ គ្រូគង្វាលគួរស្រឡាញ់អ្នកស្តាប់ការអធិប្បាយក្នុងបំណងស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទ។ គ្រូគង្វាលដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ លោក Richard Baxter ត្រូវបានគេសួរថា “តើអ្វីជាអាថ៌កំបាំងនៃការអធិប្បាយបំផុត? លោកបានឆ្លើយថា “គាត់គួរតែធ្វើវាដោយលះបង់ដូចអ្វីដែលគាត់មិនបានអធិប្បាយសូម្បីតែមួយដង ហើយគាត់គួរតែធ្វើដូចអាកប្បកិរិយាដែល បុគ្គលស្លាប់ប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សស្លាប់”

2) ដូចជាព្រះគ្រីស្ទស្តាប់អំពើបាប គ្រូគង្វាលគួរតែលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងក្រុមជំនុំជាមួយនឹងចំណុចស្លាប់។ ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទស្តាប់អំពើបាប ហើយបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ក្រុមជំនុំមិនអាចទទួលយកអំពើបាបបានទេ។ Wesley បាននិយាយថា "ប្រសិនបើខ្ញុំមាន 100 នាក់ដែលចង់បានតែព្រះ ហើយខ្លាចអំពើបាប នោះខ្ញុំអាចផ្លាស់ទីពិភពលោកទាំងមូលបាន" ។

3) គ្រូគង្វាលដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទព្យាយាមលះបង់ដើម្បីធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំតែមួយ។ ក្នុងចំណោមញាតិដែលលោកយេស៊ូបានចាកចេញពីពិភពលោក លោកបានសង្កត់ធ្ងន់ពីរដងថា ក្រុមជំនុំគួរតែរួបរួម។ (១៧:១១, ២២-២៣) ពិតណាស់ សហជីពនេះមិនមែនមានន័យថា

សហជីពខាងក្រៅដូចសាសនាកាតូលិកអះអាងនោះទេ ប៉ុន្តែជាការរូបរួមខាងវិញ្ញាណក្នុង ព្រះគ្រីស្ទ។ នេះគឺជាការផ្សះផ្សាដែលបទគម្ពីរសង្កត់ធ្ងន់ច្រើន។

4) គ្រូគង្វាលនៅកណ្តាលនៃព្រះគ្រីស្ទ លះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីអធិស្ឋានឱ្យក្រុមជំនុំធ្វើបានល្អ ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ១ កូរិនថូស 3:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរុងច្នេះ មិនថាអ្នក ដាំឬអ្នកដែលស្រោចទឹកនោះជាអ្វីឡើយ គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលផ្តល់ការលូតលាស់™ ។ គ្រូគង្វាលអាចធ្វើកិច្ចបម្រើគ្រូគង្វាលពិតប្រាកដបានយ៉ាងល្អ។ ដោយការអធិស្ឋានតែ ប៉ុណ្ណោះ។ កិច្ចការដែលត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយការអធិស្ឋាននៅតែមានជាអចិន្ត្រៃយ៍។ យើងដឹងពីសមិទ្ធិផលរបស់កកម្មដ៏អស្ចារ្យដែលលោក David Brainerd ដែលជាអ្នកអធិស្ឋាន។ គាត់បានចាកចេញនៅអាយុ 29 ឆ្នាំពេលវេលាធ្វើការរបស់គាត់គឺខ្លី។ ប៉ុន្តែសមិទ្ធិ ផលនៃដំណឹងល្អអចិន្ត្រៃយ៍របស់គាត់ដែលកុលសម្ព័ន្ធក្រហមមិនអាចបំភ្លេចបានត្រូវបាន គេជូនដំណឹងដល់ពិភពលោក។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដ៏អស្ចារ្យ Henry Martyn ត្រូវ បានចាកចេញនៅអាយុ 31 ឆ្នាំ។ ប៉ុន្តែការសម្រេចបាននៃរបស់កកម្មរបស់គាត់គឺការ អធិស្ឋានភ្លឺចេញជាអចិន្ត្រៃយ៍។

សេចក្តីអធិប្បាយ 74 តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំទេ? (យ៉ូហាន ២១:១៥-១៧)

បន្ទាប់ពីលោកយេស៊ូបានត្រូវប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ហើយពេលលោកបានជួបពេត្រុស លោកមិនបានស្តីបន្ទោសលោកចំពោះកំហុសរបស់លោកឡើយ។ ទ្រង់មានគ្រប់គ្រាន់ ក្នុងនាមជាអ្នកណាដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយក្រោកឈរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។

1. តើការស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំមានន័យយ៉ាងណា?

១) ជឿលើគាត់ ជំនឿ ក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់តែងតែនៅជាមួយគ្នា។ (១កូ. ១៣: ១៣) បើគ្មានជំនឿ គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ។ (1) ជឿលើគំនិតរបស់ព្រះយេស៊ូ។ ដោយសារបុរសខុសពីគ្នាទៅវិញទៅមក មិនដែលត្រូវបានគេប្រហារជីវិតដោយកិច្ចការដែលសហការគ្នានោះទេ។ ព្រោះគំនិតខ្លាំងជាងឈាម។ ទោះបីប្រទេសជាតិមានឈាមតែមួយក៏ដោយ ព្រោះការគិតខុសគ្នា គេយកសង្គ្រាម។ ការទំនាក់ទំនងនៃផ្នែកទាំងពីរត្រូវបានបិទជាចម្បងទាំងស្រុង។ ដូច្នេះ តើគេអាចយកទៅទំនាក់ទំនងគ្នាដោយរបៀបណា? ដោយសារបុរសនោះមិនជឿលើព្រះយេស៊ូវ នោះក៏កើតមានស្ថានភាពស្រដៀងគ្នានេះដែរ។ ការមិនជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺដូចគ្នានឹងការស្អប់ទ្រង់។ អ្នករាល់គ្នាមិនជឿលើព្រះយេស៊ូ មានចរិតស្អប់ព្រះយេស៊ូ។ វាជាតួអង្គដែលផ្ទុយពីព្រះយេស៊ូវ។ វាតែងតែមកនៅពេលដែលគាត់មានឱកាសខ្លះ។ (២) ការជឿលើដង្វាយធូន។ ការមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទ មានន័យថាមិនជឿលើការបូជាដ៏ធូននៃឈើផ្កាងរបស់ទ្រង់។ ព្រះយេស៊ូវស្រឡាញ់គុណសម្បត្តិពេញលេញនៃដង្វាយធូនរបស់ទ្រង់ច្រើនជាងជីវិតរបស់ទ្រង់ ។ គាត់លះបង់ជីវិត

របស់គាត់សម្រាប់ការងារ។ ដូចដែលយើងជឿលើវា វាស្រដៀងនឹងការស្រលាញ់ជីវិត
របស់គាត់ដែរ។ ដូចដែលយើងជឿលើវា ការសម្រេចគោលបំណងរបស់គាត់ដែលបាន
បោះចោលជីវិតរបស់គាត់គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យបំផុត។ ដូចនេះវាជាក្តីស្រឡាញ់ដ៏
អស្ចារ្យបំផុតក្នុងការសម្រេចបំណងប្រាថ្នាចម្បងរបស់គាត់។

2) ទទួលយកបុគ្គលិកលក្ខណៈរស់នៅរបស់គាត់នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ហើយរីករាយ
ជាមួយវា។

ពេត្រុស 1:8 មានបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែជាអ្នកមិនបានឃើញគាត់ក៏ដោយ ក៏អ្នកស្រឡាញ់គាត់
ដែរ។ ទោះបីជាឥឡូវនេះអ្នកមិនបានឃើញគាត់ក៏ដោយអ្នកជឿលើគាត់ហើយរីករាយ
ដោយភាពរីករាយដែលមិនអាចពន្យល់បាននិងពោរពេញដោយសិរីរុងរឿង” បុរសរស់នៅ
ខណៈដែលគាត់ទំនាក់ទំនងជាមួយបុគ្គលិកលក្ខណៈផ្សេងទៀត។ ជីវិតឯកាគ្មានភាព
រីករាយ និងសុភមង្គលឡើយ។ បន្ទាប់មក បុគ្គលិកលក្ខណៈផ្សេងទៀតទាំងអស់ លើក
លែងតែព្រះ មិនបានផ្តល់សុភមង្គលពេញលេញជារៀងរហូតដល់យើងទេ។ ពួកគេមិន
អាចទុកចិត្តបានឡើយ។ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ផ្តល់ជីវិតគ្មានទីបញ្ចប់ដល់អ្នកជឿ។ ម្នាក់នោះគឺ
ជាសុភមង្គលសម្រាប់ខ្ញុំ។

2. តើការស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវមានធនលក្ខណៈយ៉ាងណា?

វាមានន័យថាយើងមានសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងកៅអីសំខាន់បំផុតនៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈ
របស់យើងដែលជាបេះដូងរបស់យើង។ វាមានន័យថាស្រឡាញ់គាត់។ ការសារភាពរបស់

ពេត្រុសត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះ។ នោះគឺ “បាទ ព្រះអម្ចាស់! អ្នកដឹងថាខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នក” ។ ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះយេស៊ូវរៀបរាប់ នោះវាទៅជាប់ក្នុងចិត្តអ្នកជឿ។ វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលទទួលយកដោយមនសិការ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត។ គោលបំណងដែលលោកយេស៊ូវបានសួរពេត្រុសបីដងថា បើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំទេ?™ គឺចង់ដឹងពីស្នេហាពិតរបស់គាត់។ ទោះបីជាបុរសទាំងនោះបាននិយាយថាខ្លួនស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ ក៏ពួកគេបាននិយាយថា បំនុំស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវ™ ក្នុងករណីជាច្រើនដោយគ្មានន័យមិនច្បាស់លាស់ និងបញ្ឆោតខ្លួនឯង។ ជាញឹកញយ អ្នកជឿក៏ចូលទៅជិតព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់រូបកាយ និងកិត្តិយសរបស់ទ្រង់ ហើយពួកគេក៏និយាយថា ស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវផងដែរ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់មនុស្សលោកមានច្រើនខុស។ ការពិតដែលពេត្រុសបានឆ្លើយថា៖ បាទ ព្រះអម្ចាស់! អ្នកដឹងថាខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នក” ។ មិនមែនមានន័យថា ពេត្រុសខ្លួនឯងមិនដឹងថាមានស្នេហា ឬអត់នោះទេ។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះមានន័យថាព្រះអម្ចាស់ជ្រាបថាទ្រង់ស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងប្រាកដ។ ហេតុផលដែលយើងយល់ដូច្នេះគឺសម្រាប់មុនពាក្យនេះ ពាក្យថា “លោកម្ចាស់ ទ្រង់ជ្រាបគ្រប់យ៉ាង” ។ (មានន័យថាស្រឡាញ់គាត់) ហើយការពិតដែលថាយើងអាចស្គាល់ដោយពាក្យថា “អ្នកដឹងថាខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នក” សម្រាប់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់គឺប្រាកដនៅក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់ទោះបីជាបុរសមិនស្គាល់វាក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់ដឹង។ ហើយវាបានលាតត្រដាងថា សេចក្តីស្រឡាញ់គឺពិតជាស្រឡាញ់តែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។

ពាក្យដែលព្រះអម្ចាស់បានសួរបីដងបានធ្វើឱ្យប្រាកដថាគាត់មានសេចក្តីស្រឡាញ់បែប
នេះ ចម្លើយរបស់ពេត្រុសបានឆ្លើយតបនឹងសំណួរបែបនេះ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់
ចំពោះព្រះអម្ចាស់គឺស្មោះត្រង់។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 75 គោលការណ៍នៃការព្យាបាលរបស់សាវកពេត្រុសដែលបានទទួល
បេសកកម្មដ៏បរិសុទ្ធ (ច្បាប់ 21:18-23)**

ពេត្រុសបានជួបព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយបានយកសំណួរ និង
ចម្លើយសាកល្បងដ៏មានន័យ។ គាត់បានទទួលឋានៈដ៏វិសុទ្ធ ដើម្បីចិញ្ចឹមកូនចៀម។ ក្នុង
ការសាកល្បងសំណួរនិងចម្លើយ ព្រះអម្ចាស់បានសួរដោយស្មោះអស់ពីចិត្តបីដងក្នុងពេល
តែមួយនោះ ទ្រង់បានលាតត្រដាងនូវឧត្តមភាពរបស់ទ្រង់ដូចឋានសួគ៌ ដោយទ្រង់មិនបាន
និយាយស្តីបន្ទោសចំពោះកំហុសរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ដូចពាក្យទំនាយថា “ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជា
ប្រាកដថា នៅយប់នេះ មុនមានរងាវ អ្នកនឹងបដិសេធខ្ញុំបីដងហើយ”។ ចំពោះអំពើបាប
ដែលពេត្រុសបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងវេទនា តើមិនមានឱកាសសួរវានៅពេលនោះទេ? ប៉ុន្តែគាត់
បានលុបកំហុសរបស់គាត់ជារឿងរហូត។ Mt 12:18-20 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើមើលចុះ
អ្នកបម្រើរបស់យើងដែលខ្ញុំបានជ្រើសរើស ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំដែលព្រលឹងខ្ញុំពេញ
ចិត្ត។ យើងនឹងដាក់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំលើគាត់ ហើយគាត់នឹងប្រកាសយុត្តិធម៌ដល់
សាសន៍ដទៃ។ គាត់នឹងមិនឈ្លោះប្រកែកឬយំខ្លាំង ។

គ្មាននរណាម្នាក់សំឡេងគាត់នៅតាមដងផ្លូវទេ។ ដើមត្រង់ដែលមានស្នាមជាំ ទ្រង់នឹងមិន
បែកឡើយ ហើយភ្លើងដែលឆេះនោះទ្រង់នឹងមិនរលត់ឡើយ ដរាបណាវានាំមកនូវយុត្តិធម៌
ដល់ជ័យជម្នះ™។

1. អាកប្បកិរិយា - គោលការណ៍នៃជីវិតជំនឿចាស់ទុំរបស់ពេត្រុស (ជីវិតគ្រូគង្វាល)

ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលក្នុងអត្ថន័យនៃការដាស់តឿនថា ពេត្រុសដើម្បីទទួលបានឋានៈបរិសុទ្ធ គួរយកជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿចាស់ទុំឡូត៍នេះ។ នោះគឺថា “ខ្ញុំប្រាប់អ្នកតាមពិតថា កាលនៅពីក្មេង អ្នកធ្លាប់ស្លៀកពាក់ដើរទៅណាមកណាក៏ដោយ ប៉ុន្តែពេលចាស់ទៅ អ្នកនឹងលាតដៃ ហើយម្នាក់ទៀតស្លៀកពាក់តាមខ្លួន។ កន្លែងដែលអ្នកមិនចង់ទៅ។ (ខ១៨) ខនេះមានន័យថា កាលពេត្រុសនៅវ័យក្មេងបានវាយប្រហារដោយអត្តចរិតរបស់គាត់ ហើយទទួលបានបរាជ័យជាច្រើនខុសពីវា គាត់មិនអាចធ្វើដូច្នេះបាននៅពេលចាស់។ (ជាពិសេសនៅក្នុងពេលវេលានៃភាពចាស់ទុំខាងវិញ្ញាណ)។ នៅពេលដែលបុរសនោះនៅក្មេង គាត់មានការងារជាច្រើនដែលគាត់ចង់ធ្វើ និងកិច្ចការជាច្រើនដែលគាត់បានវាយប្រហារ ហើយគាត់ត្រូវបានគេប្តឹង។ ប៉ុន្តែកាលពីជំនាន់ចាស់ខុសពីពេលយុវវ័យរបស់គាត់ ហើយតំបន់សកម្មភាពរបស់គាត់តូចចង្អៀត ហើយបើប្រៀបធៀបគាត់ត្រូវបានរក្សាសុវត្ថិភាព ហើយទីតាំងរបស់គាត់ស្ថិតនៅ។ ហើយបន្ទាប់មកគាត់គួរតែក្លាយជាដូច្នេះ។

គ្រូគង្វាលគឺជាបុរសដែលត្រូវតាំងនៅវេលាចាស់ទុំខាងវិញ្ញាណ។ (ទោះបីជាអាយុរាងកាយរបស់គាត់ស្ថិតនៅក្នុងពេលចាស់ក៏ដោយ។ ដ្បិតគាត់ប្រៀបដូចជាទីក្រុងដែលបានតាំងនៅលើកំពូលភ្នំ ហើយគាត់ជាគំរូដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាសម្លឹងមើល គាត់មិនអាចប្រតិបត្តិកិច្ចការមិនលើកតម្កើងព្រះបានឡើយ។ គាត់មានការងារបន្ទាន់ដើម្បីបង្ហាញផ្ទៃទុំទៅផ្នែកខាងក្នុង និងផ្នែកខាងក្រៅ។ ទីបំផុត គាត់ប្រៀបដូចជាតង្វាយដែលគេប្រើពេលស្លាប់។ តាមពិតវាជារឿងពិបាក។ ដូច្នេះហើយ គាត់ត្រូវការគោលការណ៍ពិសេស ដើម្បី

ទទួលយកអាកប្បកិរិយាខ្លះៗ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅពេត្រុសថា៖ ឈប់មកតាមខ្ញុំ™។ ការដើរតាមព្រះយេស៊ូវគឺជាគោលការណ៍នៃអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកដែលត្រូវនៅកន្លែងអង្គុយ។ បញ្ហាដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលឱ្យមកតាមខ្ញុំរួមបញ្ចូលទាំងការសន្យាថានឹងទទួលបន្ទុកទាំងអស់របស់អ្នកកាន់តាមទ្រង់។ ការដែលយើងដើរតាមព្រះអម្ចាស់ (១) គឺការដើរតាមមនុស្សពិត និងជាព្រះពិតផងដែរ។ សម្រាប់គាត់ជាបុរស វាងាយស្រួលក្នុងការធ្វើតាមគាត់ ហើយសម្រាប់គាត់គឺជាព្រះ គាត់គឺជាប្រភពនៃអំណាចគ្មានដែនកំណត់ និងជាសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជាដំណោះស្រាយនៃបញ្ហា។ ដូច្នេះ យើងថ្វាយរបស់ទាំងអស់ ហើយយើងក៏គួរធ្វើតាមគ្រប់យ៉ាងជារៀងរហូត។ (2) ដើម្បីដើរតាមព្រះអម្ចាស់ គឺធ្វើតាមកូនចៀម និងអ្នកគង្វាល គឺព្រះគ្រីស្ទ។ ដោយសារគាត់ជាកូនចៀម (តង្វាយ) គាត់ទទួលបន្ទុកទាំងអស់របស់យើង (ជាពិសេសបន្ទុកអំពើបាប) ដ្បិតគាត់ជាអ្នកគង្វាល គាត់ផ្គត់ផ្គង់យើងដោយមិនមានអ្វីខ្ចីឡើយ។ (ទំនុកដំកើង ២៣៖) លោក George Muller ដែលប្រកាន់យកគោលការណ៍នៃអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ដើម្បីដើរតាមព្រះអម្ចាស់បានជួលមណ្ឌលកុមារកំព្រាដ៏អស្ចារ្យមួយ ហើយបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អនៅអាយុ 70 ឆ្នាំ ហើយបានធ្វើដំណើរជុំវិញពិភពលោកចំនួន 8 ដងរហូតដល់គាត់មានអាយុ 90 ឆ្នាំ។ កាលគាត់នៅក្មេង ដោយសារគាត់មានរាងកាយឈឺ គាត់ត្រូវបានគេដកចេញពីកាតព្វកិច្ចយោធារបស់គាត់ ហើយគាត់ធ្វើមិនបានល្អស្ទើរតែទាំងអស់។ ដូចដែលគាត់បានសារភាព មូលហេតុដែលគាត់ធ្វើការរហូតដល់ចាស់ជរាដោយឯបង្គំលំ និងបន្តរយៈពេលយូរគឺដោយសារគាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងក្នុងការធ្វើការងាររបស់ព្រះអម្ចាស់ (1) គាត់បង្ហាញបាបកម្មដើម្បីបន្ទោសមនសិការរបស់គាត់យ៉ាងច្បាស់ដោយមិន

ស្នាក់ស្នើ។ (2) ព្រោះគាត់ស្រឡាញ់បទគម្ពីរ អំណាចនៃបទគម្ពីរបានធ្វើការលើគ្រប់វិស័យនៃជីវិតទាំងមូលរបស់គាត់។ (3) គាត់រីករាយនឹងព្រះអម្ចាស់ និងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយស្រឡាញ់ពួកគេ ការថប់បារម្ភ និងកង្វល់មិនអាចចូលមកក្នុងទ្រង់បានទេ។

2. អាកប្បកិរិយា - គោលការណ៍នៃទំនាក់ទំនងជាមួយបុរស។

ព្រះយេស៊ូវបានទាយថាអនាគតរបស់ពេត្រុសនឹងត្រូវបញ្ចប់ដោយការធ្វើទុក្ខរកម្ម។ (ខ១៨ ខ) ពេត្រុសបានសួរអំពីអនាគតរបស់អ្នកកាន់តាមដទៃតជាបន្តបន្ទាប់។ (ខ២១) សំណួរនេះមិនលើកលែងតែតួនាទីរបស់ពេត្រុសទេ។ ដូចជាមនុស្សម្នាក់ជ្រៀតជ្រែកបញ្ហាដែលអ្នកបម្រើម្នាក់ទៀតរបស់ព្រះអម្ចាស់ទទួលនៅក្នុងអនាគតរបស់គាត់ វាជាអំពើបាបដែលប៉ះពាល់ដល់អធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់។ រ៉ូម 14:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ “តើអ្នករាល់គ្នាត្រូវកាត់ទោសអ្នកបម្រើរបស់អ្នកណាទៀត? វានៅចំពោះមុខម្ចាស់របស់គាត់ដែលគាត់ឈរ ឬដួល។ ហើយគាត់នឹងត្រូវបានលើកឡើង ដ្បិតព្រះអម្ចាស់អាចធ្វើឲ្យគាត់ឈរបាន™។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានសង្កត់ធ្ងន់ថា បេសកកម្មរបស់អ្នកបម្រើទ្រង់មិនគួរត្រូវបានអ្នកបម្រើផ្សេងទៀតជ្រៀតជ្រែកឡើយ។ វាបានមកនៅក្នុងខទី 22 នោះគឺ “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា “ប្រសិនបើវាគឺជាឆន្ទៈរបស់ខ្ញុំ ដែលគាត់នៅរហូតដល់ខ្ញុំមក តើនោះជាអ្វីចំពោះអ្នក? អ្នកតាមខ្ញុំ!” អ្នកណាគិតក្រៅពីតួនាទីដូចពេត្រុស (១) វាងាយស្រួលដែលគាត់អាចធ្វើបាបអ្នកបម្រើដែលព្រះយេស៊ូវវាជួយបាន។ បេះដូងបែបនេះបង្ហាញពីអារ ហើយអាចធ្វើឲ្យតំបន់ដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់មើលងាយយ៉ាងខ្លាំង។ វាជាសកម្មភាពទុច្ចរិតប្រឆាំងនឹងអំពើល្អ។ (២) អ្នកណាជ្រៀតជ្រែកកិច្ចការរបស់

អ្នកដទៃ អ្នកនោះចំណាយពេលវេលាប្រយោជន៍ច្រើន ហើយស្នាក់នៅក្នុងជំហានដើរតាម
ព្រះអម្ចាស់ ជាជាងរង្វេង ហើយអាចនឹងបាត់បង់ព្រះអម្ចាស់។

[ចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន]
Soli Dei Gloria